

Gânduri asupra cărții Iosua (H. Rossier)

Cartea Iosua ne prezintă, ca tip, subiectul epistolei către Efeseni. Trecerea prin pustie se terminase. Acum era timpul ca adunarea lui Israel să treacă Iordanul sub conducerea unei călăuze noi și să ia în stăpânire țara făgăduinței, înlăturînd pe vrăjmașii care locuiau în ea. Tot așa este și cu noi. Canaanul reprezintă locurile cerești, unde intrăm prin puterea Duhului lui Dumnezeu, care ne unește cu un Hristos care a murit și a înviat. El ne face să ne așezăm în aceste locuri, bucurîndu-ne mai dinainte de slava pe care El Și-a cîștigat-o, în care vrea să ne introducă și pe noi și în care vom fi în curînd împreună cu El. Dar, în așteptarea acestui lucru, noi avem să ducem lupta credinței împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești, pentru a ne însuși fiecare bucățică din terenul pe care Dumnezeu ni l-a dat ca moștenire.

Deosebirea dintre imagine și realitate în cazul acesta este că Israel terminase mersul prin pustie înainte de a intra în Canaan, în timp ce pentru noi pustia și Canaanul rămîn amîndouă în același timp. Și atunci, binecuvîntarea este cu atît mai întinsă. Dacă pustia ne învață că avem încă nevoie să fim „smeriți și încercați pentru a cunoaște ce este în inimile noastre”, drept răspuns la slăbiciunile noastre vom face experiența atît de plăcută a resurselor dumnezeiești, pe acest pămînt uscat și fără apă. Dumnezeu își deschide mîna pentru a ne hrăni cu mană, a ne adăpa cu apă din stîncă și a ne face să gustăm izvoarele nesecate ale harului Său. Doar de nimic n-a dus lipsă poporul Său: „Haina nu ți s-a învechit pe tine și nici picioarele nu ți s-au umflat în timpul acestor patruzeci de ani” (Deuteronom 8.4). De asemenea vom găsi, în același timp, dacă nu chiar în aceeași clipă, pășunile pline de verdeață și apele liniștite ale unei țări bogate, în care gustăm cele dintîi roade. Ne putem așeza în pace la masa întinsă dincolo de Iordan, ca să ne înfruptăm din bucatele ei, bucurîndu-ne de un Hristos ceresc, așezat în slavă la dreapta lui Dumnezeu.

Conducătorul

În clipa în care începe această etapă nouă a istoriei lui Israel, Iosua este chemat să ia conducerea poporului. Acest om deosebit apare prima oară în exod 17, cu ocazia luptei împotriva lui Amalec, și această apariție ne dă cheia caracterului său simbolic. În timp ce Moise, în acest loc, simbol al autorității dumnezeiești strîns legate de preoția cerească a lui Hristos, stătea sus pe munte în timpul luptei, jos în vale era un om una cu poporul pe care-l conducea, un om „în care este Duhul”, așa cum Domnul spunea lui Moise Numeri 27; și acest om conducea lupta Domnului. Iosua este o imagine a lui Hristos; dar Hristos în noi sau printre noi aici pe pămînt, în puterea Duhului Sfînt. De aceea, după cum conducătorul Moise a fost nedespărțit de Israel în pustie, la fel va fi și cu Iosua, conducătorul poporului în Canaan. Se spune despre acesta din urmă: un om „care să iasă înaintea lor și să intre înaintea lor, care să-i scoată afară și să-i aducă înăuntru, pentru ca adunarea Domnului să nu fie ca niște oi care n-au păstor... Dă-i din autoritatea ta, pentru ca toată adunarea fiilor lui Israel să-l asculte” (Numeri 27.17,20).

Tara și hotarele ei

În versetul 2 se amintește de Iordan, care despărțea poporul de țara făgăduită. Pentru a intra în Canaan, trebuia ca Iordanul să fie trecut, sub conducerea lui Iosua. Moștenirea lor era în întregime un dar al harului lui Dumnezeu: „Țara pe care Eu o dau lor, fiilor lui Israel”. Ea era a lor din partea lui Dumnezeu, dar pentru popor era vorba nu numai să știe că este a lor, ci să și intre în stăpînirea acestei țări: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat” (versetul 3). Tot așa și noi, din punct de vedere spiritual avem toate lucrurile acestea. Harul lui Dumnezeu ne-a dat cerul, dar noi nu putem intra acolo decît trecînd prin moartea și învierea împreună cu Hristos, prin puterea Duhului Său. În sfîrșit, ocupîndu-ne de aceste lucruri într-un mod stăruitor și personal, ne însușim fiecare din binecuvîntările care sînt ale noastre și experimentăm realitatea cerească. Într-un cuvînt, creștinul trebuie să si le însușească prin credință, ca să se bucure de ele; altfel, el ar fi ca un rege bolnav și care ar trăi printre străini, fără să se fi bucurat de vreo călătorie prin împărăția sa. În versetul 5 întîlnim o altă trăsătură importantă care caracterizează țara. Vrăjmașul se află în ea; sînt multe piedici; oriunde vom pune piciorul, se va ivi un vrăjmaș. Vedem deci clar, cum s-a spus deseori: Canaanul nu este cerul așa cum îl vom afla prin moartea noastră trupească, ci cerul în care se află vrăjmașul, cerul ca loc al luptei de acum a creștinului. Dar ce prețioasă făgăduință: „Nimeni nu va putea să stea înaintea ta”, spune Domnul lui Iosua, „în toate zilele vieții tale”, adică pînă ce va duce poporul în stăpînirea deplină a țării. Și ce siguranță pentru popor în această făgăduință! Abia, spune Domnul, de vei întîlni pe vrăjmaș în drumul tău, că se va și risipi. — Biruință! ar fi putut striga poporul; Satan nu poate rezista în fața noastră! — Sărmane Israel, vei vedea în curînd, în fata cetății Ai: tu nu ești decît o jucărie pentru puterea lui Satan, tu nu ai putere să i te împotrivești.

Puterea ta este numai în Hristos: „Nimeni nu va putea să stea înaintea ta”, spune Domnul lui Iosua, în timp ce făgăduința fusese făcută poporului, în versetul 3: „Eu vi l-am dat”.

Observați un alt lucru: în versetul 4, Dumnezeu le dă descrierea exactă a limitelor Canaanului. Care sînt hotarele acestei țări? Ele sînt mai întinse decît le-a avut poporul vreodată și vor fi așa numai în slava împărăției de o mie de ani. La fel este și cu noi. Locurile cerești sînt cucerirea noastră de acum, peste tot pe unde calcă piciorul nostru; dar vom măsura vreodată toată întinderea moștenirii noastre? „Cunoaștem în parte” acum, dar va veni ziua cînd se va arăta ce este desăvîrșit și în care ce este în parte va lua sfîrșit. „Atunci voi cunoaște deplin, cum am fost și eu cunoscut pe deplin.”

Hotarele țării erau un pustiu mare, un munte mare, un fluviu mare și marea cea mare. Iată ce era dincolo de această țară roditoare, locuri unde poporul nu putea și nu trebuia să pună piciorul. Oare nu aflăm aici lumea cu toate însușirile ei morale, uscăciunea ei, puterea ei, prosperitatea și agitația ei? În ce privește uscăciunea ei, Israel a cunoscut-o trecînd prin pustie, dar pentru a face experiența că acolo nu era nimic bun pentru el și că numai pîinea din cer putea să-l hrănească de-a lungul acestor pustietăți. Așa este, preaiubiților, caracterul lucrurilor care nu sînt ale noastre. Dar al nostru este Canaanul, cerul; Canaanul cu luptele lui, fără îndoială, dar cu biruințele lui; Canaanul cu Iosua și cu „îngerul Domnului”; Canaanul cu bucuria liniștită a unor moșteniri nespuse de întinse, toate rezumîndu-se și concentrîndu-se în jurul și în persoana unui Hristos înviat, așezat în slavă.

Calități morale necesare pentru a intra în Canaan

Versetul 6 ne vorbește despre tăria spirituală, pe care Petru o numește „virtutea” (fapta). Credința îi făcea să pună peste tot talpa piciorului lor, iar virtutea trebuia să fie adăugată credinței. Dar observați iarăși că această tărie nu se află în noi; ea este în Iosua pentru popor, și este în Hristos pentru noi. „Întărește-te și fii curajos, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da”. „Ferice de omul a cărui tărie este în Tine... ei merg din putere în putere”. Acest principiu este de toată însemnătatea. Cîți creștini caută să descopere tăria în ei înșiși, să se simtă în stare să lupte! Căutarea lor, dacă nu duce la descurajare, nu poate sfîrși decît în mulțumirea de sine, care de asemenea nu are un preț mai mare. Nu aici este puterea; ea este în Hristos și în Hristos pentru noi. Și pentru ce ne este ea dată? Oare pentru a ne socoti mari în ochii noștri sau a ne slăvi pe noi înșine? Departe de așa ceva! Ea este dată pentru a ne duce pe calea ascultării (versetul 7). Copilașii sînt cei care învață să asculte. Puterea ne face mici; ea face din om un simplu atom, pentru ca puterea lui Hristos să fie slăvită. Găsim un exemplu frumos al acestui adevăr în capitolul 6 din cartea Judecători. Îngerul Domnului S-a arătat lui Ghedeon și i-a zis: „Domnul este cu tine, viteazule!” Apoi, după ce l-a privit, Domnul i-a spus: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai”. Dar iată-l pe Ghedeon izbit de sentimentul nimicniciei lui: „Familia mea este cea mai săracă din Mânase și eu sînt cel mai mic din casa tatălui meu”. Dar Domnul i-a răspuns: „Eu voi fi cu tine...”

Ascultarea caută să se potrivească totdeauna cu Cuvîntul lui Dumnezeu. Dumnezeu îi dă putere lui Iosua, ca să ia seama să „lucreze cu credincioșie după toată legea lui Moise”. Dar, avînd puterea spirituală ca să asculte, el face mai mult. La versetul 8 se spune: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, ca să poți face potrivit cu tot ce este scris în ea”. Celui care avea puterea dumnezeiască, îi trebuia o grijă deosebită ca sa-și însușească gîndurile lui Dumnezeu. Se spune: cugetă la ea ca să ascuți de ea. Este acesta scopul nostru cînd cercetăm Cuvîntul? Deseori ne place să-l citim ca să ne instruiim; și intruirea este bună. Alteori, citim pentru a învăța pe alții, lucru foarte bun și la locul lui. Dar, repet, îl citim noi de obicei cu scopul de a asculta cu toată credinciosia? Dacă ar fi așa, cum s-ar schimba tot cursul vieții creștinilor!

Adaugă: „Cugetă zi și noapte”. Sînt creștini care citesc un capitol (vai! poate un verset) în fiecare dimineată, ca să aibă un fel de amulet care să-i păzească în timpul zilei. Înseamnă oare aceasta a cugeta la Cuvînt zi și noapte? Și atunci ocupațiile noastre? veți zice. Întreb însă: În timpul treburilor nenumărate, vă hrănește Cuvîntul din partea lui Dumnezeu, ca să vă dea bucurie în suflet și să vă călăuzească pe calea lui Hristos? Iată mijlocul de „a reuși în toate lucrările tale”.

În versetul 9 găsim un ultim principiu: „Nu ți-am dat Eu oare porunca aceasta: „fii puternic și curajos”? Ce putere ne dă siguranța că avem un gînd de la Dumnezeu! Orice nehotărîre în mers, orice spaimă, orice teamă în fața vrăjmașului, toate se duc. Satan nu ne poate face nici un rău. Nu ne-a poruncit Dumnezeu? Acestea sînt deci principiile care trebuie să stăpînească inima pentru a se bucura de lucrurile cerești și pentru a lupta luptele Domnului. Este prețios lucru să le vezi precizate chiar de la începutul acestei cărți, mai înainte ca Israel să fi făcut un singur pas, în așa fel încît să-i pună în mînă armele puternice cu care va cîștiga biruința.

Cei care intră în Canaan

După ce ne-a prezentat conducătorul, țara și calitățile morale necesare pentru a intra în ea, Cuvîntul ne vorbește (versetul 10-18) de cei chemați s-o ia în stăpînire. Este vorba atît de popor, cît și de rubeniți, gadiți și de jumătate din seminția lui Manase. Aceștia din urmă nu se împotrivesc să meargă și ei, cum făcuse altădată generația dinainte atunci cînd iscoadele le-au muiat inimile. Dimpotrivă, ei se alătură fraților lor și sînt în primul rînd gata pentru luptă, dar nu pentru a ajunge și ei în stăpînirea țării. Partea lor este dincoace de Iordan. Ceea ce i-a făcut pe ei să aleagă, au fost împrejurările lor; aveau multe vite, iar țara era bună pentru a hrăni cirezile lor, se potrivea unei astfel de nevoi (Numeri 32.1). La fel este cu o mulțime de creștini și s-ar putea spune că astăzi sînt mai mult de nouă seminții și jumătate care și-au ales locul dincoace de Iordan. Ceea ce formează fondul vieții creștine pentru cea mai mare parte dintre credincioși sînt împrejurările vieții, nevoile vieții de toate zilele, belșugul sau lipsa, țarcurile pentru turmele lor sau cetățile pentru familiile lor (Numeri 32.16). Și acești creștini nu sînt lipsiți de credință. Dimpotrivă, ei experimentează că Domnul poate coborî, în harul Său, pînă la toate împrejurările lor. Și El face acest lucru, El care a coborît ca să aducă binecuvîntarea dumnezeiască pe acest pămînt. Ei nu au un creștinism lumesec, ci pămîntesc.

Israel a fost un exemplu de creștinism lumesec cînd n-a vrut să se suie la muntele Amoriților. „Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?” Și au zis unul altuia: „Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt” (Numeri 14.3,4). Dar trupurile lor moarte au căzut în pustie. Cele două seminții și jumătate sînt tipul celor care coboară creștinismul la o viață de credință pentru împrejurările pămînt-tești. „Aveau multe vite”. Moise a fost mai întîi indignat, dar după aceea i-a îngăduit, văzînd că dacă credința lor era slabă, ea era totuși credință și că alipirea lor de pămînt nu îi despărțea de frații lor.

Preaiubiților, această tendință de a coborî creștinismul caută din nefericire să se statornicească în zilele noastre ca învățătură. Deși cu multe pretenții de putere, mulți cunosc puține lucruri în afara unui Hristos în care să te încrezi pentru a ști să te porți în lucrurile mari și mici ale vieții de toate zilele. Este cunoscut Hristos ca Păstor. Se poate spune: „Toiagul și nuiaua Ta mă mîngîie”. Dar chiar și sub acest aspect, cît de puțin este prețuită întinderea acestor resurse! Dacă El ne călăuzește prin această lume, nu aici ne dă El odihna. „Pășunile verzi” și „apele liniștite” nu sînt nici iarba, nici țarcurile, nici cetățile țării Galaad, ci pășunile bogate ale făgăduinței.

Este bine să ne încredem în El pentru toate lucrurile și Dumnezeu să ne ferească de a căuta să micșorăm această încredere a sfinților. Dar să gustăm aici pe pămînt fericirea de a intra acolo unde Se află Hristos Cel slăvit, să fim atrași la El în afara acestei lumi, smulși chiar din acest loc, pentru a fi introduși, morți și înviați împreună cu El, în Canaanul ceresc. Acolo nu mai sînt „multe vite” care să ne fie pricina umblării și atunci nu mai este cazul să ne rînduim viața cu mai multă sau mai puțină credincioșie din cauza a ceea ce avem. Mai întîi de toate, să lăsăm toate înapoi — pe noi înșine cu „treburile vieții” — în adîncul fluviului morții, pentru a lupta să luăm în stăpînire toate privilegiile pe care le avem în Hristos. Ele să ajungă realitate pentru noi prin credință și să ne bucurăm de ele prin puterea Duhului.

Observați că trebuie, vrînd-nevrînd, ca toți să treacă Iordanul. Frații noștri luptă împreună cu noi împotriva necredinței, împotriva puterii lui Satan care își desfășoară planurile în lume. Dar moartea și învierea pentru ei nu sînt decît un fapt (așa cum sînt pentru toți), nu o realizare. Trebuie ca sufletul să le realizeze pentru ca să ia în stăpînire țara.

Notă: Duhul și Cuvîntul sînt totul în viața duhovnicească. Dumnezeu are o cale în această lume și pe ea Satan nu ne poate atinge. Aceasta este calea pe care a umblat Domnul Isus. El a lucrat prin puterea Duhului și a folosit Cuvîntul. Duhul și Cuvîntul nu pot fi despărțite, fără a cădea în fanatism pe de o parte sau în raționalism pe de alta, fără a ne așeza în afara poziției de dependență de Dumnezeu și de călăuzire a

Sa. Rațiunea ar deveni stăpîna unora, iar imaginația a altora.

„Nu ți-am poruncit Eu?” (versetul 9). Dacă nu sîntem conștienți că facem voia lui Dumnezeu, dacă înainte de a începe un lucru nu sîntem siguri că îl facem în prezența Sa, nu avem curajul să-l ducem la bun sfîrșit. Poate că într-adevăr ce avem să facem este chiar voia lui Dumnezeu; dar, nefiind conștienți de aceasta, lucrăm cu ezitare, fără încredere, fără bucurie. Ne e teamă de cea mai mică împotrivire; pe cînd, dacă am fi siguri că facem voia Lui și că El ne-a spus: „Nu ți-am poruncit Eu?”, nimic nu ne-ar putea stingheri.

Țara Galaadului nu era un teren cucerit de Iosua. Acesta nu este locul de mărturie a puterii Duhului Sfînt. Canaanul este dincolo de Iordan. — La început, lui Moise nu i-a plăcut propunerea celor două semînții și jumătate. Desigur, propunerea lor a fost îngăduită. Dar în general cele dintîi gînduri ale credinței sînt cele mai bune; numai ele tin seama de făgăduințe, de roadele făgăduințelor și de felul de a gîndi al lui Dumnezeu. Gîndurile de după aceea nu mai sînt în legătură cu toate acestea. (J.N.D.)

Capitolul 2

Rahav

În a doua parte a capitolului 1 am văzut două feluri de persoane chemate să treacă Iordanul ca să intre în țara făgăduinței, care este tipul locurilor cerești. Era poporul și erau cele două semînții și jumătate, al căror caracter moral nu era la înălțimea chemării lor, dar care au luat parte la luptă, pentru a asigura lui Israel stăpînirea moștenirii lui. Rahav și casa ei ne prezintă o a treia ceată de persoane: neamurile care iau parte prin credință, împreună cu vechiul popor al lui Dumnezeu, la făgăduințele Lui. Prostituta Rahav era dintre neamuri. Ea făcea parte prin naștere din această ceată mare despre care vorbește epistola către Efeseni: „Odinioară erați păgîni din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se numesc tăiați împrejur, în carne, de mîna omului, în timpul acela erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”. Și în plus, Rahav era o persoană degradată chiar și printre neamuri.

Dar Cuvîntul lui Dumnezeu a ajuns la ea: „Am auzit”, spune ea spionilor. Era un cuvînt care vorbea de har și de izbăvire pentru unii, însă de judecată pentru alții. Credința în acest cuvînt o face să se situeze de îndată, în cugetul ei, sub povara judecății. „De cînd am auzit lucrul acesta, ni s-a topit inima” (versetul 11). Ca și poporul ei, ea era plină de teamă. Dar, în timp ce poporul pierduse orice nădejde, pentru ea această teamă era începutul înțelepciunii, căci temerea de Dumnezeu este înțelepciune. Teamă o face să privească la Dumnezeu. Și de îndată ea căpătase o siguranță („știu”, versetul 9) că Dumnezeu este plin de har pentru poporul Său. Ea și-a căutat adăpost în acest Dumnezeu, care este adăpostul lor Său. Credința nu este o închipuire a omului, căruia îi place să se înșele și care vede lucrurile sub lumina care îi place. Nu este vorba de spiritul omenesc, care își clădește concluziile pe posibilități și probabilități. Ea spune, simplu: „Știu”, pentru că auzise ce făcuse Dumnezeu.

Rahav privește la Dumnezeu. Ea este sub amenințarea judecății, dar vede că Dumnezeu Se interesează de poporul Său. Și își spune: Pentru ca Dumnezeu să fie și de partea mea, trebuie să fiu și eu cu acest popor. De aceea, cînd iscoadele au venit la ea, Rahav prin credință le-a primit cu pace (Evrei 11.31). Și în timp ce oamenii îi căutau peste tot, ea îi prețuiește și îi pune în siguranță, căci ei sînt pentru ea mijlocul folosit care o va face să scape de judecata viitoare. De conversația lor depinde scăparea ei. Nu numai că ea crede în Dumnezeul lui Israel, dar, așa cum a zis cineva, „ea se face una cu Israelul lui Dumnezeu”.

Credința ei primește un răspuns imediat. Ea nu are nevoie, ca să fie sigură, să vadă mai întîi Ierihonul înconjurat de ostile Domnului. Aceasta nu ar mai fi credință. De fapt, credința este siguranța lucrurilor nădăjduite și convingerea cu privire la cele ce nu se văd. Observați cît de complet și vrednic de Dumnezeu este răspunsul ei. Ea le-a spus: „Jurați-mi... că ne veți scăpa de la moarte”. Iar ei i-au răspuns: „Vom plăti cu viața pentru voi”. Credința ei găsește în alții (și noi în Hristos) pe cei care s-o asigură că moartea n-o va atinge.

Dar aceasta nu este totul. O funie de fir roșu, simbol fără îndoială al morții unei ființe care putea să spună: „Sînt vierme, nu om”, îi este de ajuns ca să fie în siguranță, la adăpost. Întocmai cum sîngele mielului de Paște, pus pe ușorii ușii casei, îndepărta judecata îngerului nimicitor, tot așa funia roșie, atîrnată la fereastra casei care era „lîngă zidul cetății”, va asigura casa și pe toți care se aflau în ea, atunci cînd zidul cetății se va prăbuși la zgomotul trâmbițelor Domnului.

Si încă un amănunt: Niște martori vii sînt cei care o asigură pe Rahav că va fi păzită de nimicire. La fel este și cu noi: Hristos este martorul viu înaintea lui Dumnezeu, vorbind despre puterea desăvîrșită, în răscumpărare, a singelui Său vărsat la cruce pentru noi. El a intrat, „odată pentru totdeauna, în Locul Prea Sfînt, nu cu sînge de țapi și de viței, ci cu însuși sîngele Său, după ce a dobîndit o răscumpărare veșnică” (Evrei 9.12).

Ce frumoasă credință a avut Rahav! Ea n-a așteptat ca, potrivit recomandării spionilor, întîi poporul să intre în țară (versetul 18), pentru ca să pună funia cărămizie la fereastră. Abia au plecat ei, și ea s-a și grăbit s-o pună la fereastră (versetul 21). În felul acesta, ea își mărturisea credința. Credința ei vorbește cu tărie. De la fereastra ei se vestește Hristos și puterea lucrării Sale de a mîntui pe cea mai de jos dintre păcătoase.

În sfîrșit, Rahav este nu numai un exemplu de credință, ci și de fapte ale credinței. „Tot așa și prostituata Rahav: n-a fost ea îndreptățită prin fapte, cînd a primit pe soli și i-a scos afară pe altă cale?” (Iacov 2.25). Este cu neputință ca credința să nu fie însoțită de fapte. Sînt fapte moarte, cele ce nu sînt rezultate din credință. Dar faptele Rahavei nu pot să fie decît roadă credinței. A-și aduce fiul ca ardere-de-tot cum a făcut Avraam, a-si nesocoti țara, a sparge un vas de preț pentru a vărsa singura ei avere, un parfum de mare preț, acestea sînt fapte pe care simțul omenesc le dezaprobă, iar lumea le condamnă și pedepsește pe făptuitorii lor. Dar ce face ca ele să fie aprobate de Dumnezeu, este faptul că sînt izvorîte din credință, o credință care jertfește totul pentru Dumnezeu și care părăsește totul pentru poporul Său.

De asemenea Rahav și-a găsit răsplata: un loc de cinste îi este păstrat în numărul celor care, prin poporul pămîntesc al lui Dumnezeu, formează cartea genealogiei Mesiei (Matei 1.5).

Iordanul

Cele dintîi două capitole de care ne-am ocupat ne aduc la cuprinsul însuși al istorisirii. Pentru a intra în Canaan, trebuia ca Israel să treacă Iordanul. Ce este deci Iordanul? Pînă aici mîntuirea poporului este caracterizată de două evenimente mari: Pastele și Marea Roșie. E bine să le pătrundem semnificația, pentru a înțelege și pe cel de al treilea eveniment, adică trecerea Iordanului. Fiecare din aceste trei fapte este un simbol al crucii lui Hristos. Dar crucea este atît de bogată, atît de variată și cu atît de multe aspecte, încît trebuie toate aceste tipuri și încă altele, pentru ca să-i pătrundem adîncimea și întinderea.

În Paște aflăm crucea lui Hristos care ne pune la adăpost de judecata lui Dumnezeu. „În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întîii-născuți din țara Egiptului, de la oameni pînă la animale; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului" (Exod 12.12). Iar Israel nu putea fi pus la adăpost decît prin sîngele mielului de Paște, așezat între un popor păcătos și un Dumnezeu judecător care era împotriva păcatului. Aceasta este ispășirea. „Eu voi vedea sîngele și voi trece pe lîngă voi". Numai să nu uităm că dragostea lui Dumnezeu este cea care îngrijește să fie o jertfă în stare să întîmpine propria Sa judecată. Dragostea crucea astfel pe poporul care, la fel ca egiptenii, n-ar fi putut evita pedeapsa judecătorului.

Pastele ne prezintă și un alt adevăr. Acest sînge era al mielului de Paște, fript în întregime la foc, simbol al lui Hristos care a suferit în modul cel mai cumplit, în afara și în adîncimile ființei Sale, judecata lui Dumnezeu pentru noi și în locul nostru. În timp ce erau la adăpostul sîngelui, israeliții găseau pentru sufletul lor o hrană. Ei se hrăneau cu acest miel fript, avînd un sentiment adînc al amărăciunii păcatului (ierburile amare), dar al unui păcat complet ispășit.

În Marea Roșie găsim un al doilea aspect al crucii lui Hristos: răscumpărarea. „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit poporul pe care l-ai răscumpărat" (Exod 15.13). Dacă ne mîntuiește și ne răscumpără, înseamnă că Dumnezeu e pentru noi. În adevăr, El spune: „Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți" (Exod 14.14). Pastele îl oprea pe Dumnezeu ca judecător și îl pune pe Israel în siguranță. La Marea Roșie, Dumnezeu intervine ca Mîntuitor (15.2) pentru poporul Său. Ei nu aveau altceva de făcut decît să asiste la această mîntuire. „Stați pe loc și veți vedea eliberarea" (Exod 14.13). Cînd ne răscumpără, Dumnezeu ia, pentru a spune așa, împotriva Sa pe vrăjmașii care erau împotriva noastră și pe care eram cu totul neputincioși să-i învingem. În această clipă solemnă, ce situație grea și critică pentru poporul lui Dumnezeu! Vrăjmașul vroia să-și ia înapoi prada, îl urmărea pe Israel, încins cu sabia, și îl înghesuia lîngă o mare care era de netrecut.

La fel este și cu cei păcătoși. Puterea lui Satan îi duce spre moarte și moartea este judecata lui Dumnezeu. „Este rînduit oamenilor să moară o singură dată și după aceea vine judecata". Și trebuie ca sufletul să aibă a face cu aceasta din urmă în mod direct, personal. Nu este mijloc de scăpare. Poporul era fără arme împotriva vrăjmașului, fără posibilități împotriva morții. Și tocmai în această situație extremă intervine Dumnezeu. Toiagul lui Moise este întins nu asupra lui Israel, ci în favoarea lui, peste mare. Moartea devine o cale, în loc de a fi un mormînt al poporului. Ei pot să treacă marea ca pe uscat. O cale nouă, un ceas solemn era cînd un popor întreg trecea printre aceste ziduri de apă înălțate în dreapta și în stînga la lucrarea „vîntului de răsărit", dintre aceste mase de ape, care, în loc să-i înghită, îi erau un adăpost! Măreția acestei întîmplări a rămas, iar groaza ei a trecut. Găsim în această întîmplare simbolul morții și judecății suferite de un altul. Pentru noi S-a prezentat Domnul. „Mă aruncaseși în adînc, în inima mărilor și curenții mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine". „Apele m-au înconjurat să-mi ia viața" (Iona 2.3,5). Această povară a morții, Hristos a purtat-o în întregime și El singur a simțit-o în adîncimile infinite ale sufletului Său sfînt.

Da, poporul trece marea ca pe uscat. Judecata nu găsește nimic în ei, pentru că ea a luat sfîrșit în moarte, iar pentru noi în persoana lui Hristos, la cruce.

Ei trec nevătămați pe celălalt țarm. În aceasta aflăm simbolul nu numai al morții, ci și al învierii lui Hristos pentru noi.

Aceasta este învățătura pe care ne-o prezintă Marea Roșie. Armata vrăjmașului este nimicită și el își află mormîntul acolo unde noi am aflat o cale. Orice spaimă s-a dus. Putem sta în pace pe celălalt țarm, în puterea unei vieți de înviere care a trecut prin moarte.

Credința este cea care ne face parte de această binecuvîntare. „Prin credință, ei au trecut Marea Roșie ca pe uscat, iar egiptenii care au încercat s-o treacă au fost înghițiți" (Evrei 11.29). În timp ce credința trece această mare, lumea care încearcă prin ea însăși să înfrunte moartea și judecata, va fi înghițită.

După ce am gîndit la semnificația Mării Roșii ca imagine a morții și învierii lui Hristos pentru noi, să vedem acum întinderea eliberării care s-a săvîrsit aici, în favoarea poporului. Această eliberare, mîntuirea, este un cuvînt simplu, dar pentru inimile noastre are o însemnătate fără seamăn.

În mîntuire este o parte negativă și una pozitivă. Cea dintîi este nimicirea vrăjmașului, a întregii lui puteri și a tuturor urmărilor acestei puteri. Harul, în persoana lui Hristos, a intrat în locul nostru în acest loc. „Prin har sîntem mîntuiți". Astfel, puterea lui Satan, lumea, păcatul, moartea, mînia și judecata sînt învinse, înlăturate pentru credință, în crucea lui Hristos. Dar această lucrare minunată ne dă o binecuvîntare pozitivă. „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit poporul pe care l-ai răscumpărat, iar prin puterea Ta, îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale" (Exod 15.13). „V-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici, la Mine" (Exod 19.4). „Hristos, de asemenea a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu" (1 Petru 3.18). „Prin El, și unii și alții avem intrare la Tatăl, printr-un singur duh" (Efeseni 2.18). Binecuvîntare nemărginită! Poporul este nu numai salvat, el a ajuns pe o cale vie care l-a dus pînă la capăt, în prezența lui Dumnezeu însuși, a unui Dumnezeu care pentru noi creștinii este Tatăl. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu" (1 Ioan 3.1). Să intonăm împreună cu Israel, însă pe o notă mult mai înaltă, cîntecul eliberării. Scopul a fost atins! Scopul este Dumnezeu însuși, Acela căruia prin Duhul li spunem „Ava, Tată". Și în toată această lucrare, care este partea de lucrare a lui Israel, care este a noastră? Absolut nici una. Mîntuirea ne este adusă de harul unui Dumnezeu care nu mai cere, care nu face caz de drepturile Sale asupra noastră, ci își găsește satisfacția să fie un dăruitor suveran, un dăruitor veșnic.

Să revenim acum la Iordan. Ispășirea era făcută la Paști. La Marea Roșie răscumpărarea era împlinită, mîntuirea cîstigată. Dar aici, la Iordan este vorba de altceva. Trebuie ca poporul să fie într-o anumită stare pentru a intra în stăpînirea țării Canaanului.

Între Marea Roșie și Iordan, Israel trecuse prin pustie. Această călătorie cuprinde două părți distincte. În cea dintîi, pînă la Sinai, harul călăuzea poporul, același har care l-a răscumpărat din Egipt. De asemenea acest har a făcut ca ei să aibă experiența resurselor lui Hristos, în

tot timpul arătării slăbiciunilor lor. În cea de a doua parte, începînd de la Sinai, Israel intră sub rînduiala legii. Atunci el este „încercat ca să cunoască ce era în inima lui”. Încercarea avea să arate că el era firesc, vîndut păcatului; că el nu avea nici o putere; că voința lui era vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu; că el nu vroia să asculte de voia lui Dumnezeu și, în sfîrșit, se răzvrătea cînd era vorba să ia în stăpînire muntele Amoriților și să intre în stăpînirea făgăduințelor. Starea lui Israel era o piedică evidentă care îi închidea porțile Canaanului. Cînd ajunge la capătul experienței sale în firea păcătoasă, iată Iordanul, un fluviu care da pe de margini, care se opunea oricărei înaintări a poporului. Marea Roșie îl împiedicase să iasă din Egipt; Iordanul îl împiedică să intre în Canaan. A încerca să-1 treacă, însemna sfârșitul existenței lor, însemna să fie înghițiți de ape.

Aici găsim un nou simbol al morții. Este vorba de sfîrșitul omului în firea păcătoasă și în același timp sfîrșitul puterii lui Satan.

Cum ne-am putea împotrivi lui, noi care nu avem nici o putere? Firea păcătoasă ne desparte de bucuria făgăduințelor. „Nenorocitul de mine, cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” Dar harul lui Dumnezeu a îngrijit de lucrul acesta. Chivotul va conduce poporul. El îi va face nu numai să cunoască drumul pe care aveau să meargă, căci ei nu mai trecuseră pe acest drum (3.4), dar chiar se va uni cu ei ca să poată trece împreună. Preoții, reprezentanții poporului, trebuiau să poarte chivotul mărturie și să treacă înaintea lui Israel (versetul 6). Și tocmai chivotul legămîntului Domnului întregului pămînt a trecut înaintea lor în Iordan (versetul 11), dar nu fără ei. Chivotul își păstra însemnătatea lui deosebită: „între voi și el să fie o depărtare de aproape două mii de coți”, adică ceva mai mult de un kilometru (versetul 4). Dar ochii poporului, îndreptați spre chivot (versetul 3), vedeau în același timp pe preoții din seminția lui Levi, care îl purtau. Îndată ce talpa picioarelor preoților a intrat în apele Iordanului, apele s-au oprit. O putere era acolo, biruitoare asupra puterii morții și asociindu-1 pe Israel la această biruință.

Dragă cititorule, dacă așa a fost pentru Israel, cu cît mai mult pentru noi. Tot ce am fost în firea păcătoasă a luat sfîrșit la crucea lui Hristos. Noi putem spune: am murit față de păcat, am murit față de lege; sînt răstignit împreună cu Hristos. Ochii mei îndreptați spre chivot, spre Hristos, văd sfîrșindu-se în El, în mijlocul fluviului morții, personalitatea mea ca fiu al lui Adam. Dar tot în El, o putere victorioasă, care a devenit a mea, mă introduce în viața de înviere a lui Hristos, dincolo de moarte, în bucuria deplină a lucrurilor pe care le are această viață. „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. Desigur, moartea însăși încă nu a fost înghițită. „Cînd preoții care purtau chivotul legămîntului Domnului au ieșit,... apele Iordanului s-au întors la locul lor și s-au revărsat ca mai înainte peste toate malurile lui” (4.18). Și „cînd... trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15.54). Atunci poziția lui Hristos, mai presus de toate, va deveni a noastră și în ce privește trupurile noastre. Dar înainte ca aceste lucruri să se fi realizat, putem deja să spunem: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 15.57).

Aflăm deci în Iordan, într-un mod deosebit, moartea față de ceea ce sîntem în starea noastră veche și începutul unei stări noi, în puterea vieții cu Hristos, împreună cu care am înviat. Această moarte și înviere ne introduc chiar de acum în toate binecuvîntările cerești. Ceea ce am spus explică de ce nu găsim aici pe vrăjmași, ca la Marea Roșie. La Iordan, israelitii nu mai sînt urmăriți de faraon, nici de oastea lui. Dar ei vor avea să lupte cu un vrăjmaș care este înaintea lor și al cărui rol nu începe decît după trecerea fluviului.

Acum ei intră într-o serie de experiențe noi. Cea din pustia Sinai era experiența omului vechi, a păcatului în firea păcătoasă. Apoi vine ca simbol, la Iordan, cunoașterea dobîndită prin credință, că am fost mutați din asocierea cu Adam, într-o asociere nouă, cu un Hristos mort și înviat. În sfîrșit, în Canaan aflăm experiențele omului celui nou, nu fără slăbiciuni și căderi cînd nu este veghetor; este însă o putere la dispoziția noastră și de ea putem face caz mereu, pentru a fi întăriți în luptă sau pentru a ține piept uneltirilor vrăjmașului.

Notă: Călătoria prin pustie, după Sinai, presupune că poziția creștină fusese deja luată, cel credincios fiind născut din nou. Dar el este încercat (pus la probă) ca persoană. La această situație se aplică toți de „dacă” din Noul Testament. Așa este cu creștinul pe drumul către țara făgăduită. Totuși el are o făgăduință sigură că va fi ținut pînă la sfîrșit (1 Corinteni 1.8,9; Ioan 10.28). Există dependență, dar de credincioșia lui Dumnezeu. Nu există „dacă” atunci cînd este vorba de răscumpărare și nici cu privire la poziția noastră de acum în Hristos, odată ce am fost pecetluit.

Orice creștin adevărat a murit și a înviat împreună cu Hristos. Cunoașterea și realizarea acestui fapt sînt un alt lucru. Dar Cuvîntul lui Dumnezeu așază privilegiul creștin înaintea noastră, potrivit puterii lui reale în Hristos. (J.N.D.)

Cele douăsprezece pietre de la Ghilgal

Am văzut în capitolul dinainte cum credința ne învață (după o experiență adesea tot atît de lungă ca cei patruzeci de ani din pustie pentru Israel) eliberarea de starea noastră cea veche și introducerea într-o stare nouă, în Hristos. Sufletul, de mult timp trudit, învață în sfîrșit — și acest lucru Dumnezeu îl descoperă credinței — că ce căuta el în zadar să atingă, nu mai urmează să se înfăptuiască, ci este un fapt actual, împlinit în Hristos și cunoscut prin credință.

Mult timp am fost uimit de simplitatea extremă de exprimare pe care descoperirea acestui fapt capital o are în Romani 7, în timp ce a trebuit întregul capitol pentru a zugrăvi experiențele sufletului înainte de eliberare. Mai mult, exprimarea disperată a unei poziții fără rezolvare, face loc, fără vreo parte de trecere, celei de recunoștință și de bucurie: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru”. Pricina acestui fapt îmi pare acum foarte simplă. Cînd sufletul face această descoperire, el învață că eliberarea pe care era incapabil s-o atingă, Dumnezeu deja o lucrase prin Hristos și în El. Nu mai este un lucru care trebuie făptuit; este un fapt împlinit, pe care sufletul îl descoperă și și-1 însușește ca fiind pregătît de mult timp pentru credință. Atunci, în liniștea și pacea care îi umple sufletul, credinciosul poate să spună: De acum eu am murit, pentru că sînt în Hristos; mort împreună cu Hristos și mort față de păcat, față de lege, față de lume; și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine (Galateni 2.19,20; Romani 6.10; Coloseni 2.20; Galateni 6.14).

Acest adevăr nu este de domeniul inteligenței, pe care mintea să-1 poată explica. De cîte ori am văzut suflete căutînd să cucerească eliberarea, pentru a spune așa, prin astfel de silințe! Ce s-a întîmplat? Cînd după multă trudă ele cred că și-au dat seama de însemnătatea eliberării, este de ajuns o noapte pentru a risipi ce credeau ele că au cîștigat, așa cum se întîmplă cu frunzele moarte pe care un simplu vînt le mătură de seara pînă dimineața.

Această eliberare nu poate fi dobândită prin vreo experiență. N-o găsim decât la capătul experienței noastre în firea păcătoasă; și fără această experiență, eliberarea nu este cunoscută, tot așa cum nu putea fi vorba de Iordan pentru Israel, înainte de pustie. Și eliberarea nu este o experiență, ci o stare cunoscută prin credință. Ea nu este de experimentat decât în acest sens, ca eu să mă văd în Hristos. Când a fost vorba de răscumpărare, am luat pentru mine o lucrare împlinită în afara mea.

Aceasta este semnificația Iordanului pentru noi. Dar Dumnezeu vrea ca noi să avem mereu sub ochi amintirea acestei victorii. Iosua poruncește reprezentanților celor douăsprezece seminții să ia douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, din locul unde preoții puseseră piciorul. Aceste pietre trebuiau să fie un semn printre copiii lui Israel. Ele trebuiau puse în locul unde poporul petrecuse prima sa noapte pe pământul Canaanului. Și acest loc a fost Ghilgal. Ce însemnau aceste pietre? Ele reprezentau pe cele douăsprezece seminții, pe poporul scăpat de la moarte prin chivotul care a oprit apele Iordanului, pentru ca Israel să treacă fluviul. Dar ele devin un monument și al intrării în Canaan, la Ghilgal, într-un loc unde (vom vedea mai târziu) poporul avea să vină mereu. Ele erau un semn rânduit să fie de acum încolo mereu sub ochii lor și al copiilor lor.

Dragi cititori creștini, ca și Israel, noi sîntem acest monument al victoriei asupra apelor amenințătoare ale fluviului. Hristos S-a așezat în moarte, pentru că noi eram acolo. „Dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit” (2 Corinteni 5.14); dar aceasta pentru ca noi să fim scoși din moarte și aduși la o viață nouă în propria Sa înviere. Pe cînd „eram morți în greșelile noastre, El ne-a adus la viață împreună cu Hristos... și ne-a înviat împreună” (Efeseni 2.5).

Dar dincolo de Iordan avem monumentul acestei lucrări vrednice de amintit, știind mereu acolo pentru a sluji ca hrană credinței lui Israel, monument pe care poporul îl va găsi mereu la intrarea în Canaan. În ce ne privește, obiectul credinței noastre este Hristos, Cel dintîi născut dintre cei morți, care a înviat și a intrat în locurile cerești, dar un Hristos care ne reprezintă acolo și ne face una cu El, așa cum și El S-a făcut una cu noi în moarte.

Dumnezeu vrea ca Hristos, care ne este prezentat în acest fel, să producă în noi un efect moral corespunzător. Conștiința noastră să fie angajată într-un mod statornic prin această privire. „Pietrele acestea să fie totdeauna o aducere aminte pentru copiii lui Israel”. Această privire este însoțită de un efect lăuntric. Credinciosul înviat împreună cu Hristos poartă asupra lui caracterul de neșters al morții Sale. Dacă acesta este locul meu în Hristos, aș mai putea eu trăi pentru lucrurile pe care le-am părăsit, pe care Hristos le-a lăsat în adîncul Iordanului?

„Prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, El trăiește pentru Dumnezeu”. Pînă aici, este aducerea aminte. „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus” (Romani 6.10,11). Iată efectul moral. Cele douăsprezece pietre de la Ghilgal sînt deci nu numai moartea și învierea noastră împreună cu Hristos (Iordanul înfățișă acest fapt); ele sînt aducerea aminte a acestei morți și învieri, văzute în Hristos înviat și înălțat în slavă. Acest monument ne amintește ce trebuie să fim de acum înainte. La Iordan, Dumnezeu ne declară morți: și orice creștin a murit și a înviat împreună cu Hristos. Ghilgal ne vorbește de realizarea morală a acestor adevăruri. Toți trecuseră Iordanul, dar mulți dintre ei erau poate destul de indiferenți pentru a se gîndi la monumentul din Ghilgal, la aceste pietre vorbitoare care spuneau poporului: „Socotiți-vă și voi înșivă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus”.

Cele douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului

Dacă cele douăsprezece pietre din Ghilgal vorbeau cugetului lui Israel, un alt monument ridicat în mijlocul Iordanului vorbea inimii lui. Ce ochi ar fi putut să vadă aceste pietre, cînd apele care se revărsau pînă peste maluri, le acopereau? Ele nu puteau fi cunoscute decât credinței. Ele nu erau simbolul unei vieți de înviere care trecuse moartea și care i-ar fi purtat semnificația. Ele erau numai și numai un monument al morții. Pietrele din Ghilgal sînt monumentul introducerii, prin Hristos, în privilegiile noastre, privilegii în care nu intrăm decât după ce am trecut prin moartea împreună cu El. Dar cînd mă gîndesc la pietrele din mijlocul Iordanului, inima mea este în părășie cu El în moarte. Mă așez din nou, pentru a spune așa, pe malul fluviului morții și spun: Iată locul meu; aici am fost eu; aici El a intrat pentru mine. El m-a scăpat de păcat, de omul meu cel vechi; El l-a lăsat împreună cu viața Sa în adîncul Iordanului. Apele adînci m-au acoperit, în persoana lui Hristos.

Ce anume Te obliga, Mîntuitor preaiubit, să iei acest loc? Numai Tu aveai dreptul să nu-l iei niciodată; numai Tu, dîndu-Ți viața, aveai dreptul s-o iei înapoi. Dar dragostea Ta pentru mine Te-a făcut să intri în moarte. Nici un alt motiv, în afara slavei lui Dumnezeu pe care eu am necinstit-o, nu Te-ar fi putut face să cobori. Tu nu numai că ai oprit în mod biruitor, pentru mine, apele Iordanului, ducînd singur lupta „pînă la deplina împlinire a celor ce poruncise Domnul” (versetul 10) și poporul Tău întreg a trecut; dar aceste ape au trecut peste Tine. Văd în acest monument ce a făcut moartea pentru sufletul Tău sfînt. Găsesc din nou aici amintirea amărăciunii acestui pahar pe care Tu l-ai băut! Cele douăsprezece pietre „Sînt acolo pînă în ziua de azi” (versetul 9). Monumentul rămîne, crucea rămîne, mărturie veșnică a unei dragoste pe care am învățat s-o cunosc acolo, mărturie de asemenea a singurului loc în care Dumnezeu a putut arunca tot ce este de la omul meu cel vechi.

În legătură cu aceste lucruri, observați și ce ni se spune în versetul 18: „Cînd preoții care purtau chivotul legămîntului Domnului, au ieșit din mijlocul Iordanului și cînd preoții au călcat cu talpa picioarelor pe uscat, apele Iordanului s-au întors la locul lor și s-au revărsat ca mai înainte peste toate malurile lui”. Hotărîrea a fost executată, omul cel vechi condamnat, pedeapsa a trecut, moartea a fost învinsă — dar moartea rămîne. Ce era altădată o piedică pentru a intra, piedică înlăturată prin chivotul care ne-a croit o cale, devine, după trecerea noastră, ceea ce ne desparte nu numai de Egiptul îndepărtat și de pustia Sinai, dar și de noi înșine. Dragi prieteni, sîntem noi mulțumiți s-o terminăm cu omul, cu noi înșine? Dacă nu sîntem, atunci nu e bucurie statornică pentru noi în țara Canaanului.

Cele două seminții și jumătate (versetul 12,13) trecuseră Iordanul împreună cu frații lor, dar două lucruri le rămîneau necunoscute: valoarea țării Canaanului și valoarea morții. Fluviul nu le-a oprit atunci cînd a fost vorba să-și întealnescă din nou soțiile, copiii și turmele, care așteptau pe malul celălalt. Țara „de dincolo” avea o atracție pentru ei, în timp ce poporul, fiind în pace în Canaan, vedea cu bucurie în Iordan bariera care îl despărțea de tot ce de acum înainte nu avea nici un preț în ochii lor.

„În ziua aceea, Domnul a înălțat pe Iosua înaintea întregului Israel; și s-au temut de el, cum se temuseră de Moise, în toate zilele vieții lui” (versetul 14). Tot așa este cu Hristos. Slava Tatălui L-a înălțat ca Mîntuitor în fața ochilor noștri, datorită lucrării Sale săvîrsite. Rezultatul acestei lucrări este introducerea celor sfinți împreună cu El în bucuria de acum și în stăpînirea viitoare a slavei. Acesta este titlul de slavă și

cinstea Lui pentru totdeauna.

Dar Domnul va avea și alte cununi. Va fi cu El ceea ce zilele lui Solomon sînt doar o imagine și despre care se spune: „Solomon s-a așezat pe scaunul de domnie al Domnului, ca împărat în locul tatălui său David. El a prosperat și tot Israelul l-a ascultat. Toate căpeteniile și vitejii, și chiar toți fiii împăratului David s-au supus împăratului Solomon. Și Domnul a înălțat tot mai mult pe Solomon sub ochii întregului Israel și i-a dăruit o măreție împărească așa cum nu avusese nici un împărat al lui Israel înaintea lui" (1 Cronici 29.23-25). El va domni. Poporul Său Israel li va fi supus și chiar cei pe care El binevoiește să-i numească frații Săi, își vor pleca genunchii înaintea Lui, fericiți și recunoscînd cu tărie, cu bucurie, în slavă, în prezența Lui, că El este Domnul, așa cum nu a fost recunoscut aici pe pămînt în timpul zilelor lepădării și absenței Sale.

Găsim în 2 Cronici 32.23 o altă slavă viitoare a lui Hristos. Sub Ezechia, după eliberarea lui Israel prin judecata neamurilor în persoana Asirianului, se spune: „Mulți au adus Domnului daruri în Ierusalim și au adus daruri bogate lui Ezechia, împăratul lui Iuda, care de atunci s-a înălțat în ochii tuturor popoarelor". Și neamurile îi vor fi supuse.

În sfîrșit, la Filipeni 2.9-11 se spune: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și L-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn". Cerul, pămîntul și iadul se vor pleca înaintea Aceluia care S-a coborît pînă la moartea de cruce!

Circumcizia

Am găsit, în capitolul 1, principiile morale necesare pentru a lua în stăpînire Canaanul. Am văzut în capitolul 2 că atunci cînd este vorba de locurile cerești, Dumnezeu depășește limitele lui Israel, și că în aceste locuri se intră pe principiul credinței. Capitolele 3 și 4 ne prezintă secretul pentru a intra acolo. În capitolul 5 învățăm un alt secret, cel al biruinței. De aceea acest capitol începe (versetul 1) cu vrăjmașii. Toți împărații canaanienilor și amonitienilor se înșiruie sub ochii noștri, dar puterea care îi făcea să aparțină de Satan fusese zdrobită la Iordan, în moarte, în persoana căpeteniei lor. Dacă n-ar fi așa, ei ar fi prea puternici pentru sărmanul popor Israel. Dar Dumnezeu este Cel care îi va face în stare să cîștige biruința asupra vrăjmașilor. În ce fel? El descotorosește pe poporul Său de toate armele și de posibilitățile pe care ei le-ar găsi în ei înșiși. Firea păcătoasă nu poate intra în luptă; Dumnezeu o judecă, o pune deoparte. Tocmai acest lucru este arătat de tăierea împrejur. Ea este „dezbrăcarea de trupul firii păcătoase", în Hristos. Ea este un fapt împlinit pentru orice credincios, tot așa cum Iordanul este un lucru împlinit pentru fiecare dintre noi, fie că îi realizăm sau nu însemnătatea.

Învățătura pe care o avem în Coloseni 2. 9-15 în această privință este foarte clară și de toată frumusețea. „În El, spune apostolul, locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii". Toate se găsesc în Hristos, nimic nu-l lipsește. Dar în versetul 10, noi sîntem cei care avem totul în El, nimic nu ne lipsește: „Voi sînteți deplinți în El". Nu poți deci căuta vreun lucru în afara Lui, pentru a ni-l adăuga. Vine acum tăierea împrejur: „În El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mîină, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul firii păcătoase." Nu numai, spune apostolul, că nu există nimic de adăugat, dar nu rămîne nimic de dat afară de la cei care sînt în el. Trupul firii păcătoase este judecat, voi sînteți dezbrăcați de el. Acesta este un fapt împlinit, este tăierea împrejur a lui Hristos. În versetul 12 aflăm că acest sfîrșit al omului vechi care are loc pentru noi în moartea lui Hristos, devine un fapt personal cu fiecare creștin: „Fiind îngropați împreună cu El, în botez, în care ați fost și înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți". Acest loc din Scriptură cuprinde acest lucru în întinderea lui și corespunde celor două adevăruri reprezentate de Iordan. Este vorba de moartea și de învierea împreună cu Hristos. Iată deci două mari adevăruri statornicite: sîntem desăvîrșiți înaintea lui Dumnezeu și eliberați în mod desăvîrșit de tot ce sîntem în noi înșine. (În versetele 12-15 ne întoarcem la Paște și la Marea Roșie: sîntem scăpați de orice învinuire care s-ar putea aduce împotriva noastră).

Epistola către Filipeni (capitolul 3.3) arată contrastul dintre tăierea împrejur făcută de oameni și adevărata tăiere împrejur, cea a lui Hristos. „Noi sîntem cei tăiați împrejur", spune apostolul, „noi care ne închinăm prin Duhul lui Dumnezeu". Niciodată cei tăiați împrejur sub lege n-au făcut lucrul acesta. Trebuia să fi terminat cu firea păcătoasă, pentru a aduce închinare prin Duhul. Apoi el adaugă: „și care ne lăudăm în Hristos Isus". Firea păcătoasă, chiar religioasă, nu se slăvește decît pe ea însăși. (Veți găsi dovada acestui fapt în Coloseni 2.21-23. Rînduielele, poruncile și învățăturile oamenilor pot avea o aparență de înțelepciune, prin faptul că ele nu cruță trupul, în schimb sînt pentru satisfacția firii păcătoase). În sfîrșit, apostolul trage concluzia spunînd: „și care nu ne punem încrederea în firea păcătoasă". Iată ce este adevărata tăiere împrejur. Este punerea deoparte, prin judecată, în crucea lui Hristos, a ceea ce apostolul numește „firea păcătoasă" sau „carnea", în așa fel încît de acum înainte să nu mai putem avea nici o încredere în ea. Adevăr de toată însemnătatea să fie cunoscut! Atunci cînd este vorba de luptă, ca și pentru poporul Israel, trebuie ca pecetea morții firii păcătoase să fie asupra noastră.

Observați, dragi prieteni, nu este vorba aici de a încerca s-o terminăm cu noi înșine, nici de a încerca să ne dezbrăcăm; este vorba de o dezbrăcare încheiată la cruce, „păcatul în firea păcătoasă" fiind judecat, un fapt pe care credința și-l însușește și care devine o realitate practică, cugetul primind această judecată. Un cărbune aprins a trebuit să atingă buzele lui Isaia; și chiar dacă focul de judecată al altarului a ars cu totul jertfa și nu mai rămîne din ea decît puterea curățitoare, durerea fiind trecută, totuși prorocul trebuie să fie pus în legătură cu acest cărbune, ca simbol al experienței făcute de cugetul nostru cu privire la judecata lui Dumnezeu.

Ghilgal

„Domnul a zis lui Iosua: „Astăzi am ridicat rușinea Egiptului de deasupra voastră" (versetul 9). La Marea Roșie, ei fuseseră eliberați de robia lui Satan și a păcatului. Aici pentru cea dintîi dată ei au terminat, prin judecată, cu robia firii păcătoase. Iar Duhul lui Dumnezeu adaugă: „Și locului aceluia i-au pus numele Ghilgal (Prăvălire) pînă în ziua de azi". Aici se situează un al doilea mare adevăr. Am spus că tăierea împrejur, judecata, lepădarea firii păcătoase sînt un fapt împlinit în Hristos. Dar se prezintă, de altă parte, sub o înfățișare în întregime practică, nu poate fi privită doar ca o învățătură. Locul tăierii împrejur era Ghilgal. Dacă acest loc era punctul de plecare al ostirii Domnului, înainte ca ea să fi cîștigat vreo biruință, el devine locul de strîngere laolaltă după biruință (10.15) și punctul de plecare pentru a merge și a cîștiga biruințe noi. Judecata firii păcătoase a fost odată pentru totdeauna. Poporul însă trebuia să și-o însușească mereu. Altminteri, firea păcătoasă ar fi lucrat să reia ceea ce a pierdut și niciodată cea dintîi biruință nu ar fi fost urmată de o a doua.

În mai multe rînduri găsim localitatea Ghilgal în această carte. Este de ajuns să reținem acum că, dacă tăierea împrejur însemnează dezbrăcarea de „trupul firii păcătoase”, Ghilgal este „omorîrea mădularilor noastre care sînt pe pămînt”. Este ceea ce ne învață Coloseni 3.5-8, spre deosebire de 2.11. Preaiubiților, aceasta este o realitate de fiecare zi. Fiecare biruință ne deschide orizonturi noi asupra țării făgăduinței. Fără luptă nu se poate pune mîna pe nici una din binecuvîntările noastre, dar fără Ghilgal nu există nici o biruință. Ce anume ne este de cel mai mare preț? Canaanul cu luptele lui, sau mai bine mădularele noastre care sînt pe pămînt? Să preferăm noi satisfacția trecătoare a poftelor firii păcătoase, în locul sarcinii destul de grele de a ne întoarce la Ghilgal? În acest caz, smerirea, disciplina vor veni să ne învețe să găsim iar această cale, dacă cel puțin n-am pierdut de tot secretul puterii, în amărăciune, în lacrimile și în ruina de neîndreptat a înfrîngerii.

Hrana Canaanului

Dezbrăcarea de firea păcătoasă prin judecata înfăptuită la cruce și realizarea în practică a acestei judecăți sînt primele condiții de nelipsit pentru luptă. Nici coiful lui Saul, nici platoșa lui, nici sabia lui nu puteau fi de vreun folos lui David pentru a merge să lupte împotriva filisteanului. El trebuia să se dezbrace de această armătură (1 Samuel 17.39).

Dar există o altă resursă. Înainte de a se duce la luptă, Israel avea să stea la masa lui Dumnezeu. Trebuia să fie hrănit pentru a rezista în oboseala războiului. Și puterea este dată în felul acesta. Dar hrănit cu ce? Cu Hristos. El este izvorul puterii. Dacă poporul este lipsit de hrană, el nu va avea o victorie. Ce lucru binecuvîntat este de a intra în luptă cu inimile hrănite cu Hristos! Dacă înaintezi împotriva vrăjmașului cu inima goală de El, te poți aștepta în mod sigur să fii învins. În cazul invers, așa cum vom vedea în capitolul următor, lupta nu este de înspăimîntat. Dumnezeu să ne dea fiecăruia să facem această experiență. Să nu așteptăm pentru mîine; s-ar putea să fim chemați să luptăm chiar în această seară. Să ne hrănim cu Hristos azi, mîine și în fiecare clipă, pentru a fi gata, la primul semnal să ne sculăm să mergem ca să luăm biruința.

Iar hrana noastră este o persoană, este Hristos. Ea nu este formată nici din adevăruri, nici din privilegii; este El însuși. El ne este prezentat aici ca hrană a noastră, sub trei aspecte diferite: Pastele, grîul țării și mana.

Acest Paste din Canaan este aceeași sărbătoare pe care poporul a sărbătorit-o în Egipt, și totuși cît de mult se deosebește una de alta! Acolo era un popor conștient de vinovăția lui, gata de plecare, ocrotit de sîngele mielului de Paște în mijlocul întinericului și a judecății. Aici este un popor care și-a ajuns scopul, a intrat în Canaan; un popor înviat, care a trecut prin moarte; care vine iar să se așeze, la punctul de plecare, pe temelia însăși a tuturor binecuvîntărilor sale, în jurul actului de amintire a unui Hristos care a murit pe cruce pentru noi. Pastele în Canaan corespunde cu ce este cina pentru creștini. Și observați, ea este o hrană permanentă. Cina nu va înceta în slavă, numai că ea nu va mai fi amintirea morții Domnului, sărbătorită în absenta Lui. Si nu vom mai avea nevoie de o formă materială pentru a ne aduce aminte de El.

Vom vedea în mijlocul scaunului de domnie chiar pe Mielul înjunghiat, pe El, centrul vizibil al creației celei noi întemeiată pe cruce, punct de sprijin și susținere a binecuvîntărilor veșnice, obiect pe care miliarde și miliarde îl contemplă și îl adoră într-o închinare universală.

Dar este și un alt fel de mîncare, pentru a spune așa, la masa cerească. „A doua zi de Paște au mîncat din vechiul grîu al țării, azimi și boabe prăjite; chiar în ziua aceea au mîncat (versetul 11). Dumnezeu le dădea o hrană pe care ei n-o cunoscuseră în Egipt: grîul cel vechi al țării Canaanului. Acest grîu ne vorbește de un Hristos ceresc, slăvit, dar un Hristos om, care a trecut prin această lume pătată de păcat, într-o smerenie fără pată, așa cum pîinea era fără aluat. Ne vorbește de El, care ca om a trecut prin focul judecății, ca boabele prăjite, și care a intrat, prin înviere, în slavă, pentru a Se așeza ca om la dreapta lui Dumnezeu. Și Acest om este acolo pentru noi. El este nu numai Avocatul nostru înaintea Tatălui, dar, în persoana Sa, El a introdus pe om în slavă. Locul este pregătit pentru om în al treilea cer. Omul în Hristos a intrat în bucuria deplină a fericirilor cerești. Privesc Acest om și spun: Iată locul meu! Eu sînt în El, un om în Hristos, avînd deja aceeași viață ca a Lui, viața veșnică, viața omului înviat dintre cei morți. Eu sînt unit cu El, așezat în El în locurile cerești, bucurîndu-mă de această binecuvîntare nespusă prin puterea Duhului Sfînt, însăși puterea care mă face să intru acolo.

Mîntuitor demn de toată adorarea! Pentru mine ai coborît, pentru mine ai fost pe cruce. Tu ai intrat în slavă și m-ai introdus în persoana Ta, înainte de a mă introduce acolo, asemenea Ție, împreună cu Tine, pentru veșnicie! A contempla un astfel de Hristos, ce bucurie slăvită și ce putere! „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și sîntem transformați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). Găsiți în acest loc din Scriptură rezultatul faptului că te hrănești cu grîul țării.

Sufletul întemeiat pe El, pe un Hristos ceresc, este în stare să reproducă trăsăturile Lui. Aceasta este partea noastră, ea a fost partea lui Ștefan, martirul credincios. Vedem în el un om pe pămînt, plin de Duhul Sfînt ca roadă a lucrării desăvîrșite a lui Hristos; vedem un credincios în caracterul său normal, în mijlocul lucrurilor celor mai potrivite să-1 facă să-și piardă acest caracter, răspunzînd în mod desăvîrșit scopului pentru care Dumnezeu l-a lăsat aici pe pămînt. Duhul, înăuntrul lui, îl face să se știe una cu Cel care era în cer (inima lui neavînd vreun obiect pe pămînt, iar Duhul nefiind obligat să lupte în el pentru a-1 ridica la înălțimea unui Hristos ceresc), ca să-1 modeleze potrivit Lui. Trăsăturile omului slăvit în cer devin în el cele ale unui om desăvîrșit pe pămînt: „Doamne Isuse, primește duhul meu!”; Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta! Iată un exemplu care ne arată ce înseamnă a fi „transformați în același chip din slavă în slavă”. Nu este vorba de vreun lucru mistic sau de vreo realizare neclară a imaginației omenești. Tocmai în viața noastră zilnică, în faptele noastre, în cuvintele noastre, prin dragoste, mijlocire, răbdare, dependență, reproducem în har trăsăturile Hristosului slăvit pe care îl contemplăm.

Este așa cu noi, creștinii, în aceste zile? Sînt inimile noastre în așa fel hrănite cu El, încît oamenii să poată vedea acest lucru în viața noastră? Cei care ne înconjoară pot ei să vadă, ca la Ștefan sau ca la Moise, razele slavei lui Hristos pe fețele noastre? Nu este partea noastră să știm acest lucru. Atunci, am fi pierdut deja din vedere obiectul ceresc, pentru a ne îndrepta ochii asupra noastră înșine. Moise era singurul din tabăra lui Israel care nu știa că fața lui strălucea.

„Și mana a încetat de a doua zi” (versetul 12). Israel n-a mai mîncat din ea. Mana era hrana pustiei, un Hristos coborît din cer în mijlocul împrejurărilor noastre, pentru a ne încuraja în greutățile drumului. Spre deosebire de Israel, noi, creștinii, avem privilegiul de a avea în același timp (poate nu chiar în aceeași clipă) pe Hristos ca hrană în toate felurile. Dar mana nu este o hrană permanentă; ea se potrivește pentru călătorie. Fără îndoială, ea este de nelipsit și atît de prețioasă, încît amintirea ei rămîne pentru totdeauna înaintea lui Dumnezeu în vasul de aur și va rămîne totdeauna înaintea noastră cînd vom avea mana ascunsă. Totuși, ca hrană, ea este trecătoare; călătoria se sfîrșește. Dar

gricul țării va fi, ca și Pastele, hrana noastră permanentă și veșnică, nu numai ca să fim aici pe pământ schimbați treptat în chipul Său; ele vor fi și atunci când li vom fi asemenea (Filip 3.21), când „vom fi ca El, pentru că îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.2).

Căpetenia oștirii Domnului

Lupta avea să înceapă și căpetenia oastei încă nu se arătase. El vine în ultima clipă, chiar în momentul necesar, „pe când Iosua era lângă Ierihon”. Credința se poate baza pe El pentru clipa de nevoie. Pregătirile pentru luptă sînt, cum am văzut, Ghilgal și masa cerească; puterea, planul, rînduiala, clipa bătăliei, toate acestea și încă altele, sînt însă răspunderea Căpeteniei oștirii. Cel care n-a fost la Ghilgal, nu poate înțelege un asemenea fel de luptă. El introduce în luptă propriile lui combinații, începe bătălia fie prea devreme fie prea tîrziu, se avîntă fără Căpetenia oștirii Domnului, luptă într-o direcție greșită. Apoi el cade, este învins, nu poate avea decît înfrîngerii. Observați cum acest reprezentant al Domnului, acest înger al Domnului despre care Vechiul Testament ne vorbește atît de des — Domnul însuși Se prezintă în acest fel misterios, căci se spune despre El (Exod 23.21): „Numele Meu este în El” — observați cu ce har minunat El este exact ce trebuie împrejurărilor în care se află poporul Său. Au subliniat și alții acest lucru: El Se arată cu Israel ca eliberator la Marea Roșie, ca un călător în pustie, drept Căpetenie a oștirii în Canaan, iar mai tîrziu, când împărăția este stabilită, El rămîne în pace în mijlocul lor. Admirabilă este bunăvoința Sa, dar în același timp ce siguranță dă ea sufletelor noastre! Aici, îl vedem cu „sabia scoasă din teacă în mînă”. Este sabia care va da loviturile. Nu mai era nevoie de alta pentru Israel.

De trei ori îngerul Domnului, avînd sabia scoasă din teacă în mînă, intervine în istoria poporului. Cea dintîi ocazie este ca să-1 păzească de pericolele care îl amenințau, când Balaam, care se ducea să blesteme pe Israel, întîlnește pe acest trimis care îl oprește (Numeri 22.23). A doua oară, în capitolul nostru, pentru a lupta împreună cu Israel și a-i da biruința; a treia oară, El Se arată ca să judece poporul care păcătuisese prin persoana împăratului său (1 Cronici 21.16).

Și noi, preaiubiților, putem avea a face cu îngerul în aceste trei feluri. De cîte ori El dă piept cu vrăjmașul care caută să ne acuze și să ne vorbească de rău; de cîte ori El ne asociază, în har, la lupta împotriva puterilor întunericului care sînt în locurile cerești: de cîte ori de asemenea. În sfîrșit, El ni Se descoperă, ca și lui David, avînd sabia scoasă din teacă în mînă, îndreptată împotriva cetății lui Dumnezeu, deci ca Cel care este pentru ai Săi un foc mistuitor, care îi pedepsește și îi smerește, dar pentru a-Și pune după aceea sabia în teacă!

Chiar și acest lucru este totuși mîngîietor. Dar un lucru îngrozitor pentru om este de a întîlni, ca Balaam, pe înger cu sabia scoasă din teacă, pentru că el vindea Diavolului, acuzatorul sfinților, pentru o răsplată, darul pe care îl primise de la Dumnezeu. O astfel de cale este cea a unui lepădat care nu cunoaște pe Dumnezeu. Dar cîți creștini adevărați, din nefericire, în zilele noastre de ruină, se alătură într-un fel sau altul căii lui Balaam, împotrivirii față de poporul lui Dumnezeu, fiind îmbrăcați în haină de proroc și la dispoziția lumii pentru a face lucrarea vrăjmașului!

„Iosua s-a dus spre el și i-a zis: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” Este cu neputință să rămîi neutru în luptă. Ar trebui toți să înțelegem acest lucru, ca Iosua. „Cine nu este împotriva noastră este pentru noi” (Marcu 9.40). „Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: „Scoate-ți încălțămîntea din picioare, căci locul pe care stai este sînt”. Și Iosua a făcut așa. Cel care Se descoperă lui Iosua drept Căpetenie a oștirii, își arată și caracterul Său de sfințenie. Cu neputință, cînd ești chemat să lupți sub îndrumarea acestui Conducător dumnezeiesc, să rămîi asociat, personal sau ca popor al lui Dumnezeu, cu răul. În parte, tocmai pentru că a fost nesocotit acest principiu, poporul a fost bătut înaintea cetății Ai. A păstra un rău nejudicat în inima noastră înseamnă a ne expune judecății lui Dumnezeu și a ne preda fără apărare în mîinile vrăjmașului. La fel este și cu răul în adunare. Dacă Dumnezeu este sînt în răscumpărare, așa cum S-a arătat lui Moise în rug (Exod 3.5), să ne aducem aminte că El nu este mai puțin sînt în luptă și că noi nu putem intra în ea decît după ce ne-am scos încălțămîntea din picioare.

Notă: Moartea a devenit adăpostul nostru, făcîndu-ne să murim față de orice lucru în legătură cu care Satan ar avea vreun avantaj asupra noastră.

Coloseni 3 este declarația lui Dumnezeu în ce privește poziția noastră. Romani 6 este îndemnul de a lua această poziție prin credință. 2 Corinteni 4 este punerea acestei poziții în practică în omul dinăuntru.

Sînt trei trepte în procesul realizării morții noastre. Intîi, judecata lui Dumnezeu care ne spune: „Ați murit”. Apoi, recunoașterea acestui lucru prin credință: „Voi înșivă socotiți-vă morți”. Si în al treilea rînd, aducerea acestui lucru în practică: „purtînd totdeauna în trupul nostru moartea Domnului Isus”.

Cînd trecem prin pustie, Hristos ca mană este infinit de prețios pentru noi. Smerenia Lui, harul Lui ne mîngîie, ne ajută și ne susține. Înțelegem că El a trecut prin aceleași încercări și inima ne este susținută de gîndul că Hristos este cu noi. Acesta este Hristos de care avem nevoie pentru pustie: pîinea care s-a coborît din cer. Dar, ca popor ceresc, ne hrănim cu Hristos ca aparținînd de cer și de locurile cerești, ca fiind uniți cu El, grîul cel vechi al țării. Căci noi sîntem uniți cu Hristos care S-a înălțat la cer: si acolo El este viața noastră. El este acolo (lîngă Ierihon) cu o sabie în mînă. Credința nu poate avea neutralitate în lucrurile cerești. Puterea măreață a lui Dumnezeu este cu biserica Sa, în luptele ei; dar sfințenia Sa nemărginită este și ea acolo. Și El nu își va putea arăta puterea în luptele ei, dacă sfințenia Lui este compromisă prin decădere, neglijență sau lipsă de atenție față de lumina pe care El a dat-o poporului Său. (J.N.D.)

Ierihonul

Poporul a ajuns în sfîrșit la obstacolul care îl îngrozea, ridicat înaintea lui ca să-1 împiedice să ia în stăpînire Canaanul. Nu este nimic altceva mai urît de vrăjmaș decît de a ne vedea intrînd în privilegiile noastre și luînd o poziție cerească. El știe că niște ființe cerești scapă de el și îi pradă bunurile. De aceea cea dintîi silință a lui este să ne împiedice mersul înainte. Veți afla acest lucru în istoria fiecărui creștin. Nu spun că acest lucru se întîmplă totdeauna chiar la întoarcerea la Dumnezeu, dar el are loc cînd este vorba de a intra pe calea luptei pentru a realiza chemarea noastră cerească. Cel dintîi lucru pe care îl întîlnim este obstacolul ridicat de Satan, o fortăreață care pare de necucerit. Era cu neputință de a intra și a ieși (versetul 1). Găsești de ce să te îrispăimînti și să te faci să te întorci înapoi; și tocmai acesta este planul vrăjmașului, pe care el reușește deseori să-l realizeze.

Nici unul dintre noi nu poate evita să întâlnească odată fortăreața Ierihonului. Nu este nevoie să înșirăm aici greutățile fiecărui suflet; ele sînt prea felurite; dar ele se rezumă toate în acest cuvînt: obstacol. Dacă merg înainte, ce se va întîmpla? Îmi voi pierde poziția; cariera îmi va fi la pămînt; prietenii mă vor părăsi; părinții mei nu mă vor înțelege; va trebui să părăsesc pe toți aceia pe care-i iubesc, să mă despart chiar de creștinii în mijlocul cărora am găsit binecuvîntare... Așa este situația deseori întîlnită pentru suflet în fața zidurilor înalte ale Ierihonului. Cîți creștini își pierd curajul înainte de a lupta și dau înapoi!

Dar sufletul pregătit de Dumnezeu nu dă înapoi în fața greutăților. El știe că are un mijloc ca să le învingă și îl folosește. Este un mijloc foarte simplu, mijloc unic, căci nu mai există un altul: este credința. „Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce a fost înconjurat timp de șapte zile” (Evrei 11.30) și credința este încrederea simplă într-un altul, în Domnul. În același timp ea este absența completă a încrederii în noi înșine, căci aceste două lucruri sînt de nedespărțit. Credința este de ajuns pentru a face să cadă obstacolul. Ce dacă zidurile se înalță pînă la cer? Ce sînt ele pentru credință? Credința se bazează pe puterea lui Dumnezeu. Iată, dragi prieteni, cea dintîi însușire a credinței. „Pentru ca”, spune apostolul, „credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Corin-teni 2.5). Lucrul necesar pentru luptă este o putere în întregime dumnezeiască; numai ea poate da deoparte obstacolul, numai pe ea se sprijină credința.

Vedeți apoi cum această putere este plină de zel să nu lase să rămînă nimic care ar putea avea aparență de înțelepciune omenească. Alegerea armelor sau a mijloacelor de luptă nu le este dată lor de Căpetenia oștirii Domnului care vorbește cu Iosua. Ei nu au de făcut nici un plan, nici un aranjament; n-au să se concentreze să găsească mijloacele; n-au să se concentreze să găsească mijloacele de a cîștiga victoria. Dumnezeu însuși a rînduit toate. Și credința se supune rînduiei stabilite de Dumnezeu, se servește de mijloacele pe care El le indică, nu le inventează ea. Dar trebuie societăți, comitete, sinoade, bani etc, se va spune. Trebuie omului; nu trebuie credinței astfel de lucruri. Dumnezeu are mijloacele Lui... Dar de ce nu simplifică El calea? De ce toate aceste complicații de ce să înconjori în fiecare zi cetatea, și de șapte ori în a șaptea zi, apoi multimea, și chivotul, și trîmbetele... de ce? Dragi cititori, credința nu întrebă de ce.) Ea nu face calcule în privința mijloacelor lui Dumnezeu; ea le acceptă, intră în ele și cîștigă biruința, în loc de a primi înfrîngere de la vrăjmaș. Așa a fost la Paște; la fel la Marea Roșie. Veți spune: credința este deci fără rațiune? Nu; ea se supune mai întai să înțeleagă după aceea. Credința va va spune de cele șapte zile, și de chivotul Domnului de mulțime și de trîmbițele, și de strigătele dejucuriei, dar ea nu vă va spune decît după ce s-a supus mai întîi. Dacă ea ar vrea să înțeleagă mai înainte de a se supune, ea sîfîrșește și nu credință.

Și apoi, credința merge înainte, în dependență de Dumnezeu care spune: „Dau în mîinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași”. Apoi ea este pusă la încercare. Este nevoie de răbdare, căci poporul trebuie să meargă în felul acesta șase zile. Trebuie apoi ca răbdarea să-și îndeplinească lucrarea: „În ziua a șaptea, să înconju-rați cetatea de șapte ori”.

Observați apoi alte însușiri binecuvîntate ale acestei credințe de mare preț. Ea ne asociază cu Hristos, ne dă parte și comuniune cu El. Dumnezeu își adună poporul în jurul chivotului, la luptă. Aici nu mai este, ca la Iordan, unde chivotul era înaintea poporului, ci bărbații înarmați trec înaintea chivotului cu preoții. Și coada oștirii merge după chivot.

Dar această asociere cu Hristos nu are niciodată ca scop, nici ca rezultat, să înalțe pe om, ci îl pune înainte pe Hristos. Chivotul însuși forma partea centrală a oștirii, forța de rezistență; și toată atitudinea poporului în jurul chivotului spunea acest lucru. Fără chivot, nu putea fi nici luptă, nici biruință.

Credința dă totdeauna mărturie despre Hristos. „Cei șapte preoți care purtau cele șapte trompete de corn de berbec înaintea chivotului Domnului... au sunat din trompetă”. Era o mărturie perfectă dată puterii chivotului în prezența vrăjmașului.

Credința este plină de zel să-L înalțe pe Hristos și să-L dea mărturie, plină de rîvnă pentru slujire, care este în același timp luptă. „Iosua s-a sculat dis-de-dimineață” (versetul 12). S-au sculat în zorii zilei (versetul 15). Observați aici cum rîvna unuia provoacă și încurajează rîvna altora. Vom reveni la acest lucru. Pe scurt, vedem că Dumnezeu, deși ne asociază cu Hristos, El singur este Cel care cîștigă victoria. La ce ar fi slujit arme sau unelte de război împotriva fortăreței Ierihonului? La nimic. Dumnezeu este Cel care a făcut totul. El vrea ca puterea și biruința să fie în întregime de la El și fără vreun amestec al importanței omului. În general, cînd este vorba de a duce o luptă, creștinii admit că puterea trebuie să fie de la Dumnezeu, dar ei nici nu se gîndesc să nu amestece aici și ceva de la „eu”; și rezultatul este că biruința nu este totală, ca la Ierihon. Dumnezeu socotește că această cinste este numai pentru Sine; nu însemnează că El n-ar folosi și unelte omenești, dar trebuie ca El să fie Cel care le folosește, pentru ca omul să nu se poată înalța în propriii săi ochi. Gîndiți-vă la felul de a lucra al lui Dumnezeu! El alege unelte fără putere și fără valoare în ele însele sau, dacă ele au vreo valoare în ochii oamenilor, El începe prin a le zdrobi, cum a făcut cu Saul din Tars. După aceea a spus: Acest om este un vas ales... Acum tu îmi poți fi de folos!

Am observat mai sus: felul de a se purta al creștinilor în luptă este prea adesea deosebit de cel al lui Dumnezeu. Ei aduc înainte mijloacele și resursele lor: Am găsit o metodă excelentă; ne-am organizat foarte bine; am format o echipă deosebit de bună de evanghelizare; ne trimitem oamenii în cele cinci părți ale lumii... Dragi prieteni, eu nu inventez aceste cuvinte; le puteți auzi și le puteți citi zilnic. Ba încă, le-am spus uneori noi înșine. Dacă privim la lucrarea omenească, vom găsi mereu în ea acest amestec de plîns.

Dacă Israel ar fi spus: Foarte bine, puterea să fie de la Dumnezeu; dar noi să ne concentrăm să găsim mijloacele de a da peste cap zidurile Ierihonului — ce ar fi văzut ei în a șaptea zi? Că n-ar fi căzut nici o piatră din zid.

Dar aici, puterea vrăjmașului se prăbușește; poporul arde cetatea blestemată. Mai mult, credința lui, lucrarea lui în mărturie și biruința lui pun în libertate alte suflete. Așa va fi totdeauna rezultatul, cînd vom fi angajați în lupta Domnului. Rahav este scăpată, introdusă în poporul lui Dumnezeu și poate de atunci încolo să se bucure de aceleași privilegii ca învingătorii.

Observați încă un amănunt, Credința nu face niciun compromis cu lumea, nu primește și nu ia nimic de la ea. Dumnezeu interzice poporului să se atingă de lucrurile din Ierihon. Numai El poate pretinde aceste lucruri; ele îi aparțin, nu sînt ale copiilor lui Israel, care nu se pot atinge de ele decît pentru a le pune „în vistieria Domnului”

Așa este lupta credinței. Dumnezeu să ne facă să ne amintim în inimile noastre aceste lucruri, pentru ca să nu fim învinși în lupta cu vrăjmașul.

Cetatea Ai și lucrurile date spre nimicire

Am văzut tabloul plin de strălucire al unei biruințe dumnezeiești împotriva lui Satan, prin credință. După o astfel de cucerire, Israel va merge, fără îndoială, din biruință în biruință. Dar nicidecum! capitolul 7 se deschide înregistrînd o înfrângere. O cetate mică, o piedică neînsemnată comparată cu Ierihonul și „puțini oameni” sînt de ajuns ca să pună pe fugă trei mii de oameni ai lui Israel și pentru a face ca inima întregului popor să se facă moale ca apa.

Sînt secrete ale înfrîngerii, după cum sînt secrete și ale biruinței. Și mai întîi, cel dintîi pericol pentru credincios se află chiar în biruință. După ce a cîștigat-o într-o dependență adevărată de Dumnezeu, sufletul, în prezența rezultatelor, își atribuie de bunăvoie unele lucruri, și de atunci lupta următoare este deja pierdută mai dinainte. Iată aici cazul lui Iosua: „Iosua a trimis din Ierihon niște bărbați la Ai” (versetul 2). El repetă ce făcuse în capitolul 2.1 cu privire la țară și la Ierihon. Atunci aceasta era calea lui Dumnezeu, acum același act devine calea omului și a firii lui. Spionii se întorseseră de la iscodirea Ierihonului și spusese: „Da, Domnul a dat toată țara în mîinile noastre”. De ce atunci să trimită din nou iscoade? El uitase în oarecare măsură dependența de Dumnezeu și se încredea în mijloacele omului. Mai mult, Iosua i-a trimis „din Ierihon”, care nu este adevăratul punct de plecare. El uitase de Ghilgal, unde învățase ce înseamnă firea păcătoasă — sau poate că încă nu știa că acesta este locul la care trebuia să se întoarcă. Iosua a găsit în biruință un prilej de a avea încredere în firea păcătoasă. El, care fusese pînă aici o imagine a lui Hristos în Duhul, lucrînd în cel credincios pentru a-1 aduce în stăpînirea privilegiilor lui, coboară acum la nivelul omului de rînd. Iosua- imaginea dispare ca să facă loc omului Iosua. Nu este adesea așa și cu noi? În măsura sa, fiecare credincios este o imagine a lui Hristos, o scrisoare destinată să-L facă să fie cunoscut. Îndată ce uităm localitatea Ghilgal, această imagine dispare, pentru a face loc omului vechi, pe care noi am neglijat să-1 judecăm.

Dar poporul? El urmează exemplul căpeteniei: Oamenii trimiși de Iosua s-au întors la el și i-au spus: „Degeaba faci să mai meargă tot poporul; două sau trei mii de oameni vor ajunge ca să bați cetatea Ai; nu obosei tot poporul, căci oamenii aceia sînt puțini la număr” (versetul 3). Ei au cea mai mare încredere în ei înșiși. Ei vor bate cetatea Ai! Ce este ea pentru noi, pentru niște oameni de război ca noi? N-am arătat noi la Ierihon ce sîntem? Periculoasă încredere! Dar nu se arată numai această lipsă de dependență de Dumnezeu, această încredere în sine, roadă a unei firi păcătoase nejudectată. Este și un alt lucru: niște lucruri de pradă, ascunse de ochii tuturor, au fost îngropate în pămînt, într-un cort; și ele erau lucruri date spre nimicire.

Dumnezeu blestemase cetatea Ierihon; tot ce aparținea de ea era sub blestem. Nimeni nu îndrăznește să ia ceva din ea, ca să nu fie dată spre nimicire tabăra lui Israel (6.18). Un singur om a fost neascultător. Acest om, ținînd seama numai de pofta sa, a luat din lucrurile blestemate. Care dintre noi, iubii cititori, nu are poftă în inima sa? Dar acest om și-a urmat înclinarea firească; el a început acolo unde începem toți, acolo unde a început cel dintîi om: „Am văzut” (versetul 21). „Și femeia a văzut...” se spune la Geneza 3.6. El avea ochi care știau să deosebească lucrurile frumoase printre cele date spre nimicire. Ochii îi erau calea spre inimă; dar nu era nici o sentinelă să vegheze pe această cale, nici unul „care trăiește” și care ar fi putut să dea semnalul în caz de atac. Prin ochi, ce era interzis a pus stăpînire pe inimă și atunci i-a stîrnit pofta: „Le-am poftit...” Pofta, zămislind, a dat naștere păcatului: „Le-am luat”. Mantaua frumoasă din țara Babilonului care îi putea împodobi mîndria vieții, argintul și aurul care îi puteau satisface toate poftele, au devenit prada lui Acan; dar mai degrabă au făcut din el o pradă! Lanț nenorocit și satanic, legînd lumea de inima firească a omului, ca să facă din el prada stăpînitorului acestei lumi!

Observați acum cum păcatul unui singur om are influență asupra întregului Israel (versetul 1). „Copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile date spre nimicire... și Domnul S-a aprins de mînie împotriva copiilor lui Israel”. Poporul ar fi putut să spună: „Pe noi să ne privească asta? Cum am fi putut să știm noi de un lucru ascuns? Și, necunoscîndu-l, cum am putea fi răspunzători?” La toate acestea, răspundem că Dumnezeu are totdeauna înaintea ochilor unitatea poporului Său. El socotește pe fiecare ca mădular al unui întreg și pe toți solidari unii cu alții. Suferința, păcatul unuia, este suferința, păcatul tuturor. Dacă așa este cu Israel, cu cît mai mult este cu noi, Biserica lui Hristos, un trup unit prin Duhul Sfînt cu Capul care este în cer! Și apoi, dacă sufletele lor ar fi fost într-o stare bună, Dumnezeu ar fi descoperit printre ei răul ascuns. Puterea Duhului Sfînt, neîntristată în adunare, pune în lumină tot ce necinstește pe Hristos printre ai Săi. Dacă n-a fost așa pentru Israel, este din cauză că ei aveau ceva de judecat la ei și la conducătorul lor. Răul ascuns al lui Acan este mijlocul de a face să iasă la iveală răul ascuns în inima poporului. Cînd adunarea este într-o stare bună, deși totdeauna solidară cu păcatul unuia singur, ea este înștiințată de Duhul Sfînt și este în stare să înlăture răul din mijlocul ei și, potrivit cazului, să dea afară pe cel rău. (Așa este numit în Deuteronom 13.5; 19.19; 21.18-21; 24.7, conform cu 1 Corin-teni 5. 13. Trebuie observat că nu toate cazurile cînd omul este socotit rău sînt menționate în Scriptură; ea nu amintește de omor etc. Judecata este lăsată la spiritualitatea adunării). A fost așa la începutul Bisericii, în cazul nimicerii lui Anania și Safirei; puterea Duhului lui Dumnezeu descoperea de îndată și judeca răul. Dar aici, în Israel, inimile aveau să fie aduse prin judecata de sine, să poarte păcatul unuia singur ca fiind păcatul tuturor înaintea lui Dumnezeu.

Este oare la fel și cu noi, în acest timp de ruină? Păcatul din Biserică ne-a întristat și pe noi? Sîntem noi solidari, în gîndirea noastră, cu toată stricăciunea care s-a introdus? Sau poate, văzînd aceste ruine, avem totuși destulă încredere în noi înșine, pentru a gîndi că noi vom face mai bine ca alții și că ruina Bisericii nu este din cauza noastră? Dacă inimile noastre nu sînt obișnuite să ia această poziție solidară înaintea lui Dumnezeu, nu sîntem decît niște sectari. Dar, mai bine, o înfrângere izbitoare va aminti inimilor noastre de smerirea care se potrivește celor care ar fi trebuit să țină seama mereu de ce este la Ghilgal. Iată cum Dumnezeu judecă altfel decît inimile noastre stricate. El spune: „Israel a păcătuit; au călcat legămîntul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit, și le-au ascuns printre lucrurile lor” (versetul 11).

Vedem judecata poporului în versetele 5 și 6; trei mii de bărbați din Israel au fugit în fața cetății Ai și pentru treizeci și șase dintre ei care au căzut, inima poporului s-a făcut moale ca apa. Au ajuns copleșiți; toată puterea li s-a dus; teama a pus stăpînire pe sufletele lor, curajul lor fusese cu totul firesc. Acest popor atît de mîndru de victoria sa, a căzut la nivelul amoriților, cărora „li s-a tăiat inima” cînd au auzit de trecerea Iordanului (5.1). Tristă experiență este aceasta, dar o experiență necesară! Ați uitat Ghilgalul; Satan se va însărcina să vă învețe, prin lacrimile înfrîngerii, ce putere au inimile voastre firești și ce încredere vă puteți pune în firea păcătoasă. Dacă ați fi fost cu Dumnezeu, ați fi fost feriți de o astfel de înfrîngere.

Acest lucru ni-1 arată, într-un mod deosebit, experiența apostolului Pavel. El fusese răpit în mod victorios pînă în al treilea cer, în paradis, și acolo auzise cuvinte de nespus, care nu sînt îngăduite omului să le rostească. Dar, coborînd iar pe pămînt, i-a fost dat un țepuș în carne, un înger al Satanei ca să-1 palmuiască. Firea păcătoasă era în el; ea s-ar fi îngîmfat. Dumnezeu previne acest lucru și-1 împiedică pe slujitorul

Său preaiubit să se umfle de mândrie. Pericolul era mare. Dacă ar fi ascultat de firea sa păcătoasă, ce de lucruri pline de mândrie ar fi putut spune ca urmare a acestei viziuni minunate, compromițând astfel nu numai pacea sa, dar și apostolatul său și chiar alergarea sa. Dar Dumnezeu îngrijește de slujitorul Său și îi dă corectivul necesar, pentru ca șirul biruințelor lui să nu fie întrerupt. Pavel învață prin țepuș că firea păcătoasă, chiar cea mai aleasă, nu valorează nimic. Acest țepuș este Ghilgalul lui Pavel. Dumnezeu îi spune: Ce contează slăbiciunea ta, țepusul tău în carne! Rămii la Ghilgal, iată ce trebuie; în felul acesta puterea va fi a Mea în întregime și va câștiga biruința; în ce te privește, harul Meu îți va fi de ajuns. Poziție de suferință și de smerire pentru Pavel, dar poziție de binecuvântare minunată! El era cu Dumnezeu, în părtășie cu Domnul; îngerul Satanei nu este decât mijlocul de a-1 menține la Ghilgal și nicidecum de a-1 aduce iar acolo prin vreo înfrângere.

Dar ce face Iosua, omul lui Dumnezeu? El și-a sfîșiat hainele și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului (versetul 6). Unde era deci în lupta împotriva cetății Ai, acest chivot în fața căruia căzuseră zidurile Ierihonului? Inima lui Iosua îi recunoaște valoarea; dar el nu știa ce să facă. El nu știa ce se întâmplase cu lucrurile date spre nimicire și începe să-și arate părerea de rău, nu pentru ceea ce el a făcut, nici pentru ceea ce poporul a făcut, ci pentru ceea ce însuși Dumnezeu a făcut când i-a trecut Iordanul! „De-am fi știut să rămânem de cealaltă parte a Iordanului!” spune el. Cît de bine arată aceste cuvinte ce este inima omului! Acest loc binecuvîntat este singurul de care Iosua ar fi vrut să fugă.

Tonul cuvintelor lui dovedește slăbiciune. Ceea ce îi preocupă gîndurile este înainte de toate Israel, numele lui Israel; apoi sînt canaaniții, lumea. „Israel a a fost pus pe fugă înaintea vrăjmașilor lui”, „canaaniții și toți locuitorii țării vor afla”; „ne vor șterge numele de pe pămînt”. Și apoi, tocmai la urmă: „Și ce vei face numelui Tău celui mare?” (versetul 8,9). Exemplul pe care ni-l oferă istoria lui Moise este cu totul diferit (Exod 32.11-13). Acest slujitor credincios fusese pe muntele lui Dumnezeu. Această poziție face ca Dumnezeu să-i descopere răul care se petrecuse în tabără; păcatul poporului nu rămîne ascuns de ochii lui Moise; el îl cunoaște înainte de a coborî de pe munte. Se gîndește el la rușinea lui Israel? Nu; el se ocupă de numele Domnului, de ce se potrivește acestui nume. El recunoaște drepturile sfințeniei lui Dumnezeu care a fost necinstită de popor. Cu privire la neamuri, el nu-și face probleme decât din aceasta: Va fi slăvit Dumnezeu față de egipteni, prin înfrîngerea poporului Său? În ce-l privește pe Israel, el face apel la harul lui Dumnezeu, singurul lucru care slăvește numele Domnului în prezența lui Israel vinovat. Moise mijlocește pentru popor, căci el n-are nevoie, ca Iosua, să regăsească pentru sine însuși comuniunea pierdută; și el este ascultat. Iosua este, dimpotrivă, tocmai în poziția în care n-ar trebui să fie. „Scoală-te”, îi spune Domnul, „pentru ce stai culcat astfel pe fața ta?” (versetul 10). A se smeri de neputința sa nu era totul; era timpul să lucreze. Găsim o situație cu totul deosebită la Judecători 20, cînd Israel ar fi trebuit să se smerească mai întîi și apoi să lucreze. Fire păcătoasă nenorocită! Cîtă neorînduială aducea ea în lucrurile lui Dumnezeu! Totdeauna este în afara felului Său de a gîndi, cînd nu este în vrăjmașie pe față împotriva Lui! De-am putea repeta împreună cu apostolul: „noi, care nu avem nici o încredere în firea păcătoasă!” Iosua trebuia să lucreze; trebuia ca răul să fie scos din mijlocul lor.

Copiii lui Israel uitaseră repede prezența Domnului, singurul care n putea lumina, descoperind păcatul din mijlocul lor. Iosua însuși fusese prins într-o oarecare măsură în această cursă a lui Satan și înfășurat în abaterea poporului. Dacă el ar fi realizat personal poziția luată în capitolul 5, cînd „și-a scos încălțămîntea din picioare”, ar fi înțeles că trebuia ca poporul să fie sfînt, pentru ca Dumnezeul cel sfînt să poată merge împreună cu el. Dar Iosua se aruncă la pămînt, face aproape un fel de mustrare lui Dumnezeu pentru harul Său: „Pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul?” și uită să vorbească de sfințenia Sa. El nu era, pentru moment cel puțin, în felul de a gîndi al lui Dumnezeu. Dumnezeu u face să simtă acest lucru. Nici unul din gîndurile lui nu era la locul lui. Cînd ce ar trebui dat spre nimicire intră în mărturia lui Dumnezeu, lucrul pe care trebuie să-l facem este să ne sfințim și să înlăturăm răul din mijlocul nostru. Nu este vorba aici de putere, ci de sfințenie și ascultare. Dumnezeu a spus lui Iosua: „Scoală-te, sfințește poporul”. A te sfinți înseamnă a te despărți de orice rău, pentru Dumnezeu. Este cu neputință ca Dumnezeu să meargă cu noi fără sfințenie.

Dragi cititori, acesta este unul din adevărurile cele mai însemnate pentru timpul de acum. Ceea ce trebuie să ne caracterizeze este, ca și în cazul Filadelfiei, părtășia cu „Cel sfînt și adevărat”. Observați că nu vorbesc aici decât de un caz obișnuit de dare afară și nu de un caz de disciplină, complicată de incapacitatea adunării de a judeca răul. Dar, veți spune, neglijați smerirea? Nu; adevărata smerire într-un caz de dare afară a răului, însoțește fapta. Trebuia ca Israel, atît poporul cît și fiecare în parte, să treacă pe dinaintea ochilor cercetători ai Domnului (versetul 14,15). Conștiința lor era în felul acesta trezită, răul judecat. Fiecare își lua locul în fața acestei judecăți. La fel a fost cu ocazia înlăturării răului din Corint. „Întristarea care este după voia lui Dumnezeu” lucrase printre corinteni „o pocăință spre mîntuire, de care nu te căiești”. Smerirea a fost produsă de întristare, dar tot această întristare a produs activitatea și rîvna de a curăți de rău adunarea lui Dumnezeu, în așa fel încît adevărata smerenie și acțiune să meargă împreună. „Căci iată, tocmai întristarea aceasta după voia lui Dumnezeu, ce frămîntare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mîhnire! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce rîvnă! Ce răzbunare!” (2 Corinteni 7.11).

Să revenim la sfințenie. În capitolul 5, Iosua ne prezintă sfințenia individuală, în capitolul 7 este vorba de sfințenia colectivă. Trebuia ca poporul să scoată afară răul care intrase în adunare, pentru ca Israel să nu fie pătat și să nu aibă același caracter ca acel rău. Este rar să găsești printre copiii scumpi ai lui Dumnezeu înțelegerea acestor două fețe ale sfințeniei practice. Cei mai mulți dintre creștini o caută pe cea dintîi, sfințenia individuală, dar nu socotesc pe a doua de vreo însemnătate. Adesea am luat un exemplu pentru a arăta că sfințenia individuală nu este niciodată pe deplin înțeleasă, dacă nu se realizează sfințenia colectivă: Copilul meu ar avea însușiri alese. Toată lumea ar vorbi despre el și despre calitățile lui. Este prețuit în oraș; din toate părțile mi se spune: „Ce copil bun aveți!” Dar acest băiat, care de fapt nu se îmbată, își petrece toate serile în bodegă, în tovărășia bețivilor, în loc să rămînă în casa tatălui său ca să ia loc la masa din familie. L-aș putea eu numi un băiat bun?

În 2 Corinteni 6.16 pînă la 7.1 găsim legătura intimă dintre aceste două fețe ale sfințeniei. Dumnezeu începe cu sfințenia colectivă. „Noi sîntem templul lui Dumnezeu” (versetul 16). „Templul lui Dumnezeu este sfînt” se spune la 1 Corinteni 3.17; este vorba de sfințenia poziției. Ce potrivire ar putea fi între el și idoli? „De aceea ieșiți din mijlocul lor și depărtați-vă de ei” (versetul 17); aceasta este sfințenia practică a colectivității. Apoi adaugă (7.1): „Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a trupului și a duhului, și să ducem sfințirea pînă la capăt, în frica de Dumnezeu”. Aceasta este sfințenia colectivă și făgăduințele care îi sînt făcute.

Dar sfințenia colectivă nu este înțeleasă printre copiii lui Dumnezeu care ar vrea să treacă prin lume fără să se intereseze de alți creștini. Solidaritatea poporului lui Dumnezeu le este un lucru necunoscut. Se aude adesea spunîndu-se: „în ce mă privește, nu mă ocup eu de alții, eu

sînt cu Dumnezeuul meu, eu iau cina pentru mine" etc. Dar nu așa ne socotește Dumnezeu. Repet: El ne vede pe toți împreună ca formînd un singur trup, uniți prin Duhul Sfînt cu Fiul Slăvit. Păcatul, suferința unui mădular — este păcatul, suferința trupului. Un cuvînt în trecere asupra acestor vorbe pe care le găsești pe buzele unor creștini: „Eu iau cina pentru mine". Ce răspunde Scriptura? „Noi, care sîntem mulți, sîntem un singur trup, căci toți luăm o parte din aceeași pîine" (1 Corinteni 10.17). Cine sînt acești „mulți" cu care mărturisiți că sînteți un singur trup? Pentru a scuza amestecul vostru cu lumea la masa Domnului, spuneți că luați cina pentru voi înșivă: si nu vedeți că mărturisiți în felul acesta că vă faceți una cu cei ce au omorît pe Mîntuitorul vostru, căci lumea L-a răstignit!

Observați și un alt punct. Dumnezeu spune: „Sfințiți-vă pentru mine" (Versetul 13). Nu în momentul acțiunii trebuie să te sfințești, ci sîntem chemați să facem acest lucru dinainte. De unde vine atît de des incapacitatea noastră de a judeca răul, de a acționa pentru Dumnezeu? Din faptul că nu ne-am sfințit cu o zi mai înainte. De ce cînd este vorba de închinare, inimile sînt atît de reci, buzele mute pentru laudă? Pentru că n-am ascultat de acest cuvînt: „Sfințiți-vă pentru mine". La fel este și la 1 Corinteni 5: apostolul avea putere, dar corintenii încă nu aveau. Ei trebuiau doar să asculte, măturînd aluatul cel vechi ca să fie o plămădeală nouă; trebuia ca ei să scoată răul afară din mijlocul lor.

Acan participase la ce era sub blestemul dumnezeiesc; el trebuia să fie înlăturat, și a fost în valea Acor. Dar, lucru minunat, citim în Osea 2.15 acest cuvînt mîngîietor cu privire la Israel: „Valea Acor i-o preface într-o ușă de nădejde". Și, preaiubiților, așa este totdeauna, binecuvîntarea ne este dată chiar de pe pragul judecății. Și tocmai în acest loc sufletul, cînd se întoarce la Dumnezeu, găsește o ușă de nădejde, acolo îl întîlnește pe Hristos. Și apoi tocmai în disciplină, credinciosul găsește locul de nădejde și de bucurie. În această vale, unde judecata lui Dumnezeu a fost rostită împotriva lui, poporul Israel va găsi binecuvîntarea lui Dumnezeu; și aici Iosua a găsit ridicarea sufletului său, pentru a merge de aici înainte cu Dumnezeu și a conduce poporul la biruință.

Notă:Omul, chiar cînd este duhovnicesc, privește la rezultate (din cauză că este în legătură directă cu ele), deși recunoaște puterea lui Dumnezeu și legătura dintre El și poporul Său. Dar Dumnezeu privește la cauză și deci la ce este El în Sine însuși.

Mărturisirea lui Acan nu a schimbat judecata dreaptă a lui Dumnezeu. Dar disciplina creștină are totdeauna ca țintă îndreptarea sufletului. Chiar dacă cel rău ar fi dat pe mîna Satanei, aceasta este pentru nimicirea cărnii, pentru ca duhul să-i poată fi mîntuit în ziua lui Hristos.

Dumnezeu lucrează în dragoste în biserică; dar El lucrează cu sfințenie și pentru menținerea sfințeniei.

Este interesant de văzut că valea Acor, mărturie și amintire a celui dintîi păcat săvîrșit de Israel după ce a intrat în țară, ajunge „o ușă de nădejde" (Osea 2.15) cînd harul suveran al lui Dumnezeu este la lucru. (J.N.D.)

Mijloace și procedee de ridicare

Răul fusese înlăturat din adunarea lui Israel. Dar, prin prezența răului în mijlocul lor, Dumnezeu le-a descoperit că se încredeau în ei înșiși. Adesea se petrec cazuri asemănătoare, cînd adunarea este satisfăcută cu ea însăși; se laudă cu starea ei, cu binecuvîntările ei, cu creșterea ei!... Israel a făcut la fel; poporul era încrezător nu în Dumnezeu, ci în victoria lui, și această încredere a devenit calea înfrîngerii. Israel a trebuit să fie judecat, apoi a trebuit să se curețe de rău. Dar judecata de sine și sfințirea practică nu înseamnă încă restabilirea sufletului. Comuniunea cu Dumnezeu, întreruptă prin păcat, trebuie să fie restabilită.

Aici, doresc să fac o observație care mi se pare importantă. În capitolul 6, Dumnezeu își arată puterea cu Israel în fața Ierihonului, prin biruința asupra vrăjmașului. Aceeași putere se arată în viața creștină. Se poate să te bucuri de această putere dumnezeiască, de biruințele pe care ea le cîștigă... și se poate să nu cunoști așa cum trebuie nici pe Dumnezeu, nici pe tine însuși. Iosua ar fi trebuit să-L cunoască, deoarece el s-a întîlnit personal cu îngerul. Căpetenia oștirii Domnului i Se descoperise avînd în mînă sabia scoasă din teacă, puterea gata de luptă. Apoi, împreună cu poporul, Iosua a văzut această putere la lucru înaintea Ierihonului. Dar trebuia ca și cugetul lui să intre în legătură cu sfințenia lui Dumnezeu: el încă nu avea idee de ce anume cerea această sfințenie de la popor pentru un mers bun. Mînia Domnului (7.1) a trebuit să se descopere lui Israel și conducătorului său pentru ca ei să învețe că sfințenia lui Dumnezeu nu poate tolera ce este dat spre nimicire. Cunoașterea lui Dumnezeu în pustie ne lasă încă multe lucruri de învățat pentru a avea cunoașterea lui Dumnezeu adevărată, deplină. De altă parte, s-ar părea că, dacă ai trecut pe la Ghilgal, trebuie să fi terminat cu tine însuși. De fapt, nu termini cu tine însuși decît atît cît te ții de Ghilgal. Cît de puțin se cunoștea poporul, după biruința de la Ierihon! Cînd Dumnezeu a căutat în nenumărate feluri să-i arate că totul era de la El în această biruință, ce mulțumire de sine, ce nesocotință din partea lor ca să meargă fără Dumnezeu înaintea vrăjmașului!

Rezultatul acestei situații este darea înapoi, truda și, cînd ei iau din nou lupta, apar tot felul de încurcături. A trebuit ca poporul să reia o cale spinoasă, plină de complicații, o cale care a pus în lumină în fața ochilor săi propria sa slăbiciune, așa cum fusese arătată în fața vrăjmașului, prin înfrîngere. A trebuit ca ei să se întoarcă înapoi, obligați să înceapă iar experiența cu ei înșiși.

Observați în capitolul 8 cum totul devine complicat, atunci cînd n-a fost urmată calea simplă a credinței. Sufletul smerit se găsește iar în prezența lui Dumnezeu și Dumnezeu poate umbla cu el; dar consecințele drumului firii păcătoase se fac simțite. Dumnezeu Se va sluji de ele pentru binecuvîntarea de la urmă; dar, repet, drumul nu mai are simplitatea căii de la început a credinței, cale foarte simplă, cînd credinciosul urmează în totul ce îi spune Dumnezeu, într-o dependență smerită de Cuvîntul Său, iar victoria este a Lui. Așa a fost în jurul Ierihonului. În fața cetății Ai, aceeași putere care făcuse să cadă zidurile cetății blestamate, se află, este adevărat, cu Israel, și nu s-a schimbat. Dar oștirea trebuie să facă manevre: ea se desparte în două, cinci mii de bărbați stau la pîndă și restul poporului îi atrage pe apărătorii cetății Ai în afara fortăreței lor.

În capitolul 7, iscoadele spuseseră: „Ei sînt puțini la număr; două sau trei mii de oameni vor ajunge ca să-i bați". Iar acum, trebuia ca treizeci de mii de bărbați viteji, aleși dintre ei, să se urce împotriva cetății Ai. Ce umilire! Cum coboară aceasta pe Israel în propriii săi ochi! Trebuiau să se scoale noaptea; unii aveau să se ascundă, alții să se arate ca și cum ar fi învinși și să fugă dinaintea vrăjmașului. Cum să te slăvești cu așa ceva?

Dar mi s-ar spune: Ați arătat că la Ierihon nu era vorba de mijloace omenești, și iată acum tot felul de combinații pentru a birui pe vrăjmaș. Răspund: Dacă se folosesc mijloace care pun în lumină neputința noastră, care imprimă omului pecetea întregii lui slăbiciuni, care îl smeresc,

încît să nu aibă altă posibilitate decît să fugă dinaintea vrăjmașului, foarte bine. În realitate, acestea nu sînt, ca și la Ierihon, niște mijloace omenești. Deosebirea este că poruncile pe care Dumnezeu le-a dat în fața Ierihonului au fost pentru ca Israel să cunoască puterea Sa, în timp ce în fața cetății Ai, El le-a dat pentru ca poporul să învețe să-și cunoască propria slăbiciune.

Dar, repet, atît într-un caz cît și în altul, puterea lui Dumnezeu nu s-a schimbat. El este Cel care a dat biruința lui Israel în fata cetății Ai. Iosua era acolo, Iosua cu sulita în mînă. La porunca Domnului, „Iosua a întins spre cetate sulita pe care o avea în mînă” (versetul 18). Și „Iosua nu și-a tras mîna pe care o ținea întinsă cu sulita, pînă ce toți locuitorii din Ai au fost nimiciți în întregime” (versetul 26). Ea a rămas întinsă în tot timpul luptei!

Se aude adesea repetîndu-se: „Ce contează dacă sîntem împărțiți în diferite cete cu denumiri diferite? Nu avem toți același scop? Nu luptăm toți pentru același Domn, deși sub drapele diferite?” Oare așa ne învață acest capitol? Nu; un adevăr însemnat se arată bine aici. Poporul este una; una în biruință, una în greșală, una în înfrîngere, una în judecarea răului, una în restabilirea sa. Iar copiii lui Dumnezeu sînt împrăștiați și împărțiți, și ei se mulțumesc să spună: „Și ce dacă?” Fraților, cu ce scop a murit Hristos? Oare nu pentru „ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți” (Ioan 11.52)? Și Dumnezeu să fie Cel care împrăștie, după ce i-a strîns laolaltă? Nu, lupul este cel care împrăștie oile (Ioan 10.12). Iar noi spunem: Ce contează!...

Diversitatea nu înseamnă dezbinare, ci ea se arată în unitate. Cei de la pîndă iau cetatea Ai și îi dau foc. Cei douăzeci și cinci de mii de oameni fug din fața vrăjmașului, apoi se întorc împotriva lui, înștiințați de fumul care se înălța din cetate. În clipa în care ei au bătut pe oamenii din Ai, cei de la pîndă ies ca să ia parte la luptă (versetul 22), apoi toți împreună se întorc împotriva vrăjmașului care este trecut prin ascuțișul săbiei (versetul 24). Sînt deci felurite lucrări și slujbe, dar este o acțiune comună. Trupul este una; părțile lui felurite sînt legate împreună, și cel care le leagă este Iosua cu sulita lui. Dacă nu se ține seama de această unitate, ești înfrînt în luptă.

1 Corinteni 12 ne arată diversitatea legată de unitate în Biserică. „Sînt felurite daruri, dar același Duh; sînt felurite slujbe, dar același Domn; sînt felurite lucrări, dar același Dumnezeu, care lucrează totul în toți” (versetul 4-6). „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare” (aceasta este diversitatea în unitate), dar toate mădularele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup” (aceasta este unitatea în diversitate), „tot așa este și Hristos” (versetul 12). Sîntem uniți într-un singur trup — Hristos — și totuși fiecare copil al lui Dumnezeu își are funcția și sarcina lui, pe care n-o poate îndeplini un altul. Fiecăruia îi este dată o slujbă anumită; eu n-o pot face pe a voastră și nici voi pe a mea.

Acum Israel a găsit iar comuniunea cu Dumnezeu. În toată această întîmplare, prezența lui Iosua caracterizează într-un mod foarte binecu-vîntat activitatea întreagă a poporului. Dacă era vorba de a începe lupta: „Iosua s-a sculat cu toți oamenii” (versetul 3). Dacă era vorba de pregătirile pentru luptă: „Iosua a rămas în noaptea aceea în mijlocul poporului” (versetul 9). Era vorba de a porni din loc: „Iosua a înaintat în noaptea aceea în mijlocul văii” (versetul 13). Era vorba să-l atragă pe vrăjmaș afară: „Iosua și tot Israelul... au fugit pe drumul dinspre pustie” (versetul 15). Era vorba de lupta însăși: „Iosua și tot Israelul... au lovit pe oamenii din Ai” (versetul 21). Era vorba de victoria definitivă: „Iosua nu și-a tras mîna... pînă ce toți locuitorii din Ai au fost nimiciți în întregime” (versetul 26).

Înfrîngerea de la Ai a avut ca rezultat să-i învețe pe israeliți să cunoască mai bine atît inimile lor, cît și felul de a fi al lui Dumnezeu care îi conducea.

Înainte de a gîndi la rezultatele practice ale acestei lecții pe care Dumnezeu o dăduse poporului Său, disciplinîndu-l, doresc să fac o comparație între capitolele 7 și 8 de la Iosua și capitolele 20 și 21 de la Judecători. Este un fapt cunoscut că sfîrșitul cărții Judecători, începînd cu capitolul 17, nu urmează ordinea cronologică (conf. 20.28), ci ne oferă un tablou despre ceea ce s-a întîmplat înainte ca Dumnezeu să fi ridicat judecători, un tablou al istoriei lui Israel imediat după moartea lui Iosua. Declinul a fost rapid și complet; idolatria și stricăciunea morală stăpîneau peste tot. La începutul și sfîrșitul acestor capitole, găsim aceste cuvinte: „Fiecare făcea ce era drept în ochii lui”. Nici vorbă de dependență de Dumnezeu, de Cuvîntul Său: măsura binelui și răului era cunoștința omului. Fiecare se conducea după propria lui conștiință; conștiința era măsura comportării.

Acest tablou diferă el mult de cel al creștinătății? Ce s-a întîmplat după plecarea apostolilor? Declinul a fost mai puțin complet? Fără a vorbi de principiile stricate ale papismului, creștinătatea protestantă luminată, aduce ea înainte Cuvîntul sau mai degrabă conștiința ca regulă de purtare? Predică ea supunerea față de Cuvîntul lui Dumnezeu, sau mai degrabă libertatea de conștiință este cuvîntul ei de ordine? Și care este rezultatul, cînd iei conștiința drept călăuză? Confuzia cea mai adîncă. Fiecare caută să se conducă după propria sa judecată.

Dar un păcat urficios a avut loc la Ghibea. Și nu este vorba de vreun lucru dat spre nimicire, de vreo greșală ascunsă, ca la Iosua 7; este vorba de un păcat făptuit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Levitul nenorocit își publică singur rușinea și el nu este dintr-o seminție a lui Israel care să nu fi avut învățătură (Judecători 19.29). Ce avea poporul să facă? Ca și pentru păcatul lui Acan, Dumnezeu Se va servi de păcatul din Ghibea pentru a da la iveală starea morală a lui Israel, pentru a-l smeri și a trezi în el conștiința despre ce se datorește lui Dumnezeu. Însă aici, starea morală a semințiilor era mult mai joasă și mai gravă decît înaintea cetății Ai. Ei s-au indignat, însă numai pentru răul care li s-a făcut; gîndul la răul făcut înaintea lui Dumnezeu este cu totul absent din gîndirea lor. Ei vorbeau despre „toată mișelia pe care Ghibea a făcut-o lui Israel” și nelegiuirea aceasta care s-a făcut printre noi”, din partea seminției lui Beniamin. Dar nici cel mai mic cuvînt despre batjocura aruncată asupra numelui Domnului. Cum dovedește acest lucru declinul și cît de diferit este cuvîntul lui Fineas către cele două seminții și jumătate (Iosua 22.16): „Ce însemnează păcatul acesta pe care l-ați făcut față de Dumnezeul lui Israel?”

La acest prim semn de declin se leagă un al doilea: ei părăsiseră ceea ce noi am putea numi dragostea dintîi. Domnul nu mai era înaintea ochilor, dragostea pentru El se micșorase și prin urmare și dragostea pentru ce era născut din El. Ei uită că Beniamin era fratele lor. „Cine dintre noi să se suie întîi ca să lupte împotriva fiilor lui Beniamin?” (Judecători 20.18). Aceștia din urmă, de partea lor, „n-au vrut să asculte glasul fraților lor” (versetul 13).

Un al treilea semn este uitarea unității poporului. Observați că cele unsprezece seminții formau în aparență o unitate măreață; ea era aproape tot așa de frumoasă ca atunci cînd Israel s-a curățit de păcatul lui Acan și a fost restabilit înaintea cetății Ai. Totuși aceasta nu mai era unitatea lui Dumnezeu! Poporul foarte frumos s-a strîns ca un singur om (versetul 1) sau „s-au sculat ca un singur om” (versetul 8) sau s-au unit împotriva cetății Ghibea „ca un singur om” (versetul 11). Beniamin lipsea unității lui Israel și Dumnezeu nu recunoaște decît o

singură unitate. Preaiubiților, aceste inele ale declinului se leagă unele de altele: uitarea prezenței lui Dumnezeu, părăsirea dragostei dinții, nesocotirea unității, cu toate aparențele cele mai bune.

Beniamin nu era vinovat? Da, nespun de vinovat. Se vede la el, chiar de la început, hotărârea de a nu judeca răul. Înștiințat de o nelegiuire prea izbitoră, ca și celelalte seminții (19.29), având cunoștință că adunarea copiilor lui Israel era pe cale să judece răul, înștiințat apoi, deși într-un spirit firesc, că trebuie să se curățească, el se dă la o parte de la orice datorie. Tăgăduiește unitatea lui Israel, stabilind principiul independenței și, departe de a se curăța de nelegiuirea Ghibei, el se asociază cu războinicii din această cetate (20.15). Beniamin trebuia să fie judecat, dar starea poporului întreg era atât de rea, încât făcea cu neputință o judecată potrivită gândului lui Dumnezeu; și a trebuit ca el însuși să treacă printr-o cernere, înainte de a putea într-adevăr să se curețe de nelegiuirea Ghibei. Ce ar fi trebuit să facă Israel, dacă ar fi avut un simț drept al lucrurilor? Să se umilească mai întâi înaintea Domnului, să-L întrebe pe Domnul și apoi să acționeze. În loc de aceasta, ce au făcut ei? Au început prin a se consulta, rezultat sârman al uitării de prezența lui Dumnezeu; au luat măsuri; au hotărât foarte scripturistic să „dea afară răul din mijlocul lui Israel”, dar uitând cu totul că ei înșiși au fost atinși de rău, că Beniamin era de fapt „ei înșiși”. După ce au făcut toate aranjamentele și și-au numărat războinicii, „s-au suit la Betel și au întrebat pe Dumnezeu” (versetul 18). Așa este spiritul declinului; un așa fel de a proceda se găsește peste tot în creștinătate și adesea la copiii scumpi ai lui Dumnezeu. Ne propunem ceva care ni se pare bun, apoi când este vorba să ne înfăptuim planurile, adesea după ce am aranjat totul, cerem lui Dumnezeu să ne binecuvinteze.

Rezultatul acestei uitări totale a principiilor dumnezeiești este că, în prima zi, douăzeci și două de mii de bărbați ai lui Israel au fost puși la pământ. Atunci copiii lui Israel se îndreaptă spre Domnul, plângând; durerea le umple inimile. Îl numesc pe Beniamin fratele lor. Dragostea pierdută, spiritul de solidaritate, se trezesc. Apoi ei au înaintat iar la luptă și au pierdut optsprezece mii de oameni. De ce această a doua înfrângere? Dumnezeu, în bunătatea Sa, vroia să producă un rezultat complet. Durerea nu era totul, nici mărturisirea legăturilor care îi unea; trebuia o judecată totală de sine însuși, pocăința înaintea lui Dumnezeu. Trebuia urcat din nou drumul declinului pînă aveau să găsească iar prezența Domnului și părtășia pierdută. Și se spune: „Toți fiii lui Israel și tot poporul s-au suit și au venit la Betel; au plîns și au rămas acolo înaintea Domnului, au postit în ziua aceea pînă seara și au adus ardere-de-tot și jertfe de mulțumire înaintea Domnului” (Judecători 20.26). De acum, vedem desfășurându-se o priverște care este foarte asemănătoare cu cea de la cetatea Ai. Trebuie ca Israel să pună o pîndă (versetul 29), să fugă dinaintea lui Beniamin, încă treizeci de oameni, după atîtea pierderi, să fie răniți de moarte, iar focul să fie făcut în cetate ca să le slujească drept semn. Israel, pe deplin judecat în sine însuși și intrat iar în părtășia cu Dumnezeu, poate de acum să confrunte datoria de a judeca pe Beniamin. Dar atunci, ce de suspine, ce de lacrimi, în urma biruinței (21.2)! Cît de deosebită este această priverște de cea de la Ierihon, unde poporul „a strigat tare și zidul s-a prăbușit” (Iosua 6.20)! Aici era vorba de frații lor, de o seminție aproape ștearsă de pe pământ prin judecată. După aceasta Dumnezeu, în harul Său și printre multe complicații aduse de graba firească a hotărîrilor dinainte ale lui Israel, Dumnezeu am spus, îl stabilește iar pe Beniamin.

Dar este o parte din adunarea lui Israel, tratată mai aspru, de către poporul restabilit, decît a fost chiar însuși Beniamin. Iabesul din Galaad nu venise în tabără, la adunare (21.8). Asta arăta o indiferență fățișă, o neutralitate care nu ținea seama de rău, o situație și mai nenorocită decît mînia cu care Beniamin se revoltase, nesocotind o hotărîre a adunării și care îl făcuse să ridice armele împotriva fraților săi, asociindu-se cu răul. Iabes a trebuit să fie nimicit cu desăvîrșire.

Rezultate ale disciplinei

Să revenim la Iosua și la popor. Israel învățase, pe calea smeririi, că nu putea avea nici o încredere în sine. Această experiență își aduce imediat roadele. De acum, Cuvîntul să conducă poporul! Pentru a se feri de căderi noi, nu au decît să se încreadă în această călăuză desăvîrșită. Versetele 27-35 ne arată pe Iosua și poporul ascultînd de poruncile Domnului (versetele 27,31,33,35) și lăsîndu-se conduși de ce este scris în cartea legii (versetele 31,34). Smerirea are ca rezultat să amintească inimii lui Israel și a conducătorului lor, îndrumările din capitolul 27 din Deuteronom.

Mai mult, felul în care moare împăratul cetății Ai arată că amănuntele purtării lui Iosua sînt izvorâte din Cuvînt: „La apusul soarelui, Iosua a poruncit să i se coboare trupul de pe lemn” (conform Deuteronom 21.22,23). Pentru omul firesc, acest amănunt ar fi fost fără însemnătate, însă o inimă hrănită din Cuvînt nu l-ar fi putut neglija. Dacă l-ar fi neglijat, Iosua ar fi căzut în aceeași greșeală care adusese pedeapsa asupra poporului: n-ar fi ținut seama de sfințenia lui Dumnezeu. „Trupul lui mort să nu stea noaptea pe lemn” se spune în Deuteronom 21.23, „căci cel spînzurat este blestemat de Dumnezeu; și să nu întinezi țara pe care ti-o dă de moștenire Domnul, Dumnezeul tău”. Iar la Numeri 35.34: „Să nu întinați țara în care veți merge să locuiți și în mijlocul căreia Eu locuiesc, căci Eu sînt Domnul, care locuiește în mijlocul fiilor lui Israel”. Cu un cuvînt, Dumnezeul cel sfînt nu putea locui împreună cu ce era pîngărit, lecție binecuvîntată, făcută cunoscută lui Iosua de către căpetenia oștirii în fața Ierihonului, învățată în mijlocul lacrimilor în Valea Acor și realizată în mod liber în ziua biruinței printr-o cunoștință lucrată în școala lui Dumnezeu. Judecata împăratului din Ai ne prezintă și o altă lecție. Nu fără pricină Deuteronom 21.18-23 leagă cele două fapte conținute în capitolul 7 și 8 din Iosua, nimicirea celui rău și judecata vrăjmașului. Practic, așa este totdeauna. Trebuie ca adunarea să scoată răul din mijlocul ei, înainte de a putea lupta și a reduce la tăcere răul din afară. Dacă răul este îngăduit în adunare, nu veți afla niciodată această hotărîre și tărie care să trateze vrăjmașul fără compromis, ca pe un vrăjmaș, punîndu-l de îndată în singurul loc pe care Dumnezeu i l-a rînduit și despre care se spune: „Cel spînzurat este blestemat de Dumnezeu”.

În sfîrșit, am fost izbit de o altă coincidență în versetele lui Iosua pe care le cercetăm. Lemnul pe care a fost atîrnat împăratul din Ai era locul judecății și blestemului vrăjmașului lui Israel. Dar iată poporul obligat să stea el însuși pe muntele Ebal, unde blestemul lui Dumnezeu este rostit împotriva lui! Această urmare groaznică a legii, de care Israel nu putea scăpa, a fost înlăturată prin crucea lui Hristos. Blestemul rostit la Ebal asupra omului răspunzător, „Hristos l-a purtat pe cruce pentru a ne răscumpăra. La lemnul de spînzurătoare din Ai, Israel putea să vadă pe adevăratul vrăjmaș, Diavolul, înfrînt și nimicit. Și tocmai acest lucru îl vedem noi în crucea lui Hristos. Dar noi putem vedea acolo, de asemenea, tot blestemul care apăsă asupra noastră la Ebal, trecînd pentru totdeauna în judecata Aceluia care a luat acest loc pentru noi. În Galateni 3.10,13 găsim aceeași legătură binecuvîntată între Ebal și cruce: „Căci este scris (Deuteronom 27.26): „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea legii, ca să le facă”. Aceste cuvinte încheie blestemurile de la Ebal, dar apostolul adaugă: „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcîndu-Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atîrnat pe lemn”.

Un alt rezultat al disciplinei: Israel smerit este în stare să aducă închinare. „Atunci Iosua a zidit un altar Domnului, Dumnezeului lui Israel, pe Muntele Ebal... și au adus Domnului, ardere-de-tot și jertfe de mulțumire”. La fel este și cu noi: fără judecata de noi înșine, nu poate fi

comuniune; fără comuniune, nu este închinare. Altarul pe Muntele Ebal era rezerva de har pentru blestemul pe care legea îl rostește asupra călcătorilor ei. La altar găsim ispășirea, temelia oricărei închinări adevărate, însă aici, aceasta este în prezența unui popor amenințat cu blestemul, dacă nu va asculta. În ce ne privește, închinarea noastră are crucea ca punct de plecare și ca centru, crucea care a pus capăt blestemului nostru și care face să strălucească deasupra noastră lumina deplină a harului dumnezeiesc.

Dar chiar acest har nu slăbește deloc răspunderea copiilor scumpi ai lui Dumnezeu. Sînt niște condiții în care se ia în stăpînire țara. O copie a legii lui Moise trebuia să fie scrisă pe niște pietre mari ridicate și tencuite cu var (Deuteronom 27.2,3; Iosua 8.32). Aceeași lege a fost citită „în fața întregii adunări a lui Israel” (versetul 35). Să nu uităm că Isus Hristos este în același timp pentru noi Mîntuitor și Domn, Cel care ne-a făcut parte de har și Cel care are toate drepturile asupra noastră. Cunoașterea harului Său ne aduce pe buze laude cînd ne închinăm; sentimentul răspunderii noastre ne îndeamnă să ne continuăm calea în sfințenie și în adevăr, să luptăm lupta cea bună, să luăm în stăpînire țara cea bună a făgăduinței.

Notă: Poporul trebuia să experimenteze multe lucruri. Multe experiențe de felul acesta ar fi putut fi evitate printr-un mers în simplitatea și integritatea credinței. Iacov a avut mai multe experiențe de felul acesta decît Avraam, și Avraam le-a avut atunci cînd a dovedit necredinciosie. Dar Dumnezeu ni le dă ca să ne învețe cine sîntem noi și Cine este El. Dacă nu cunoaștem aceste două lucruri, facem ca experiența să fie necesară.

Te costă mai multă durere să te întorci pe calea binecuvîntării, decît să eviți răul. (J.N.D.)

Cursa gabaoniților

Pe măsură ce înaintăm în cercetarea capitolelor noastre, învățăm să-1 cunoaștem pe vrăjmaș sub aspecte noi. Satan știe să ducă războiul; el știe să-și așeze luptătorii, să atace în față, să te intimideze prin numărul vrăjmașilor, dar el știe să facă și tot felul de schimbări, să înșele prin șiretlicuri, să atragă în cursă. Ierihonul a fost un obstacol care a căzut în fața credinței. Dar Satan nu s-a descurajat; el s-a adresat, cum am văzut, poftelor, și lucrul dat spre nimicire a intrat în tabăra lui Israel; el a făcut ca sufletele să se ocupe de biruința lor și încrederea în ei înșiși să pună stăpînire pe inima lor. Israel a uitat să ia toată armătura lui Dumnezeu și s-a aruncat singur în mrejele vrăjmașului. Dar această biruință a lui Satan a fost școală lui Dumnezeu pentru cei ai Săi. Ei și-au pierdut încrederea în ei înșiși, au înțeles ce cere sfințenia lui Dumnezeu, au căutat în Cuvînt ocrotirea, au ajuns în sfîrșit la sentimentul răspunderii lor pe care, se pare, ei o cunoscuseră prea puțin mai înainte.

În capitolul 9 găsim în mod deosebit „șiretlicurile Diavolului” și tocmai împotriva lor Cuvîntul ne înștiințează mai dinainte. Pentru a ține piept, trebuie să fim îmbrăcați cu toată armătura lui Dumnezeu; să fim întăriți în Domnul și în puterea tăriei Lui. Epistola către Efeseni, ca și cele dintîi capitole din Iosua, ne prezintă puterea lui Dumnezeu sub înfățișări diferite. În capitolul 1.19 din Efeseni, puterea Sa față de noi corespunde cu ceea ce găsim ca imagine în trecerea Iordanului. În capitolul 3.16,20 puterea Sa în noi corespunde cu masa dumnezeiască de la Iosua 5. În sfîrșit, în capitolul 6.10 găsim puterea Sa cu noi și toate piesele armăturii corespund cu lupta împotriva puterii răului, așa cum ne prezintă capitolele următoare din Iosua.

Am văzut deja ce fel de vase folosește Dumnezeu ca să Se slăvească în această luptă: sînt niște ființe atît de slabe încît ele nu pot nimic altceva decît să depindă de El.

Cunoașterea nimicniciei noastre ca instrumente, ne ține într-o dependență continuă de mîna care se servește de noi; și tocmai aceasta este calea pe care aflăm puterea. Așa a fost și înaintea Ierihonului; dar poporul avea încă de învățat că, fără dependență, devenea prada Satanei. Terminînd descrierea fiecărei arme în parte, apostolul adaugă (Efeseni 6.18): „Faceți în tot timpul, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința”. Rugăciunea este expresia dependenței; irugăciunea neîncetată, stăruitoare, exprimă o dependență obișnuită, continuă. Și greșeala cea mare a israeliților în capitolul 9 este că ei „n-au întregat pe Domnul” (versetul 14). Am văzut, la sfîrșitul capitolului dinainte, ce însemnătate luase iar Cuvîntul în ochii lor; dar iată că ei uită să stea de vorbă cu Dumnezeu pentru a intra în comuniune cu El în privința gîndurilor Lui.

Observați cum Satan reușește să-i facă să-și piardă sentimentul dependenței lor. Ii intimidează printr-o priveliște care să-i înspăimînte: vrăjmășia lumii, o înțelegere între niște împărați adunați pentru război (versetul 1,2). El începe prin a le îndrepta privirea spre această putere deosebit de mare gata să-i zdrobească, apoi fără vreo zăbavă le oferă mijloacele lui; locuitorii din Gabaon vin în tabără la Ghilgal. Israel nu era pregătit pentru așa ceva: nu avea toată armătura lui Dumnezeu. Cei care conduceau poporul nu și-au dat seama de ceea ce cei de rînd au întrezărit, cel puțin pentru o clipă (versetul 6,7). Așa este deseori: smerenia are un ochi simplu și ei îi este dată înțelegerea exactă potrivit gîndurilor lui Dumnezeu.

„Faceți legămînt cu noi”, spun gabaoniții. „Doar voi aveți pe vrăjmaș înaintea voastră”, le șoptește Satan, „iați un mijloc ca să-1 puteți învinge”. Acești oameni arătau tot felul de intenții bune, căutînd să facă legămînt cu poporul lui Dumnezeu și recunoscînd supremația lui morală și spirituală. „Noi sîntem robii tăi”, spun ei lui Iosua (versetul 8), cuvinte care să-i înduplece. În sfîrșit, ei preamăresc puterea Dumnezeului lui Israel și ce făcuse El în Egipt și în pustie. Nici un cuvînt, este adevărat, despre ce făcuse El în Canaan: Satan s-ar fi trădat dacă ar fi vorbit despre locurile cerești și despre luptele lor.

Vedeți, gabaoniții au un caracter care place is-raeliților, au niște convingeri religioase accentuate. Da, dar ei sînt niște canaaniti deghizați, lumea sub forma de afară religioasă. Israel fusese păzit pînă acum să caute vreun ajutor omenesc; dar cum să reziste celor care mărturisesc că au același scop, aceleași aspirații? Un legămînt nu era oare un lucru potrivit? Noi îl cunoaștem pe Domnul ca și voi; robii voștri vă vor putea da ajutor la nevoie.

Cît de puțin se gîndeau israeliții, în această clipă, că acești gabaoniți erau chiar dintre acești canaaniti pe care ei erau chemați să-i nimicească din țara făgăduinței! Ei cad în mrejele vrăjmașului; uitaseră să întrebe pe Domnul; și ei iau, ca semn de părtășie, din hrana acestor oameni (versetul 14). Legămîntul este încheiat: lumea este introdusă în mijlocul adunării lui Israel. Ce uneltire diavolească! Satan oferă poporului un mijloc de a învinge pe vrăjmaș, lumea, iar acest mijloc este tocmai introducerea lumii în tabără! Satan, propunîndu-și să se biruiască pe sine însuși! El știa bine că, din clipa în care ușa va fi deschisă în acest fel, orice altă încercare îi va fi ușoară.

Aceste lucruri nu ne amintesc oare de istoria bisericii? Sufletele creștinilor au fost înșelate, chiar din vremea apostolilor, de aparențele frumoase ale unei religii pămîntești și lumești, care căuta să pătrundă printre ei și făcea să se piardă din vedere poziția, interesele, scopul ceresc, și duceau inimile spre o legătură cu o lume care răstignise pe Hristos. Și Satan a cîștigat. El și-a așezat scaunul de domnie în mijlocul bisericii, încît la urmă s-a putut spune bisericii din Pergam: „la voi, acolo unde locuiește Satan" (Apocalipsa 2.13). De acum lupta nu este numai cu vrăjmașii din afară; este cazul de a lupta împotriva răului în biserică.

Dar harul lui Dumnezeu este cu Israel; și dacă acest capitol ne arată intrarea răului în adunare, nu vedem în el și dezvoltarea acestui rău. Dumnezeu ne scapă de anumite consecințe ale păcatului nostru și lasă ca altele să rămînă. Poporul lui Dumnezeu a avut de făcut această experiență tristă, ca gabaoniții să rămînă în mijlocul lor, ca o mărturie continuă a greșelii lor. După ce au început să murmure împotriva căpeteniilor, copiii lui Israel sînt aduși la o cunoaștere mai dreaptă a datoriei lor. Ei nu aveau decît un lucru de făcut: Să suporte printre ei pe gabaoniți, dar ținîndu-i într-un loc de blestem. „Voi sînteți blestemați" le-a spus Iosua (versetul 23). Israel nu-i putea vedea decît ca pe un neam blestemat. Judecata împăratului din Ai fusese rostită asupra lor, nu era încă săvîrșită și, în așteptare, ei erau păstrați datorită numelui Domnului. Israel nu putea să se atingă de ei; trebuia să-și suporte smerirea, dar ferindu-se de acum încolo de orice părășie cu cei pe care-i lăsa sub povara blestemului dumnezeiesc.

Tot așa este și pentru noi în biserică; avem să suferim urmările necredincioșiei noastre, umilirea pentru răul care a intrat în casa lui Dumnezeu. Dar dacă noi sîntem credincioși, deși suportînd consecințele acestea, putem deosebi ce este de la Dumnezeu de ceea ce doar poartă Numele Lui. Și Cuvîntul este cel ce deosebește amestecul si ni-1 descoperă, iar credința lasă lumea religioasă sub blestem, folosindu-se de har totodată în privința ei.

În 2 Samuel 21 găsim sfîrșitul istoriei gabao-niților. Vedem aici clar că scopul lui Dumnezeu nu era deloc să-i scoată din locul pe care ei îl luaseră fără drept în adunarea lui Israel. Saul, însuflit de o rîvnă arzătoare pentru adunare, dar nu și pentru Dumnezeu, căci rămîne străin de gîndurile Lui, i-a nimicit. S-au dus cîțiva ani și iată că o foamete vine deodată peste Israel. David caută fața Domnului și se interesează de cauza acestei nenorociri. Și i s-a răspuns: „Din pricina lui Saul și a casei lui sîngeroase, pentru că a ucis pe gabaoniți". Firea păcătoasă, după ce a introdus răul, caută să-i înlăture neplăcerile. Calea lui Dumnezeu este cu totul alta; copiii Săi trebuie să simtă răul, și în felul acesta se arată părășia lor cu El într-o vreme rea. În Ezechiel 9.4, Domnul poruncește îngerului să facă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urîciunilor care se săvîrșesc în Ierusalim. Cei care simțeau răul erau în mod deosebit păziți de nimicitor.

Așa este și pentru noi. Nu este cazul de a lua sabia și a nimici răul, ci de a geme și a suspina, și de a spune: „Răul este la mine". Noi nu putem să curățim locul; nu ne rămîne decît să ne umilim, curățindu-ne în același timp pe noi înșine de vasele de necinste. Iată ce nu poate pricepe un creștin lumesc: prezența lumii în biserică nu-l umilește; el o apără; socotește că este cu neputință să faci deosebire între gabaoniți și copiii lui Israel, și nici pe departe de a nu le recunoaște nici o parte în libertatea fericită a copiilor lui Dumnezeu și de a-i declara străini față de popor (conf. Deuteronom 29.11); el ar fi mai degrabă ispitit să se facă robul lor și să taie lemne pentru casa Dumnezeului lor!

Cei șapte fii ai lui Saul au fost spînzurați și au devenit blestemați din cauza acestui act sîngeros care pretindea să curețe adunarea, nimicind pe gabaoniți. Istoria bisericii nu oferă oare cazuri asemănătoare? Exterminarea ereticilor adevărați sau presupuși nu era altceva decît crima lui Saul.

Crima va fi judecată peste cei care au făptuit-o. Dumnezeu să ne facă să depindem mereu de El, ca să putem rezista în fața curselor întinse de Diavolul. Acest capitol ne dă numai una din aceste uneltiri, dar, dacă avem ochiul deschis, vom vedea că toate au ca scop să ne facă să pierdem din vedere lucrurile cerești și să coborîm creștinismul nostru în așa fel încît să nu mai fie decît ceva ce poate și lumea împărtăși cu noi.

Capitolul 10

Biruința de la Gabaon

Înainte de a intra în acest subiect nou, as vrea să fac unele observații. Cu cît trec din nou peste aceste capitole de la începutul cărții Iosua, cu atît sînt izbit de rolul pe care Satan îl are în ele. El are combinații de împrejurări ca să-și atingă scopul. Prin ele, el îi conduce pe oameni fără ca ei să-și dea bine seama; el le inspiră hotărîri pe care ei le cred luate de liberul lor arbitru; și deseori el îi ajunge scopul, folosind la aceasta chiar pe unii copii ai lui Dumnezeu care au avut nebunia să-l asculte. În viitoarea acestei activități, el se ascunde, și nici un semn deosebit nu lasă nici măcar să se bănuiască prezența sa; este atît de puțin aparent, încît lumea tăgăduiește însăși existența Satanei. Ce are el a face, s-ar putea spune, cu împrejurări atît de firești, cu ambițiile, certurile, luptele dintre oameni?

Apoi, după toate acestea, cine are dreptate în această luptă? Care este agresorul? Unde găsim spiritul de cruzime, de nimicire și de pîndă? Să cîntărim faptele, să fim drepți, să hotărîm... Ascult, cîntăresc și mă hotărîsc pentru canaanii împotriva lui Israel, pentru Satan împotriva lui Dumnezeu! Vrăjmașul a reușit, chiar prin fapte, să mi-1 ascundă pe Dumnezeu. Dar Cuvîntul face exact contrariul: el mi-1 descoperă pe Dumnezeu, mi-l face cunoscut în plinătatea Sa, în Hristos. El aduce în Persoana Sa bunătatea, adevărul, lumina, dreptatea, sfințenia; îndată Satan este dat pe față și planurile sale, șiretlicurile sale sînt aduse la lumină. Sufletul, cunoscînd pe Dumnezeu, nu mai are greutate să judece binele și răul în această lume; lumina dă pe față toate lucrurile.

Dar Satan nu se lasă biruit. El caută să înșele sufletele, chiar ale celor care pun pe Dumnezeu înainte și sînt purtătorii mărturiei Sale. După cea făcut în ei lucrarea sa stricătioasă, el spune: Oare sînt acești oameni mai buni ca ceilalți? Ei vorbesc de despărțirea de rău; dar vedeți ce este între ei, cu Acan, cu gabaoniți! Ei vorbesc de smerenie; vedeți încrederea lor în ei înșiși și mîndria lor spirituală... Aceste argumente găsesc primire în sufletele în care vrăjmașul a reușit să-l înlăture pe Dumnezeu.

O altă observație se leagă de aceasta. Satan are două mijloace importante de a aduce stricătura în sufletele copiilor lui Dumnezeu. Cel dintîi este lucrul dat spre nimicire, lumea introdusă în inimă. Dar acest rău fiind judecat și inima smerită, vrăjmașul nu se lasă bătut. Cel de al doilea mijloc al său este legămîntul cu Gabaon, lumea introdusă în viața de toate zilele. În toată activitatea noastră, trebuie să ne păzim de aceste două curse și totdeauna se pune din nou această dublă întrebare: este de ajuns Domnul pentru inima mea — sau caut atracția

lucrurilor pe care lumea mi le propune? Există un mijloc pentru noi ca să rămînem creștini, nimic altceva decît creștini în umblarea noastră, să fim cu totul despărțiți de lume, chiar și de lumea religioasă, ca să nu-i dăm mîna, să nu intrăm în nici un fel de asociere cu ea?

Cu aceste două curse, Satan a reușit să antreneze pe cei răscumpărați și reușește acest lucru zilnic. Biserica a început cu introducerea în ea a lucrului dat spre nimicire; istoria lui Anania și Safirei este cea a celei dintîi căderi a ei — apoi ea a intrat în legătură apropiată cu lumea. Pentru a nu vorbi decît de trăsăturile de căpetenie ale acestei legături, ele s-au arătat chiar din timpul vieții apostolului. Acesta le dă pe față în cea dintîi epistolă către Corinteni. Le-ar fi plăcut să-i atragă pe cei înțelepți pentru a face să triumfeze creștinismul; motivele lor erau motivele lumii; ei erau firești. Acestea sînt trăsăturile principale ale Gabaonului în mijlocul adunării lui Dumnezeu.

Israel și-a recunoscut greșeala cu gabaoniții, a mărturisit-o prin faptele sale; el îi poartă mereu umilirea. Dar Satan nu este la capătul uneltirilor lui. O confederație nouă de împărați se organizează, îndreaptă de această dată lupta împotriva Gabaonului și nu împotriva lui Israel. Gabaoniții au trimis să spună lui Iosua, la Ghilgal: „Nu părăsi pe robii tăi”. Se va sui Israel? Orice ar face, este înconjurat de primejdii. Să nu se suie, să lase ca Gabaon să fie nimic de alții, acesta era un mijloc foarte bun ca să se descotorească de consecințele greșelii lui; dar ce s-ar fi întîmplat cu pricina lor de smerire? Unde ar fi purtarea dreaptă față de Dumnezeu și față de oameni? Urcîndu-se, s-ar părea că acceptă definitiv alianța cu lumea. Satan este dibaci să aducă înainte astfel de întrebări de nerezolvat. De cîte ori el le-a pus de-a lungul căii Acelui Om care a fost desăvîrsit în toate! Cum să ieșim din impas? Prin dependența simplă de Dumnezeu, realizată la școala din Ghilgal. Lecția cursei gabaoniților este învățată, Satan este zădărnicit în lucrările lui.

Totuși, am spus în cursul acestor capitole, numai faptul de a fi la Ghilgal nu păzește pe Israel. Gabaoniții îl găsiseră pe Iosua și pe oamenii lui Israel în tabăra de la Ghilgal (9.6), atunci cînd se duseseră să le intindă cursa al cărei rezultat l-am văzut. Ce lipsește adesea este aplicarea practică a crucii lui Hristos la toate amănunțele vieții noastre cît timp sîntem în trup. „Omorîți măduarele voastre care sînt pe pămînt”. Trebuie nu numai să fii la Ghilgal (versetul 6), dar să te și sui din Ghilgal (versetul 15). Tăierea împrejur și Ghilgalul sînt două lucruri nedespărțite. Cea dintîi nu este de ajuns prin ea însăși pentru a ne feri de căderi; Ghilgal, fără tăiere împrejur, n-ar fi bun decît să facă niște călugări, căci omului firesc i-ar place aici pentru ca să se slăvească pe sine (Coloseni 2.20-23).

Dar, cum am spus, această judecată de sine produce dependența care se arată în comuniunea fericită cu Dumnezeu, pe care sufletul n-a cunoscut-o mai înainte în acest fel. Domnul vorbește lui Iosua (versetul 8), Iosua vorbește Domnului (versetul 12) și Domnul îi răspunde (versetul 14). Încurajarea, puterea și biruința sînt roadele bine-cuvîntate ale acestei dependențe care ține sufletul nostru într-o comuniune obișnuită cu El. Acum, Domnul nu mai era nevoit să fie împotriva lor, ca în fața cetății Ai, și putea să lupte pentru ei (versetul 11-14). De asemenea îi vedem cîstigînd biruința cea mai deosebită pe care Cuvîntul ne-a lăsat-o scrisă. „N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea” (versetul 14), o zi care a durat douăzeci și patru de ore, ca să îngăduie poporului să culeagă pînă la ultima roadă a biruinței. Dumnezeu pămîntului și al cerului, Dumnezeu întregii creații, spune astfel cu tărie că Israel este ținta favorii Sale deosebite. Și acest popor fusese bătut în fața cetății Ai, înșelat de gabaoniți, iar puterea lui ar fi putut obosi chiar și în răbdarea lui Dumnezeu, dar era un popor care se judecase, se smerise, avînd inimile zdrobite, pe care „Dumnezeu nu le disprețuiește”. Și acest Dumnezeu „ascultă glasul unui om!”

Dragi cititori, noi toți sîntem chiar în aceeași situație. Oricît de slab ai fi, te poți adresa Lui prin Duhul lui Hristos și te poți ridica pînă la cererile cele mai îndrăznețe. Nimic nu era prea mult pentru Iosua; el cunoștea inima Domnului și știa ce loc avea în ea poporul Său; el putea să ceară ca El să pună cerurile, soarele și luna, în slujba preaiubiților Săi!

De atunci Israel a mers din biruință în biruință; nici un fel de oprire (versetul 19); trebuiau nimiciți vrăjmașii, pînă la cel din urmă. Cei cinci împărați sînt prinși și spînzurați de cinci copaci; o experiență mai dinainte 1-a ajutat pe Iosua să știe ce să facă, pentru că acea experiență fusese făcută cu Dumnezeu. Iosua are obișnuința cu ceea ce se potrivește sfințeniei lui Dumnezeu (versetele 26,27). Încurajat de cuvîntul lui Dumnezeu (versetul 8), el însuși încurajează poporul (versetul 25). Macheda, Libna, Lachis, Ghezer, Eglon, Hebron, Debir sînt etapele lor victorioase; ei și-au luat în stăpînire moștenirea, apoi „s-au întors în tabără la Ghilgal” (versetul 43).

Victoria asupra Hațorului

Ajunși la descrierea luptei finale care deschide lui Israel pentru totdeauna toată Palestina, să ne amintim că stăpînirea Canaanului este subiectul cel mare al cărții Iosua și că țara făgăduinței corespunde pentru noi locurilor cerești. Dar, în mijlocul lucrurilor pe care le au aceste locuri cerești, noi avem o moștenire specială care este Hristos. Noi sîntem „binecuvîntați cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești în locurile cerești, în Hristos”. Dumnezeu vrea ca inimile noastre să-si însușească bogățiile Aceluia în care sîntem așezați și ca ele să intre în stăpînirea acestor lucruri. Nu vorbesc să le stăpînim cu mintea noastră; ea le poate înțelege oarecum, dar niciodată într-un mod durabil. Tot ce n-a fost dobîndit prin credință, se scurge din inimile noastre ca apa. Trebuie ca sentimentele noastre să fie îndreptate spre aceste lucruri, pentru ca ele să fie într-adevăr proprietatea noastră; și, înainte de toate, trebuie un obiect pentru sentimentele noastre, căci, în afară de Hristos, chiar și lucrurile cerești n-ar putea umple inimile noastre. Iată de ce este spus: „Căutați lucrurile de sus, unde Hristos stă la dreapta lui Dumnezeu”.

Acesta este subiectul principal al cărții Iosua, dar un alt subiect este în legătură cu el. Cînd Dumnezeu pune lucrurile cerești în fața sufletelor noastre, Satan caută prin toate mijloacele să ne împiedice să ne bucurăm de ele. De aici lupta deschisă sau ascunsă pe care avem s-o ducem, și al cărei rezultat este o înfrîngere, îndată ce Satan reușește să abată privirile noastre de la Hristos pentru a le îndrepta spre lume, spre lucrurile de pe pămînt sau spre noi înșine. Intre capitolele 1 și 11 ale cărții Iosua veți întîlni toate aceste feluri de atracții. Dar Dumnezeu Se slujește de aceste experiențe, cînd inima este curată și dreaptă înaintea Lui, pentru a ne învăța tot mai mult să nu ne încredem în noi înșine și să ne încredem în El, și pentru a ne aduce în final să luăm pe pămînt această poziție înaltă, singura măreață, cea a unui creștin smerit în această lume, avînd inima și sentimentele în cer.

În capitolul 11 vedem o ultimă confederație unită cu cea din capitolul 9 (cea din capitolul 10 fusese nimicită) pentru a forma o armată deosebit de puternică, „un popor fără număr, ca nisipul care este pe marginea mării” (versetul 4). Satan caută acum să zdrobească pe Israel cu acest număr. Așa este vrăjmășia deschisă, mărturisită, a lumii împotriva poporului lui Dumnezeu. Nu este vorba de vicleșuguri, ci de o luptă în cîmp deschis. Și această luptă o întălmim mereu, cînd într-un duh de dependență umilă și de ascultare de Cuvînt, zădărnim uneltirile vrăjmașului; el va ridica lumea împotriva.

Oamenii se unesc să facă război lui Dumnezeu, când vrăjmășia lor împotriva lui Dumnezeu este la culme. De obicei ei se unesc cu scopul de a îmbunătăți, a reforma lumea; de aici toate societățile filantropice, religioase, care vor să civilizeze, să instruiască, să moralizeze pe semenii lor. Cît de puțin oamenii, din nefericire chiar creștinii, se gîndesc că toată această activitate, în aparență vrednică de laudă, nu este decît împotrivire ascunsă față de Dumnezeu, față de Cuvîntul Său și față de planurile Sale de har! Dumnezeu nu caută să îmbunătățească omul; ar însemna o tăgăduire a Cuvîntului Său care îl declară pe om pierdut și fără resurse; și, dacă acest adevăr umilitor, dar fundamental, nu este acceptat, atunci nu este nevoie nici de mîntuire, nici de răscumpărare prin sîngele lui Hristos. Pe scurt, cele mai bune alianțe ale oamenilor nu sînt în fond decît război deghizat al omului firesc împotriva lui Dumnezeu.

În capitolul nostru, găsim războiul deschis împotriva lui Dumnezeu, însă în persoana sfinților Săi. Timpurile de la sfîrșit vor arăta această vrăjmășie a omului ajuns la maturitate în rău, cînd rămășița credincioasă a lui Israel îi va fi ținta, oamenii fiind instigați de Satan împotriva mărturiei lui Dumnezeu. Confederația din acest capitol are un șef; are un centru unde să se adune, orașul cel mare Hațor, care era capitala tuturor acestor împărății; are o armată fără număr, o mulțime de cai și care. Lumea întreagă, cu toate forțele ei, este unită împotriva lui Israel.

În principiu, aceste lucruri se repetă și pentru noi. Este scris că „oricine este născut din Dumnezeu biruie lumea; și ceea ce cîștigă biruința asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5.4). De asemenea: „Sînteți tari și Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în voi și ați biruit pe Cel Rău” (1 Ioan 2.14). Observăm în aceste două locuri că armele pentru războiul nostru sînt: credința și Cuvîntul. Și prin Cuvînt acești „tineri”, ca și Hristos în pustie, au biruit pe Satan.

Începînd cu sfîrșitul capitolului 8, Cuvîntul lui Dumnezeu și-a luat locul în inima și în gîndurile lui Iosua și ale poporului. În capitolul 10, ei îi păstrează același loc (versetul 27,40). În capitolul 11, el a devenit ca o obișnuință a purtării lor în toate lucrurile. „Iosua le-a făcut cum îi spusese DoMNUL”(versetul 9). „I-a nimicit în întregime, așa cum Moise, slujitorul Domnului le poruncise” (versetul 12). Citim de asemenea: „Iosua a împlinit poruncile date de Domnul slujitorului Său Moise, și de Moise lui Iosua; n-a lăsat nimic neîmplinit din tot ceea ce Domnul poruncise lui Moise” (versetul 15). „Să fie distruse, așa cum Domnul poruncise lui Moise” (versetul 20). Este de observat că Iosua nu se mulțumește să asculte de o anumită poruncă, cum se vede în versetul 9 și cum făcuse de atîtea ori mai înainte, nici să lase altora grija de a împlini tot ce poruncise Moise (8.35), ci acest om al lui Dumnezeu, ajuns spre sfîrșitul activității lui mărețe, nu lăsase nefăcut nimic din tot ce Domnul poruncise lui Moise. Cuvîntul întreg, așa cum îi era cunoscut atunci, era ținta atenției lui și îi călăuzea pașii. Ce putere dă acest lucru! În capitolul 8, Cuvîntul forma inima și gîndurile lui Iosua; aici, această sabie a Duhului îi înarmează brațul. Satan nu poate nimic împotriva Cuvîntului.

Observați cum, în această școală a Cuvîntului lui Dumnezeu, ești învățat să judeci toate resursele puterii omenești. Potrivit Cuvîntului lui Dumnezeu, „a tăiat tendoanele picioarelor cailor și le-a ars în foc carele” (versetul 9). Apoi „au pus foc Hațorului” (versetele 11,13). Capitala lumii nu poate în nici un fel să devină un centru pentru Israel. Lucrul acesta rămîne totdeauna adevărat, fie că este vorba de Hațor, de Roma sau de Babilon; și dacă Babilonul nu este încă ars de foc, să fie așa pentru duhul nostru. Toate principiile acestei lumi, ceea ce o conduce, ceea ce constituie centrul ei de atracție, trebuie să fie pentru noi un lucru judecat, la care noi nu avem nici o parte, așa cum Israel nu avea nici una în Hațor. Celelalte cetăți n-au fost arse; Israel le-a luat prada, arătînd astfel, de acord cu Cuvîntul lui Dumnezeu, dreptul său la luarea în stăpînire deplină și întreagă a Canaanului. Dar biruința era mare și acțiunea lor a fost întreagă: „n-au lăsat nimic din ce are suflare de viață” (versetul 14). Sabia și-a făcut judecata de nimicire, așa cum poruncise Domnul. Din punct de vedere spiritual, însemnează credincioșie pentru Cel ce este credincios, să pună pe om în întregime, fără îndurare, sub sabia judecății. Din om, nimic nu trebuie să mai rămînă în pămîntul făgăduinței.

Anachimii

Satan este înfrînt, ultima lui armată distrusă, cetățile lui luate; ce mai rămîne? Israel găsește în drumul său pricinile de groază care-1 făcuseră să cadă la început: acești anachimi care îi muiaseră inima și-1 împiedicaseră să se urce cu îndrăzneală să ia în stăpînire țara. Spionii spusese atunci poporului, ca să descrie Canaanul: „Apoi am văzut acolo pe uriași, pe fiii lui Anac, care se trag din uriași: înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste” (Numeri 13.34). Dar ce impresie ar fi putut să producă acești copii ai lui Anac asupra duhului celui care mergea înainte cu Cuvîntul lui Dumnezeu? Biruința a fost de partea lui. „Iosua a pornit și a nimicit pe anachimi”. De asemenea și cetățile lor, „cetăți mari și întărite pînă la cer” (Deuteronom 9.1). „Iosua i-a nimicit în întregime, împreună cu cetățile lor” (versetul 21).

Iosua primea Cuvîntul, el se baza pe făgăduința lui Dumnezeu: „Domnul, Dumnezeul tău va merge El însuși înaintea ta, ca un foc mistuitor; El îi va nimici, El îi va smeri înaintea ta” (Deuteronom 9.3). Temerile și îndoielile noastre de altădată par mici și meschine, cînd umblăm cu Dumnezeu. Ce poate fi un om de „șase coți și o palmă”, cu „zale de solzi în greutate de cinci mii de sicii de aramă”, înaintea unui Dumnezeu suveran, Creator al cerului și al pămîntului, înaintea Căruia toate se vor pleca și care pleacă toate lucrurile în fața alor Săi? Dumnezeul păcii va zdrobi în curînd pe Satan sub picioarele noastre (Romani 16.20).

Capitolul 12

Enumerarea împăraților învinși

Cu acest capitol intrăm în cea de a doua parte a cărții. Cea dintîi, capitolele 1-11, ne-a vorbit despre biruințele lui Iosua (ca simbol al lui Hristos în puterea Duhului în mijlocul alor Săi), dînd posibilitatea lui Israel să intre în stăpînirea lucrurilor făgăduite. De-a lungul biruințelor sale, oștirea (și Iosua însuși, înfățișat nu numai ca simbol, dar și ca om supus slăbiciunii) a făcut fără îndoială multe experiențe, care nu pot să lipsească, din clipa în care noi ne prezentăm ca niște instrumente ale puterii dumnezeiești. Dar punctul principal prezentat în cartea Iosua este harul care dă biruința lui Israel ca să-1 stabilească în Canaan, și nu răspunderea poporului odată așezat în țară. Această parte a istoriei lui Israel începe mai degrabă cu Judecătorii; și ce contrast între aceste două cărți! Ce prospețime și ce putere în cartea Iosua, în care puterea Duhului lucrează în mod liber în niște vase slabe, dar pline cu această putere; ce decădere bruscă și completă în Judecători, cînd se ridică o generație care nu cunoscuse pe Iosua și care era lăsată la răspunderea ei ca să păzească ce îi încredinșase Dumnezeu! Istoria bisericii ne oferă același tablou. Citiți cea dintîi epistolă către Tesaloniceni, apoi treceți la citirea epistolelor către cele șapte biserici din Apocalipsa, și veți găsi deosebirea dintre lucrarea desăvîrșită, făptuită de Dumnezeu la început, lucrare de putere care răspîndește în jurul ei toată mireasma de

la origine — și lucrarea încredințată în mâinile oamenilor și devenită în felul acesta obiectul judecății lui Dumnezeu.

Capitolul 11 se termină cu aceste cuvinte: „Apoi țara s-a odihnit de război” (versetul 23). După biruință, pacea; așa este totdeauna. Dumnezeu nu ne dă numai biruință; El ne face să ne bucurăm și de roadele ei. Dacă am umblat cu credinciosie sub călăuzirea Duhului, pe calea luptei, vom găsi la sfârșit bucuria pașnică a bunurilor cerești, această răsplată spirituală a credincioșiei, prezentată în capitolele de care ne vom ocupa. Ce se realiza pentru poporul întreg (vezi și capitolul 21.44), se realizează și pentru credincios individual. Se spune după biruința lui Caleb (capitolul 14.15): „și țara s-a odihnit de război”. Preaiubiților, vă des-curajează lupta la care sînteți angajați? Ați fi ispițiți să aruncați jos armele? Spuneți: Asta e prea mult pentru mine? — Dar n-ați știut că lupta are ca scop să vă conducă la acea clipă binecuvîntată, cînd Dumnezeu va spune: „Și țara s-a odihnit de război”?

Cea de a doua parte a cărții (capitolele 12-24) tratează despre împărțirea țării. După biruință, stăpînirea. Dar în ce fel va intra poporul în bucuria acestei moșteniri? Și aici, vom vedea în curînd, apare la popor, alături de harul lui Dumnezeu care dă bucurie pentru darurile Sale, aceeași slăbiciune pe care o arătase în luptă.

Capitolul 12 este recapitularea biruințelor lui Israel. Treizeci și trei de împărați, dintre care doi dincolo de Iordan, căzuseră înaintea căpeteniei oștirii Domnului. Dumnezeu ține socoteala biruințelor pe care le-a dat poporului Său. Tot ce harul a produs în noi, tot ce credința a cucerit, Domnul atribuie credinței.

Un alt adevăr: El nu numără victoriile noastre decît atunci cînd lupta s-a terminat. Atîta timp cît nu și-a atins scopul, credinciosul nu trebuie să fie preocupat cu progresele lui. Apostolul spune: „Uitînd ce este în urma mea...” Alergarea nu este timpul cînd să te oprești pentru așa ceva; a se tot uita în urmă, era pentru apostol nu numai un timp pierdut, ci și un lucru într-adevăr rău, prin faptul că îi împrăștia gîndurile, sentimentele și scopul inimii, și împiedica pe cel credincios să „facă un singur lucru” (Filipeni 3.13).

Da, cînd scopul va fi fost atins, va fi timp de enumerat biruințele noastre, și Dumnezeu nu ne va lăsa nouă grija acestui lucru; El însuși le va socoti. Să alergăm, așteptînd acea clipă, iar acum să luptăm pentru a cîștiga premiul. Sfîrșitul luptei este aproape. Alții deja ne-au luat-o înainte. De-am putea zice ca ei: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfîrșit alergarea, am păzit credința”!

Iosua 13, 15,16,17,18,19

Împărțirea țării

Voi menționa acest capitol [13] cu capitolele 15-19, rezervînd capitolul 14 pentru o meditație deosebită.

Toți vrăjmașii sînt învinși, dar nu toți sînt nimiciți. Așa va fi mereu pînă la venirea Domnului. „Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea” (1 Corinteni 15.26). Dar pentru Israel era vorba să-i izgonească; atîta timp cît ei mai stăpîneau ceva, bucuria poporului nu putea fi deplină și, mai mult, acesta din urmă avea în mijlocul lui o ocazie permanentă de cădere. Dacă vrăjmașul nu este nimicit, el nu va întîrzia să ridice capul și să înșele poporul, cînd nu poate lupta. Aceasta a fost cursa israeliților stabiliți în pace în pămîntul lor.

Este scris despre cele două seminții și jumătate: „Dar fiii lui Israel n-au izgonit pe gheșuriți și pe maacatiți, care au locuit în mijlocul lui Israel pînă în ziua de azi” (13.13). Despre Iuda se spune: „Fiii lui Iuda n-au putut izgoni pe iebusiții care locuiau la Ierusalim; și iebusiții au locuit cu fiii lui Iuda, la Ierusalim, pînă în această zi” (15.63). Și despre Efraim: „Ei n-au izgonit pe canaanii care locuiau în Ghezer și canaanii au locuit în mijlocul lui Efraim pînă în ziua de azi, dar au fost puși să plătească un bir” (16.10). În sfîrșit, despre Mânase: „Fiii lui Mânase n-au putut să izgonească pe locuitorii din aceste cetăți și canaaniti au reușit astfel să rămîină în țara aceasta” (17.12). Comparați acest lucru cu ce este scris în cartea Judecători 1.17-36.

S-a putut să fie, așa cum vedem în aceste citate, mai multă sau mai puțină credincioșie desfășurată pentru a-i face pe canaaniti inofensivi, dar nici o seminție n-a fost la înălțimea chemării sale. Ce a rezultat de aici? Toate principiile lumești cu care Israel a luptat, n-au întîrziat, sub această influență, să pătrundă printre ei. Vedem în proroci că poftele, încrederea în propriile lor puteri, căutarea de alianțe cu neamurile, făceau parte din însăși existența poporului. Dar mai mult, idolatria canaanților i-a năpădit ca o cangrenă și ei au terminat prin a se desfrîna cu toți dumnezeii neamurilor. Stricăciunea, minciuna, nedreptatea, batjocorirea lui Dumnezeu, violența, răzvrătirea deschisă, toate lucrurile, într-un cuvînt, care formau „nelegiuirea amoriților” și pentru care îi ajunsese judecata lui Dumnezeu, au devenit partea tristă a poporului Domnului. În sfîrșit, Israel însuși, lucru îngrozitor, le ia locul și devine, pentru a spune așa, această armată a canaanților pe care Satan îi mîna împotriva Domnului — el leapădă și răstignește pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu!

Domnul arată față de ei îndelungă răbdare; le trimite chemări stăruitoare, judecăți parțiale urmate de eliberări pentru un timp și chemări noi. „Ce mai avea de făcut viei Sale și n-a făcut pentru ea?” Dar în sfîrșit, judecata cade peste ei. Sînt duși dincolo de Babilon; sînt împrăștiați printre neamuri. Dar iată un alt lucru, un lucru minunat. Dacă omul răspunzător a ajuns la sfîrșitul istoriei sale, care se termină prin judecată, Dumnezeu n-a ajuns la capătul resurselor Sale. „Darurile și chemarea lui Dumnezeu sînt fără părere de rău”. Ca să-i poată binecuvînta, Dumnezeu îi va aduce la Sine într-o stare cu totul nouă; îi va face să ia parte la binefacerea pe care o dă nașterea din nou, potrivit cu ce este scris: „Voi scoate din ei inima de piatră și le voi da o inimă de carne”. El va lucra asupra conștiinței lor ca să-i aducă la Sine; El va scrie legile Sale în inimile lor; El le va da cunoștința iertării păcatelor și a legăturii binecuvîntate cu El. Atunci vor fi regăsite într-un mod de o mie de ori mai binecuvîntat toate binecuvîntările pierdute.

Este întocmai tabloul mișcător pe care ni-l oferă Osea 14, în care se vede că Israel, după ce se va întoarce la Domnul, cerîndu-l binecuvîntările noului legămînt, spune: „Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință și îți vom aduce lauda buzelor noastre” (versetul 2). Rămășița leapdă orice legămînt cu lumea, orice încredere în tăria omului, orice dumnezeu mincinos și, în singurătatea sa, învață să cunoască îndurarea lui Dumnezeu, de care depinde întreaga lui binecuvîntare. „Asirianul nu ne va scăpa; nu vrem să mai încălecăm pe cai și nu vrem să mai zicem lucrării mâinilor noastre: „Dumnezeul nostru!” Căci la Tine găsește îndurare orfanul” (versetul 3).

Observați de asemenea, în aceste capitole, grija amănunțită pe care o are Duhul lui Dumnezeu ca să precizeze locul și limitele fiecărei seminții, pentru ca toate să ia cunoștință și să-și dea bine seama de partea lor de moștenire. Este la fel și pentru fiecare persoană în parte

acum. Dumnezeu a dat fiecăruia dintre noi un anumit loc și o anumită slujbă în trupul lui Hristos. Fiecare mădular al lui Hristos trebuie să-și cunoască rostul și să lucreze în consecință, pentru ca această putere de viață care vine de la Cel care este Cap și merge în mădulare, să găsească în acestea niște unelte bine pregătite pentru lucrarea Sa și să contribuie toate împreună, cu un singur imbold: „Din El, tot trupul, bine alcătuit și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își face creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4.16).

Partea lui Levi

Observați apoi partea seminției lui Levi (13.14,33). Potrivit poruncii Domnului, nici Aaron (Numeri 18.20), nici preoții, nici întreaga seminție a lui Levi (Deuteronom 18.1) nu puteau avea vreo moștenire în Israel. Moștenirea lor era, pe de o parte, „Domnul, Dumnezeul lui Israel”, pe de alta, Jertfele Domnului”. La fel este și cu noi, creștinii, poporul Său ceresc. Noi n-avem nici o parte aici pe pământ. Privilegiul nostru este de a sta înaintea lui Dumnezeu și a-l sluji; mai mult, de a-L avea pe El, de a avea părtășie cu El, în locurile sfinte, împreună cu Tatăl și cu Fiul care este la El. Dar partea noastră în Fiul este de asemenea arătată de Jertfele aduse prin foc Domnului”, care-L simbolizează pe Hristos, potrivit întregii perfecțiuni a lucrării Sale și a persoanei Sale înaintea lui Dumnezeu. Este Hristos, omul desăvârșit, jertfa de mîncare din floarea de făină, unsă cu untdelemn și acoperită de tămîie; Hristos, jertfă, ardere de tot, jertfă pentru păcat, toate aceste jertfe în care Dumnezeu își găsește pe veci plăcerea. Noi avem comuniune cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos.

Însuși Hristos, modelul nostru, levitul fără pată, slujitorul desăvârșit, a făcut aceleași experiențe binecuvîntate în timpul vieții Sale aici pe pământ. Dacă ochii Săi se îndreaptă spre pământ, El spune: „Domnul este partea mea de moștenire și paharul meu” — dacă se îndreaptă spre cer, adaugă: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute; da, frumoasă moștenire mi-a venit” (Psalmul 16.5,6).

În sfîrșit, ceea ce este partea noastră acum, este în același timp și partea noastră viitoare; pentru preoții din seminția lui Levi, această binecuvîntare se va împlini de asemenea, cînd Israel se va bucura în pace de slava de o mie de ani sub domnia Mesiei. Vorbind despre acest timp binecuvîntat, prorocul Ezechiel (44.28-30) ne spune: „Iată moștenirea pe care o vor avea: Eu voi fi moștenirea lor. Să nu le dați nici o moșie în Israel: Eu voi fi moșia lor”. Și continuă arătînd că jertfele Domnului vor fi partea lor în acest timp glorios.

Deschideți acum capitolele 4 și 5 din Apocalipsa. Această priveliște cerească nu ne vorbește despre aceleași lucruri? Comuniunea desăvîrșită cu Dumnezeu și cu Mielul va fi partea noastră de moștenire în veci!

Stăruința lui Caleb

Doresc să mă opresc puțin asupra acestui capitol, din cauza importanței lui practice. Caleb este tipul stăruinței credinței. Capitolul 13 din Numeri menționează pentru prima dată numele lui (versetul 7), cînd Moise trimite din pustia Paran cîte un om de fiecare seminție ca să cunoască țara. Printre acești doisprezece oameni se afla Caleb, fiul lui Iefune, împreună cu Osea, fiul lui Nun, pe care Moise l-a numit Iosua.

Din acest moment, numele lui Caleb este atît de mult legat de cel al lui Iosua (vezi Numeri 14.30,38; 26.65; 34.17-19; Deuteronom 1.36-38; Iosua 14.13), încît s-ar putea spune că sînt de nedespărțit. Ei iscodesc împreună țara, merg împreună prin pustie, intră împreună în Canaan. Fără îndoială, ei sînt uniți prin însușirea lor deosebită de oameni ai credinței, dar găsesc și o altă pricină binecuvîntată pe care Cuvîntul ne-o arată cu privire la această unitate. Iosua este un simbol al lui Hristos, al lui Isus Mîntuitorul, făcînd să intre poporul Său în odihna țării făgăduinței, iar Caleb îl însoțește. Numele mare al lui Iosua cuprinde, pentru a spune așa, și pe cel al lui Caleb, și îi imprimă caracterul. Acești doi oameni au aceeași gîndire, aceeași credință, aceeași nădejde, același curaj; ei au același punct de plecare, același mers, aceeași stăruință, același scop. Este așa și cu noi? Sîntem noi atît de strîns legați de Hristos, încît să nu se poată rosti numele nostru fără al Său, iar toată existența noastră să-și găsească sensul prin faptul că am devenit, prin har, una cu El?

În capitolul 13 din Numeri, cei doisprezece oameni trimiși de Moise au ajuns pînă la Hebron, apoi au trecut de acolo la pîrîul Eșcol, de unde au adus roadele minunate ale țării Canaanului, pentru a dovedi cît de bună este această țară. Dar nu Eșcol a cucerit ochii și inima lui Caleb, cum s-ar putea crede; credința lui l-a făcut să găsească ceva și mai bun. Hebron, unde el a pus piciorul, îi este dat (capitolul 14.9). De atunci înainte el va purta acest nume în inima sa timp de patruzeci și cinci de ani, pînă în ziua cînd, venind înaintea lui Iosua, el va cere acest „munte despre care a vorbit Domnul”, acest Hebron, ca stăpînire veșnică.

Și acest loc era plin de renume. Pentru ochii firii, într-adevăr, el nu putea inspira decît groază. Anachimii care erau de temut locuiau acolo, acești uriași al căror nume era de ajuns ca să moaie inima poporului. Dar ce amintire puternică oferea sufletului lui Caleb acest loc de înmormîntare a părinților! Locul care cuprindea atît de multe amintiri, devenea răsplata acestui om al lui Dumnezeu. Acolo Avraam, părintele poporului, a venit de a locuit (Geneza 13.18), cînd Lot și-a ales cetățile din cîmpie; acolo el a zidit un altar Domnului și a primit făgăduința lui Dumnezeu (Geneza 18.1); dar Hebron este înainte de toate, într-un mod care iese în relief, locul morții. A fost așa mai întîi pentru Avraam. Acolo a murit Sara (Geneza 23.2), acolo a fost ea îngropată și acolo a fost înmormîntat Avraam (Geneza 25.10), apoi Isaac (Geneza 35.27-29), după aceea Iacov și patriarhii. Da, Hebron este locul de înmormîntare, locul morții; este sfîrșitul omului. Dar ce era acolo care să te fi putut atrage? Nimic, dacă este vorba de omul firesc; totul, dacă este vorba de credință. Hebron este un loc deosebit, unde credinciosul găsește sfîrșitul lui însuși; este crucea lui Hristos. Si încă ceva: de acolo Iosif a pornit în căutarea fraților săi (Geneza 37.14). Mai tîrziu (Iosua 21), Hebron devine o cetate de scăpare și proprietate a leviților. Apoi el este punctul de plecare al împărăției lui David (2 Samuel 2.1-4), căci datorită morții Sale, Isus a înviat și a fost încununat cu slavă, iar cununa împărăției va fi pe capul Lui. În sfîrșit, acolo toate semințiile lui Israel recunosc pe împăratul lor și vin să i se arate supuse (2 Samuel 5.1).

Nu este minunat acest loc? Ce mare serie de binecuvîntări! Hebron, loc al morții și loc de scăpare, punct de plecare a binecuvîntărilor pentru Israel, a făgăduințelor și a împărăției, a slavei, centru de legătură cînd slava a venit; și, pe lîngă toate acestea, obiect permanent al inimii și al afecțiunilor unui călător sărman care aici și-a găsit punctul de plecare și de sosire, locul său de odihnă veșnică! Și cum, acest loc mai puțin făcut să atragă, avea preț pentru Caleb! El îl vrea ca moștenire veșnică; iar partea noastră veșnică este de a ne minuna ce vrea să spună acest loc unic. Credința lui Caleb putea să înțeleagă, încă de la început, ce găsise acolo credința lui Avraam: sfîrșitul eului, nimicirea lui, lucrurile vechi terminîndu-se; și iată un om care pornește la drum, neabîzîndu-se deloc pe sine însuși, neputînd să depindă decît de Dumnezeu. El a continuat, pînă ce și-a atins scopul: bucuria îndeplinită a făgăduințelor, chiar în locul unde omul și-a găsit sfîrșitul!

Am cercetat două puncte care-1 caracterizează pe Caleb. Cel dintîi este că numele lui este strîns legat de cel al lui Iosua; cel de al doilea, că un obiect deosebit i-a atras afecțiunile și a pus în așa fel stăpînire pe inima lui, încît el i-a păstrat amintirea tot lungul călătoriei sale prin pustie. Și dați-mi voie să adaug că afecțiunile noastre sînt totdeauna active, cînd ele au ca țintă un Hristos care moare pe cruce, dîndu-Se pe Sine pentru noi; totodată, un Hristos slăvit ne comunică puterea să ajungem acolo.

Dar este un al treilea punct care caracterizează pe acest om al credinței. Caleb își realizează nădejdea. El intră mai întîi ca vizitator în țara Canaanului; dar acolo, nu în pustie începe felul lui de viață. Cînd se întoarce în pustie, ochii îi sînt plini de realitatea și frumusețea lucrurilor pe care le-a văzut și care au devenit, timp de patruzeci și cinci de ani, obiectul nădejzii lui. La fel este și pentru psalmist: „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut în zori de zi! Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tînjește trupul după Tine, într-un pămînt uscat și neumblat, ca să îți văd puterea și slava așa cum Te-am privit în locașul cel sfînt" (Psalmul 63.1-2). Psalmistul umblă aici după exemplul dat de Caleb. El a văzut pe Dumnezeu în locul sfînt; acesta este locul pe care-1 ia ca punct de plecare și de acolo el coboară pe pămînt, plin de realitatea slăvită a lucrurilor dumnezeiești care îi vor susține inima tot timpul călătoriei prin care va ajunge să le aibă.

Un al patrulea punct se leagă de aceasta. Pustia nu numai că și-a pierdut toată atracția, dar ea apare într-adevăr în toată uscăciunea și groaza ei, cînd sufletul este hrănit cu bucatele grase și miezoase ale locului sfînt. Atunci cerul devine pentru noi măsura pămîntului; și în felul acesta toată valoarea aparentă a lucrurilor văzute dispare în întregime; ele nu mai sînt pentru suflet decît gol, uscăciune și nimic.

Să revenim la stăruința care formează caracterul dominant al lui Caleb. Acest caracter nu ar fi existat fără cele patru puncte pe care le-am menționat. Alipirea de Hristos, cunoașterea valorii infinite a lucrării Sale, o nădejde realizată, nici o lipire de ce este aici pe pămînt, ne îngăduie să stăruim pînă la capăt pe calea credinței. — Această stăruință se leagă, în viața lui Caleb, de trei poziții care sînt de nedespărțit una de alta.

Cînd este vorba de a lua dinainte cunoștință de țara cea bună pe care Dumnezeu vroia s-o dea poporului Său, se spune despre Caleb că a stăruit să urmeze în totul pe Domnul (Numeri 14.24; Deuteronom 1.36; Iosua 14.8-9). Dar a trebuit să meargă încă patruzeci de ani prin pustie și a făcut acest lucru cu curaj; a stăruit, pentru că păstra în inima sa amintirea bogățiilor și comorilor Canaanului. Greutățile pustiei nu sînt nimic pentru el; găsește acolo arșița soarelui, nisipul, oboseala și setea, dar nu ține seama de ele. Nu s-a întîmplat nici măcar pentru o clipă să caute ceva pentru sine în jurul lui. Stăruința îi este hrănită de nădejdea sa; și nădejdea celui credincios nu este numai Canaanul într-un mod general, adică cerul, — ci Hristos.

A fost un om foarte renumit, despre care Dumnezeu n-a putut spune aceste lucruri. Solomon a greșit acolo unde Caleb stăruise. Pustia dobîndise preț pentru acest împărat mare. A venit o clipă cînd Solomon a întors spatele lui Dumnezeu, iubind unele lucruri din pustie. Se spune despre el (1 Împărați 11.6) că „n-a urmat în totul pe Domnul". Lumea a avut atracții pentru el și, oricît de mici au fost la început, ele n-au întîrziat să-1 copleșească și împărăția i-a fost pierdută. A fost cu totul altfel cu Caleb, care și-a cîștigat moștenirea prin stăruința în a urma pe Domnul.

Dar Caleb stăruiește și într-o a treia poziție, în luarea în stăpînire în Canaan. A mai trecut prin cinci ani de lupte, apoi s-a servit de armele sale pentru a pune mîna pe partea lui specială, pe muntele despre care Domnul îi vorbise. El intră în stăpînirea deplină a moștenirii sale, cu toată puterea ce te-ar fi copleșit a vrăjmașului și teama pe care ar fi inspirat-o fiii lui Anac. Dar, pentru Caleb, ca și pentru noi, este vorba de un vrăjmaș biruit deja, el nu mai poate înspăimînta. Chiar și moartea va fi biruită. Caleb intră, am spus, în stăpînirea deplină a moștenirii sale. Stăruința îi este încununată cu succes. El este singurul în Israel care se pare că a nimicit pe toți vrăjmașii săi. — Ce lecție pentru noi! Să ne amintim că luarea stăpînirii de către Caleb este pentru noi un fapt actual și nu numai o bucurie viitoare. Am stăruit în luptă pentru a ne bucura de pe acum de privilegiile noastre? Dumnezeu să ne facă să stăruim cum a făcut Caleb în aceste trei lucruri, în nădejde, în umblare și în luptă.

La sfîrșitul capitolului nostru găsim alte două trăsături care însoțesc totdeauna stăruința. Caleb spune în versetul 11: „Și astăzi sînt tot așa de tare ca în ziua cînd Moise m-a trimis; am tot atîta putere cît aveam atunci, fie pentru luptă, fie pentru a intra și a ieși." Cu toți cei optzeci și cinci de ani și oboseala pustiei, Caleb nu pierduse nimic din puterea pe care o avea. Cum se face asta? Prin faptul că nu avea nici o încredere în sine. Lecția de la Hebron rămăsese săpată în inima sa. Și spune la versetul 12: „Poate că Domnul va fi cu mine". Veți spune: se îndoia el de Domnul? Nu, dimpotrivă: nu se încredea în sine. Înțelegea că dacă ar fi fost vreo piedică pentru ca Domnul să fie cu el, nu ar fi putut veni decît de la el. Observați legătura dintre aceste două lucruri: realizarea puterii este în proporție directă cu neîncrederea în sine. În felul acesta poți merge din putere în putere. Isaia 40.28-31 ne prezintă același adevăr într-un fel demn de admirat. „Flăcări obosesc și sînt storși de putere, chiar tinerii se clatină". Iată unde sfîrșesc cele mai bune puteri ale omului. Dar „Dumnezeul cel veșnic... nu obosește, nici nu poate fi golit de putere". În El ne este mcrederea. Și, în plus: „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui ce nu mai este în stare de nimic". El își comunică puterea celor slabi; o arată în slăbiciune. Apoi adaugă: „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu sînt extenuați". Așa a fost cazul cu Caleb. El mergea bazîndu-se pe faptul că puterea lui era în Dumnezeu și că această putere era cu el. Așa să fie și cu noi, să ne putem desfăta în lucrurile cerești, să ne ducem la locul unde avem de luptat și să ne continuăm calea, fără să obosim, pînă ce vom ajunge în slavă.

Am să spun ceva și de o a doua însușire auxiliară a stăruinței. Ea produce stăruința la alții. Prin ea, Caleb a fost în mod deosebit binecuvîntat în cerul familiei sale, care a fost atrasă pe urma lui pe aceeași cale a credinței. În capitolul 15.16 (vezi și Judecători 1.12,13) se spune: „Caleb a zis: „Celui ce va bate cetatea Chiriat-Sefer și o va lua, îi voi da de soție pe fiica mea Acsa". Și Otniel, fiul lui Chenaz, fratele lui Caleb, a luat-o și Caleb i-a dat de soție pe fiica sa Acsa". Nepotul a urmat cu demnitate trăsăturile unchiului. Luptă și el, avînd înainte un obiect care are preț în ochii săi și pe care vrea să-1 aibă. Nădejdea îi este legată de fiica lui Caleb. — Și noi, am vrea noi să-L avem cu orice preț pe Hristos? În capitolul 3 din Judecători, Otniel devine cel dintîi judecător al lui Israel. După ce fusese învingător în lupta pentru sine însuși, el este chemat să elibereze pe alții, și stăruiește în această nouă însușire pînă la sfîrșit.

Acsa, fiica lui Caleb, este un alt exemplu de stăruință. Caleb o dăduse lui Otniel și ea îl face pe soțul ei să ceară mai mult. Îi trebuie un cîmp și mai ales niște izvoare de apă. Ea vrea binecuvîntare peste pămîntul pe care-1 are. Pentru a o avea, ea coboară de pe măgarul ei și își arată cererea; ea staruiește în rugăciune și în cerere. Și primește din belșug aceste izvoare, tipuri ale unor binecuvîntări duhovnicești. Acest lucru are învățăminte pentru viața de toate zilele. Cînd avem în mînă Cuvîntul, să cerem fără încetare lui Dumnezeu „izvoarele de apă". Acest Cuvînt viu este totuși pentru mulți creștini ca „un pămînt de miazăzi", uscat, în care sufletul lor nu găsește hrană. Dacă așa vă este cazul, ați

luat ca Acsa locul de oameni care se roagă pentru a cere lui Dumnezeu ajutorul duhovnicesc care să vă poată hrăni sufletul? Nu vă va da El un răspuns, așa cum Caleb a dat fiicei sale Acsa?

Înainte de a părăsi subiectul stăruinței, aș vrea să mai ating unul sau două puncte importante. Se spune despre Caleb că „urmase în totul calea Domnului, Dumnezeului lui Israel”. El stăruise pe urmele lui Hristos, cunoscut de el ca Iehova (Domnul) al Vechiului Testament. Ce înseamnă a urma pe cineva? Deseori ne-am făcut o idee inexactă despre acest lucru. Înseamnă a merge după o persoană pe care o recunoaștem drept călăuză care ne trebuie. Dacă te încrezi în tine însuși, n-ai nevoie de o călăuză. Dar, mai mult, a merge după Domnul arată nu numai încredere în El, ci și o dependență smerită de El. Un alt punct: Urmînd pe cineva, am ochii fixați asupra lui ca să fac la fel ca el. A-L urma pe Domnul înseamnă a căuta să l te asemeni. În orice loc m-ar așeza Dumnezeu, scopul Lui este ca eu să-L arăt pe Hristos în acea poziție; pe Hristos, cum a spus un frate, în relațiile Sale și în slujba Sa, în mărturia Sa și în suferințele Sale. Și tocmai acest lucru l-a făcut Caleb. El a urmat în totul, pe deplin (nu spun într-un mod desăvîrșit) pe Domnul, Dumnezeul său.

Dar, în privința acestui punct, poate cineva să întrebe încă: la ce anume trebuie aplicată stăruința? Noul Testament răspunde pe larg la această întrebare. Nu voi da decât cîteva locuri:

Fapte 1.14: „Toți aceștia stăruiau cu un gînd în rugăciune”. În rugăciune se arăta stăruința lor și apoi această stăruință era colectivă. Nu se mîrginea la a pleca genunchiul fiecare pentru sine înaintea Domnului și fiecare pentru nevoile lui, ci ei erau de acord să se roage pentru tot ce simțeau ca nevoie comună.

Fapte 2.42. Și aici găsim stăruința colectivă, dar pentru patru lucruri. Mai întîi, „învățătura apostolilor”. Cei dinții creștini nu se limitau să urmeze învățătura apostolilor, ci ei urmau și exemplul pe care trimișii Domnului îl dădeau prin viața lor, ei stăruiau și în părășia frățască. — Apoi erau „frângerea pîinii și rugăciunile”: amintirea suferințelor lui Hristos și relațiile sufletului cu Dumnezeu exprimîndu-se în dependența de El.

1 Timotei 5.5. Iată aici stăruința individuală „în cereri și rugăciuni”. De ce văduva stăruiește în ele „zi și noapte”? Pentru că, fiind singură și fără resurse, ea nu se poate adresa decît lui Dumnezeu. În felul acesta ea învață să fie dependentă.

1 Timotei 4.16. Găsim aici (citiți cu atenție ce scrie mai sus de acest loc) stăruința în toate lucrurile care sînt în legătură cu evlavia.

1 Timotei 3.10. Timotei „urmărise de aproape” pe apostol, în toate lucrurile care i-au caracterizat întreaga viață. Apostolul însuși (4.7) stăruise pînă la capăt în luptă, în alergarea credinței.

Vedem, prin aceste cîteva exemple, că stăruința este indicată în toate amănuntele vieții creștine. De-am putea-o cunoaște mai bine, pentru ca la sfîrșitul vieții noastre, întocmai cum a făcut Caleb, să primim de la Dumnezeu însuși aceste cuvinte de aprobare: „El a urmat în totul calea Domnului”.

Cetățile de refugiu

În legătură cu aceste două capitole, doresc să citiți și Evrei 6.18-20, loc din Scriptură care ne amintește de cetățile de refugiu, așa cum le găsim în Exod 21.13, Numeri 35, Deuteronom 19, Iosua 20-21 și 1 Cronici 6.

Simbolurile din Vechiul Testament ne prezintă adesea, în aplicația lor pentru creștin, mai degrabă contraste decît asemănări. Așa este, cum vom vedea, și cu cetățile de scăpare. Ar fi o asemănare destul de slabă și imperfectă, să faci în legătură cu ele vreo comparație cu crucea lui Hristos. Aplicația imediată este mai degrabă istorică și profetică. Ucigașul fără voie preînchipuie pe Israel, care a omorît pe Hristos din neștiință. Și tocmai la acest popor se referea Domnul Hristos pe cruce cînd spunea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Ei nu cunoscuseră ziua cînd au fost cercetați. La fel a fost și cu Pavel: „Dar am căpătat îndurare, căci lucrăm din neștiință, în necredință” (1 Timotei 1.13). Dar, într-un înțeles, căpeteniile și poporul erau niște ucigași de bunăvoie, lepădînd în mod voit și în cunoștință de cauză, pe Dumnezeu și pe Hristosul Său. „Iată moștenitorul”, au spus ei, „veniți să-l omorîm și să-i luăm moștenirea” (Matei 21.38). „Nu vrem ca omul acesta să stăpînească peste noi” (Luca 19.14). Și ni se spune că ucigașul de bunăvoie trebuia să fie omorît. Această judecată, ca multe prorocii în legătură cu iudeii, a primit o împlinire parțială prin dărîmarea Ierusalimului. Împăratul, mîniat, „a trimis ostile, a nimicit pe acești ucigași și le-a ars cetatea”. Dar această judecată a ucigașului de bunăvoie, pe nedrept adăpostit în cetatea de refugiu (vezi Deuteronom 19.11-12) este de fapt încă în viitor. Iudeii, de la lepădarea Mesiei, sînt păstrați în vremea de acum sub îngrijirea providențială a lui Dumnezeu, departe de moștenirea lor și, cum a spus cineva, „sub ochii slujitorilor lui Dumnezeu care, ca și leviții, neavînd vreo moștenire, le slujesc de refugiu, înțelegîndu-le situația și recunoscînd că ei sînt sub paza lui Dumnezeu”. Dar ucigașii de bunăvoie vor fi scoși de acolo ca să ajungă în mîinile răzbnătorului. Fiind în strînsă legătură cu Antihrist, ei vor deveni ținta judecății dumnezeiești.

În ce privește ucigașii fără voie, ei vor putea intra din nou în partea lor și în moștenirea lor, cu ocazia schimbării marelui preot (Iosua 20.6; Numeri 35.28); aceasta va fi atunci cînd preoția lui Hristos după tipul lui Aaron va face loc preoției veșnice după rînduiala lui Melhisedec. Acest înțeles cunoscut al cetăților de refugiu, asupra cărora nu mă opresc decît în treacăt, este interesant de urmărit în amănunte; dar revin la contrastul pe care îl prezintă acest simbol cînd este comparat cu poziția creștină în Evrei 6.

Israelitul, ucigaș fără voie, simbol al poporului în starea lui de acum, fuge într-o cetate de refugiu, cu nădejdea foarte nesigură de a scăpa de răzbnătorul sîngelui și de a putea intra într-o zi în moștenirea sa. El era păzit departe de această moștenire pînă ce avea să moară marele preot, imagine, cum am spus, a sfîrșitului preoției aaro-nice a lui Hristos. Chiar și în cetatea de refugiu, siguranța și întoarcerea lui acasă erau supuse la tot felul de împrejurări care îi făceau situația foarte nesigură. Ele depindeau: 1) de răzbnătorul sîngelui; dacă ucigașul ieșea numai pentru puțin din hotarul cetății, răzbnătorul care îl pîndea ar fi putut să-l omoare (Numeri 35.26-28); 2) de bătrîni cetății (Iosua 20.4); 3) de judecata adunării (versetul 6, Numeri 35.12,24,25); 4) de marele preot, înainte de care ar fi putut chiar ucigașul să moară.

Nu sînteți izbiți de nesiguranța celor mai bune resurse pe care legea le putea oferi aici celor mai puțin vinovați în Israel?

Să vedem acum resursele harului în Evrei 6.18-20. Creștinul ieșit din iudaism, fugea astfel dinaintea judecății gata să cadă asupra acestui popor, dar nu cu o nădejde nesigură; el fugea cu scopul de a apuca nădejdea care îi era pusă înaintea. Și această nădejde a creștinului nu este de a intra poate odată în bucuria unei moșteniri pămîntești. Nu, această nădejde, noi o apucăm și o avem, ea este moștenirea de acum a sufletelor noastre. Și, dacă nu este nesigură, ea nu este nici neclară. Ea este un Hristos ceresc, marele subiect al epistolei către Evrei, un Hristos în contrast cu tot ce ar fi putut oferi pămîntul mai bun, un Hristos — Om în slavă, care este împlinirea tuturor planurilor și făgăduințelor lui Dumnezeu. Această nădejde, Hristos, este o ancoră sigură și neclintită a sufletului; nădejdea noastră este ancorată bine de o stîncă de neclintit. Nimic nesigur; cel care a apucat-o, nu mai poate fi de acum bătut de vînt, nici dus de tot felul de „învățăături străine”. Dar această nădejde face mai mult: ea ne introduce acum chiar în prezența lui Dumnezeu, în locul sfînt. Ea pătrunde pînă dincolo de perdea, unde îl aflăm pe Isus care a intrat acolo ca un înainte mergător pentru noi. Noi intrăm deja acolo în pace, așteptînd să primim moștenirea sigură pe care o vom avea în curînd. Pentru a intra, noi nu mai avem nevoie, ca sărmanul ucigaș fără voie, ca peoția aaronică a lui Hristos să ia sfîrșit, căci sîntem legați într-un fel de neschimbat de Cel care „a fost făcut mare preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec” și care este așa datorită lucrării care ne-a dobîndit o mîntuire veșnică.

Altarul

Găsim din nou aici cele două semînții și jumătate despre care am vorbit la sfîrșitul celui dintîi capitol. Ele trecuseră înarmate înaintea fraților lor, ca să lupte cu vrăjmașii Domnului în țara făgăduinței. Acum, ele primesc de la Iosua permisiunea de a se întoarce la moștenirea lor, dincolo de Iordan. Ele fuseseră credincioase poruncilor lui Moise și Iosua, ținuseră poruncile Domnului și nu părăsiseră pe frații lor. Ascultarea de niște porunci clare și dragostea frățească îi caracterizase în acest timp destul de lung, în care ei fuseseră despărțiți de pămîntul moștenirii lor.

S-ar părea că nu era nimic de reproșat acestor semînții, dar, cum aflăm în capitolul 1, inima lor (nu spun gîndurile lor) nu era la lucrurile cerești. Punctul lor de plecare era turma lor; de aceea era firesc să caute pășuni ca să le hrănească. Imediat, chiar de la începutul istoriei lor, un prim pericol a luat naștere din poziția lor împărțită. Moise îi atenționează (Numeri 32): refuzul de a se stabili dincolo de Iordan putea influența pe ceilalți din popor și să li se piardă curajul, în așa fel încît să atragă mînia Domnului asupra lui Israel, ca odinioară la muntele amoritilor. Prin har, ei au fost feriți de această cursă, totuși cursa nu exista mai puțin.

Un alt pericol încă și mai real: principiile lor influențau asupra celor ce le erau apropiați, care erau mai puțin la adăpost ca celelalte semînții. Iair, fiul lui Mânase, și Nobah, au numit satele și orașele lor cu numele lor, principiu cu totul lumesc care se găsește la originea lumii lui Cain (Numeri 32.41,42; Geneza 4.17). Deci: pericol de a-i face să cadă sau să-i coboare la nivelul lor, în loc de a-i ridica la nivelul ceresc; apoi influența lumescă asupra propriilor lor familii, iată ce caracterizează poziția lor.

Îndemnul lui Iosua (22.5) ne arată de asemenea cu claritate pericolul unui creștinism coborît de la nivelul lui. Îmboldul purtării ca oameni credincioși le lipsea. Ascultarea de niște porunci cunoscute și dragostea frățească nu sînt de ajuns ca să ne mențină mult timp. Mersul, ascultarea, predarea și slujirea trebuie să decurgă din dragoste și, fără lucrarea ei, sîntem ca niște cercuri pe care cea dintîi lovitură a unui copil le poate porni, dar care foarte repede se opresc și cad, dacă lovitura nu se reînnoiește.

Dar asta nu este tot. Cînd creștinul, în loc de a trăi din credință, acceptă într-o oarecare măsură principiile lumii pentru purtarea sa, poziția îi devine totdeauna foarte complicată, în timp ce nimic nu este mai simplu ca umblarea credinței. Comparați pe Avraam cu Lot. Viața celui dintîi a fost simplă și clară, cea a celui de al doilea a fost plină de complicații. Și Iacov? Ce serie de aventuri fără sfîrșit, într-o existență chinuită, în timp ce tatăl său Isaac trăia simplu cu Dumnezeu. Așa a fost și cu cele două semînții și jumătate, care s-au văzut obligate să construiască ocoale pentru cirezile lor, să așeze familiile lor, care erau în pericol, în niște cetăți cu ziduri, să-și părăsească soțiile și copiii pentru a sta mulți ani departe de ei, fără a-i putea face să fie martori ai minunilor pe care Domnul le făcea pentru poporul Său.

În sfîrșit, iată pe războinicii lor care primesc aprobarea de a se întoarce la căminele lor. Ei zăresc o nouă complicație: Iordanul îi desparte de celelalte semînții. Sînt neliniștiți; se tem că legătura de părtășie dintre ei și frații lor n-ar fi atît de strînsă, încît fluviul să n-o poată desface. Poziția lor îi expune la o despărțire. Ei văd cu neliniște că s-ar putea să vină o zi cînd frații lor să-i trateze ca pe niște străini. Acest pericol îi obligă, pentru a spune așa, să stabilească o mărturie prin care să spună cu tărie că ei slujesc Domnului, tot așa cum mai înainte (capitolul 1.16-18) poziția lor îndoielnică îi făcuse să facă o mărturie izbitoare. De aceea ei înalță un altar mare pe malul Iordanului, la hotarul pămîntului lor. Această mărturie, ei o stabilesc după propria lor pricepere. Aș îndrăzni s-o numesc o mărturisire de credință, lucru care în sine ar putea fi în totul corect, cum a fost altarul Ed și despre care pentru moment nu era nimic de zis, dar care le dădea aparența de stabilire a unui alt centru de strîngere laolaltă. Acest altar, rînduit în gîndul lor să lege împreună părțile despărțite ale lui Israel, putea fi ridicat împotriva celui de la cortul din Silo. Mărturisirea lor de credință putea să devină un centru nou și astfel să înlocuiască singurul centru adevărat al unității, Hristos, necinstindu-L. Această faptă, făcută cu bună intenție, era un act omenesc. Invenția lor de a menține unitatea, le dă aparența că o tăgăduiesc. Și o nouă complicație: ei se expun să fie rău înțeleși și să ridice celelalte semînții împotriva lor.

Creștinătatea, încă de la început, n-a lucrat altfel; numai că ea a mers mult mai departe ca cele două semînții și jumătate. Ea s-a adunat în jurul unui mare număr de mărturisiri de credință, mai mult sau mai puțin corecte, care nu sînt deloc Hristos; apoi, văzînd că unitatea nu se realiza, ea și-a făurit mărturisirile de credință din ce în ce mai elastice și astfel, în loc de a realiza unitatea, n-a reușit decît să introducă necredința fățișă în mijlocul creștinătății de nume.

Dar acest altar Ed, făurit într-un fel lumesc de a fi, ar putea fi roadă unui izvor ascuns și mai grav; ar putea, în faptul construirii lui, să conțină unele principii de independență. Și acest lucru era de temut. Vedem cum copiii lui Israel tocmai la acest fapt s-au gîndit. Independența este pe punct de a se introduce, unitatea este în pericol, iar Fineas, un exemplu de rîvnă pentru Hristos, este ales împreună cu căpeteniile pentru a merge să ia cunoștință de ce se petrece la Iordan și să trateze cu cele două semînții și jumătate.

El le prezintă trei cazuri, legate mult între ele, în care Israel în întregime este răspunzător.

Cel dintîi (versetul 20), după trecerea Iordanului, este păcatul lui Acan. El a pofțit lucrurile lumii, a luat în stăpînire ceea ce Dumnezeu blestemase, le-a introdus în mijlocul adunării lui Israel netinînd deloc seama de sfințenia lui Dumnezeu și a atras astfel judecata Domnului asupra întregului popor. Păcatul lui Acan este pofta lumescă, introducînd lucrul dat spre nimicire în adunare. Cu ocazia nelegiuirii lui Peor

(versetul 17), era vorba de un lucru și mai rău, deși în lucrurile spirituale inimile creștinilor îl înțeleg și îl urăsc atât de puțin. Era vorba de legătura de desfrînare cu lumea religioasă, adică idolatră de atunci, și introducerea acestei religii a lumii în mijlocul adunării lui Israel, netinând din nou seama de sfințenia lui Dumnezeu.

Biserica a făcut ea alt lucru? Acan și Peor nu sînt cele două principii de acum ale existenței ei? Dar șiretlicul satanic de la Peor este și mai îngrozitor ca lucrul dat spre nimicire. Cînd Balaam, după ce încercase să despartă pe Domnul de popor, văzuid că nu putea reuși, a căutat în alt fel: a încercat și a reușit să îndepărteze poporul și să-1 despartă de Dumnezeu. Fiind vorba de felul de a gândi al lui Dumnezeu pentru poporul Său, Balaam a trebuit să spună că Domnul nu vede nici o nelegiuire în Israel; fiind vorba de credincioșia acestuia din urmă, Satan a reușit foarte bine să-1 despartă de Dumnezeu și astfel ^tnînia Domnului s-a aprins împotriva adunării lui Israel".

O a doua cursă în fața celor credincioși este deci de a gândi că închinarea lui Dumnezeu se poate uni cu religia lumii. Și cu această ocazie s-a arătat în primul rînd rîvna lui Fineas; el a pus la suflet necinstirea făcută Domnului și a curățit adunarea de această pată.

Acum, în legătură cu altarul Ed, aceeași rîvnă îl mîină. Simțurile învățate, prin obișnuință, să deosebească binele de rău, îl fac să descopere pericolul. El își dă seama că acest de al treilea principiu, independența, ar fi ruina mărturie; că înălțarea unui nou altar nu este altceva decît păcatul răzvrătirii împotriva Domnului și a adunării lui Israel (versetul 19). Rîvna sfință a lui Fineas își dă seama de pericol, care totuși rămîne în principiu, deși intențiile inimii erau drepte și toate acestea n-au avut urmări.

În creștinătate, corectivul n-a fost tot atât de fericit. Răul a progresat. Ce vedem astăzi? Independența, principiul însuși al păcatului, tendință firească a inimilor noastre, este ridicată cu tărie ca o calitate și ca o datorie. Ea este cea care, uitînd că există numai un altar, o masă, ridică mereu altele noi; ea este cea care, așa cum spune Fineas, „se răzvrătește astăzi împotriva Domnului" și nesocotește în orbirea ei, nu numai unitatea poporului lui Dumnezeu, dar și singurul centru de unitate, Domnul Isus însuși.

Dumnezeu să ne ferească de aceste trei principii care atrag judecata lui Dumnezeu asupra casei Sale: spiritul lumeasc, alianța cu lumea religioasă și independența, aceasta din urmă fiind cea mai subtilă și mai periculoasă dintre toate, pentru că, ea fiind însăși principiul păcatului, este la baza tuturor celorlalte.

Să ne amintim însușirile lui Hristos arătate în epistola către Filadelfia. El este „Cel Sfînt și Adevărat" și această biserică este lăudată pentru ținerea acestui Nume și pentru dependența de Cuvînt. Să nu păstrăm nimic, nici ca persoane, nici ca adunare, în inimile sau în gîndurile noastre, care să nu fie în legătură cu aceste însușiri ale lui Hristos. Să trăim în sfințenie și în dependență, fără care nu există comuniune cu El.

Capitolul 23

Ultimele îndrumări ale lui Iosua

Israel este acum în stăpînirea moștenirii lui. Iosua, bătrîn și foarte înaintat în vîrstă, este gata să meargă pe calea pe care merge tot ce este pămîntesc. Cînd susținerile dinafară ajung să lipsească în adunare, iar cei care erau în frunte în luptă nu mai sînt, totul s-ar părea că lipsește; dar, în realitate, dacă este credință, nimic nu lipsește. „Domnul, Dumnezeul vostru", spune Iosua, „a luptat pentru voi" (versetul 3 și 10). Conducătorii pot să plece; „sfîrșitul felului lor de viețuire" este un lucru prețios de luat în seamă; dar Isus Hristos este același, iezi, azi și în veac. Da, nimic nu lipsește dacă este credință; și acolo unde nu este, totul se prăbușește, așa cum s-a întîmplat cu Israel și cu Biserica.

Era vorba de acum înainte, pentru ca poporul să rămînă la înălțimea privilegiilor sale, ca această putere a Duhului, care, în persoana lui Iosua, îi condusese la biruință, să se realizeze în sufletele lor și în întreaga lor viață. „întărește-te și fii curajos" i se spusese lui Iosua în capitolul 1.6, „căci tu vei da în stăpînire poporului acestuia țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da". Iată puterea necesară pentru biruință. Acum Iosua spune poporului: „Fiți de aceea tari..." (versetul 6); aceasta este realizarea ei în suflet.

Și cum trebuie această putere spirituală să se arate la cei din popor? Prin ascultarea de Cuvîntul scris: „ca să păziți"... și acest lucru este nedespărțit de practică — „și să împliniți tot ce este scris în cartea legii lui Moise". Pentru a asculta în felul acesta, poporul avea nu numai puterea Duhului lui Dumnezeu cu el, dar avea sub ochi și un om, Iosua, căruia aceleași lucruri îi fuseseră adresate (1.6), care urmasse pînă la capăt calea ascultării și care, ca Pavel, putea spune: „Am păzit credința". Dar noi îl avem pe adevăratul Iosua, modelul desăvîrșit, începătorul și Desăvîrșitorul credinței.

Observați de asemenea: ca și Pavel, Iosua este pe deplin conștient de schimbările care se întrezăreau; o nouă stare de lucruri se va introduce după plecarea lui. Acești doi oameni știau că va veni un declin, dar, ca fir călăuzitor printre aceste ruine, ca o călăuză care nu poate da greș, ei recomandă Cuvîntul: „Vă încredințez în mîna lui Dumnezeu și a cuvîntului harului Său" (Fapte Apostolilor 20).

Da, acest Cuvînt are puterea să ne zidească, să ne dea o moștenire, dar înainte de toate să ne sfințească. Și tocmai pentru că 1-a uitat, Israel a căzut tot mai mult pînă la nivelul neamurilor idolatre și a urficiunilor lor. Vedeti, în versetul 7, cum panta este în același timp insensibilă și alunecoasă; mai întîi este vorba de amestecarea cu neamurile: este uitată despărțirea de lume. Apoi se rostește numele dumnezeilor lor; principiile care stăpînesc lumea ne devin familiare; chiar ajungem să jurăm pe ei; găsim firesc ca alții să-i recunoască; apoi le slujim și în sfîrșit ne închinăm înaintea lor. Am devenit noi înșine niște sărmani sclavi ai lumii și ai stăpînitorului ei! Ce cale care duce la rău!

Dar, pe lîngă ascultarea de Cuvînt, Iosua arată poporului și alte mijloace de a-și păstra binecu-vîntările. Al doilea este „alipirea de Domnul" (versetul 8); trebuie ca inima, ca afecțiunile să fie legate de persoana lui Hristos. Vă gîndiți deseori la acest verset din Psalmul 63: „Sufletul meu este lipit de Tine; dreapta Ta mă sprijinește"? Este aici o inimă predată în întregime și care poate să spună Domnului aceste cuvinte, căci acestea nu sînt sentimente pe care să le prezinți înaintea lumii. Este un suflet îndrăgostit de frumusețea obiectului său și care se dedă lui cu totul. Atunci descoperă în el o putere care se înalță mai presus de toate greutățile și îl ferește de toate pericolele: „Dreapta Ta mă sprijinește". La fel este și în capitolul nostru; în versetele 9 și 10, poporul a făcut experiența puterii Domnului, alipindu-se de El. De-am putea, în zilele noastre tulburi, să găsim mai mult din această alipire intimă a sufletelor de Hristos — starea unei inimi care nu caută și nu vrea altceva decît pe El; care nu arată numaidecît înaintea oamenilor sentimentele sale sau predarea sa lui Dumnezeu, unei inimi care nu spune: „Sînt bogat, m-am îmbogățit", ci care li spune lui Hristos, în tăcerea în care numai urechea Sa poate să înțeleagă: „Te iubesc, pentru că Tu

m-ai iubit mai întâi", dar și pentru frumusețea Ta de nespus, Tu, model care nu poate fi imitat, din care mi-ar place să pot reproduce câteva trăsături! „Sufletul meu se alipește de Tine ca să Te urmeze". Al treilea mijloc este vegherea. „Vegheați, dar, cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru" (versetul 11). Avem să veghem asupra inimilor noastre, ca să nu îngăduim intrarea, deseori foarte subtilă, a poftelor care slăbesc sentimentele pentru Domnul și le înlocuiesc cu ușurință înlăuntrul nostru cu lucruri nedemne de a fi comparate cu El, fapt care ne obligă să ne judecăm (versetul 12-16). „Fugi de poftele tinereții", spune apostolul. „Fiți treji, vegheați!"

Capitolul 24

Harul opus legii

În acest capitol, Dumnezeu, prin gura slujitorului Său, recapitulează toate căile Sale de har față de Israel, de când l-a chemat pe Avraam până la stăpânirea deplină a Canaanului. Dacă poporul ar fi avut înțelepciune, mișcat de această îndurare și neîncrezându-se în sine, ar fi trebuit să spună Domnului: Harul Tău, numai harul Tău să continue să ne păzească și să ne conducă! Dar nebunia lui îl face să se țină de principiile legii; el se încrede în sine și spune: „Noi vom sluji Domnului".

Faptul că Dumnezeu termină această istorie prin arătarea harului Său, are însemnătate pentru noi. Fiind introduși în locurile cerești pentru a ne bucura de ele, prin harul Său ne menține Dumnezeu și prin el ne întărește inimile. Dar pentru ca să-l înțelegem bine, trebuie ca starea noastră să ne fie pe deplin descoperită. Așa este cu căile lui Dumnezeu, căci atunci când a ajuns în Canaan, Israel a învățat să cunoască pentru prima oară (versetul 2) idolatria părinților săi, ruina totală a celor din care se trăgea și îndepărtarea totală de Dumnezeu. Tot așa este și pentru noi. Ruina celui dintâi om nu ne apare în întreaga ei realitate decât atunci când sîntem eliberați deplin. Prea puțini creștini înțeleg acest adevăr, pentru că sînt puțini care se bucură de binecuvîntările Canaanului, de locul lor slăvit în Hristos. Fiul risipitor știa deja multe lucruri cînd era în drum spre casa tatălui său: păcatul său, starea sa nenorocită nu-i erau cu totul necunoscute; dar, cînd a ajuns în casa tatălui, a auzit pentru prima oară aceste cuvinte: „Acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit". Tot așa, după ce am fost introduși în binecuvîntările duhovnicești, epistola către Efeseni spune: „Erați morți în greșelile și în păcatele voastre".

Începutul capitolului nostru ne vorbește, cum am spus, despre căile lui Dumnezeu în har față de poporul Său pămîntesc. În Avraam (versetul-3) aflăm alegerea, chemarea, credința și făgăduințele care se îndreaptă spre Isaac. În Iacov și Esau (versetul 4) găsim alegerea de bunăvoie a harului. În Egipt (versetul 5), Israel învață să cunoască iertarea; la Marea Roșie (versetul 6), eliberarea. De asemenea harul (versetul 7) este cel ce-l susține în pustie, care îl face să treacă Iordanul (versetul 11), care îl introduce în Canaan (versetul 13).

Prezența vrăjmașilor nu face decât să pună în lumină harul puternic al lui Dumnezeu în favoarea poporului Său. Egiptenii care îi ținuseră robi, au fost judecați; au fost nimiciți la Marea Roșie, cînd s-au împotrivit eliberării poporului. Amoriții care căutau să se împotrivescă trecerii lor, au fost învinși. Balac, vrăjmașul care, prin intermediul lui Balaam, încearcă să-l facă pe Dumnezeu să-și întoarcă fața de la poporul Său, este făcut de rușine și trebuie să audă binecuvîntări ieșind din gura celui pe care-l chemase să blesteme. În sfîrșit, toate neamurile fug dinaintea lui Israel, ca alungate de viespe, fără ca ei să aibă nevoie să folosească sabia și arcul.

Un har atît de minunat trebuia să fie un îndemn pentru popor să urmeze pe Domnul. Iar noi? N-am primit noi un har și mai mare? „Dumnezeu a făcut cunoscute căile Sale lui Moise și faptele Sale fiilor lui Israel". Le-a descoperit El planurile Sale? Nu, acestea ne erau păstrate nouă. Dumnezeu ne-a făcut parte de planurile Sale cele mai tainice, de planurile Sale veșnice cu privire la Hristos; El a făcut din noi niște oameni față de care Se destăinuie! Ce har!

Dar Israel nu pierduse încrederea în sine. „Vom sluji Domnului", răspunde el. Și totuși toată istoria lor- le era în față ca să-i învețe. „Depărtați", spune Iosua, „dumnezeii căroră le-au slujit părinții voștri dincolo de Rîu și în Egipt" (versetul 14); acești dumnezei erau deci printre ei. Apoi, cu privire la Canaan, el adaugă: „Cînd veți părăsi pe Domnul și veți sluji unor dumnezei străini" (versetul 20). Ei n-au îndepărtat niciodată acești dumnezei! Idolatria umple toată istoria lor. Dumnezeu îi lasă să meargă și ruina lor devine completă. Singura lor resursă era harul; ei nu l-au vrut, și o piatră mare (versetul 26), imagine a legii, rămîne înălțată, ca mărturie și judecată împotriva lor, pînă ce Israel va deveni din nou un obiect al harului.

În adevăr, Dumnezeu nu Se oprește la judecată. Căile Sale de răsplătire vor trece. Toată istoria răspunderii omului va lua sfîrșit, dar un lucru rămîne veșnic: harul — care ne-a cunoscut mai dinainte, ne-a predestinat, ne-a chemat, ne-a îndreptățit și ne-a slăvit.

clickbible.org